

Bắt Được Trượng Phu Như Ý

Contents

Bắt Được Trượng Phu Như Ý	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	15
11. Chương 11	17
12. Chương 12	19
13. Chương 13	21
14. Chương 14	22
15. Chương 15	23
16. Chương 16	25
17. Chương 17	27
18. Chương 18	29
19. Chương 19	31
20. Chương 20	33
21. Chương 21	35
22. Chương 22	37
23. Chương 23	40
24. Chương 24	42
25. Chương 25	45
26. Chương 26	47

Bắt Được Trượng Phu Như Ý

Giới thiệu

Nam áp nữ, bắt quá là nhất thời gặp dịp thì chơi, không có tình không có yêu. Nữ áp nam, chỉ là mu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-duoc-truong-phu-nhu-y>

1. Chương 1

Cừu Minh Dạ vốn rất ít ngồi xe ngựa .

Lúc này đường lên núi gập ghềnh, đi tới là một đoàn xe hùng dũng, đoàn xe còn chưa đến gần đã có thể ngửi thấy hương vị các loại thảo dược hỗn hợp cùng một chỗ từ phương hướng đoàn xe khuếch tán ra.

Đi tuốt đằng trước trên xe ngựa có một lá cờ màu xanh thêu chữ “Cừu”, phàm những người nhìn vào lá cờ này đều biết đây là đoàn xe “Hồi Xuân Dược Đường” đang vận chuyển thảo dược đến đây, rất nhiều người đã nghe qua ý nghĩa của lá cờ này.

Nếu thật ngay cả nghe cũng chưa nghe qua trừ phi hẳn không phải sống ở Trung Nguyên .

Hai đời nhà họ Cừu đều là ngự y trong triều, Quý phi nương nương thì không cần nói nhưng mà thái hậu cũng từng khen người nhà họ Cừu y thuật cao siêu, danh xứng với thực “Điều thủ hồi xuân”.

“Minh Dạ thiếu gia, đi qua ngọn núi này đã nửa ngày, sắp tới kinh thành ngài nhẩn nại một chút núi này đường hơi xóc chúng tôi sẽ tận lực đi chậm một chút”

Giọng của lão xa phu xuyên thấu màn xe, dẫn tới người bên trong xe lại là một cái thở dài.

Bên trong xe ngựa phủ kín chăn lông mềm mại trái ngược với bên ngoài rất lạnh,nam tử bên trong xe một chân gác lên trên ghế xe còn lưng thì dựa vào vách tường, thỉnh thoảng hẳn còn vén rèm xe lên để hóng mát.

Hắn cảm thấy rất nóng a!

Cừu Minh Dạ bị đè nén trong xe ngựa nhỏ hẹp khiến cho tâm trạng không yên, hẳn rất ít ngồi xe ngựa, lần này hoàn toàn là bị đám hạ nhân đi cùng bức đến không có biện pháp mới bỏ ngựa ngồi xe.

Nhìn cái chân bị thương gác lên ghế, hẳn lại không khỏi oán giận mình.

Đương nhiệm chủ sự “Hồi Xuân Dược Đường” chính là đệ đệ hắn_Cừu Bạch Tú, mà hắn thân là huynh trưởng cho tới bây giờ chưa có giúp được công việc làm ăn gì trong gia tộc, từ nhỏ đã bị các trưởng bối hình dung thành “Dã nhân”, người thấy hắn trong nhà cũng đã không dễ chứ đừng nói phải quyết tâm đọc sách thuốc.

Cũng may người trong Cừu gia được phát triển tự do, cũng là không ai quản bắt hắn đọc này nọ.

Ba năm trước đây hắn thương lượng với tướng quân muốn ra chiến trường, tốt xấu lập chiến công cũng coi như không làm mất mặt nhà họ Cừu,nhưng hắn ở trên chiến trường hai năm đều bình an vô sự, khó lắm mới được trở về hưởng thụ an nhàn, nói muốn giúp trong nhà làm một ít chuyện tốt chỉ là giúp vận chuyển thảo dược mà thôi, thế nhưng lại trúng bẫy rập động vật làm cho cây sắt găm vào chân hắn!

Mất mặt quá a!

Đổi mặt đặt hơn mười vạn quân địch ở cửa khẩu, hấn thành thạo nhưng bây giờ lại bị một cái bẫy sẵn hồ ly trong núi khiến cho đi đường khập khiễng, hấn thật muốn làm như không có chuyện gì, nhưng mấy hạ nhân đi theo tất cả đều ngạc nhiên, người thì sợ hãi không biết chủ tử bị làm sao, cho nên thu xếp xe ngựa lại thu xếp thầy thuốc, khiến cho giống như sinh mệnh hấn đang bị đe dọa, làm hấn muốn cự tuyệt cũng không có cơ hội.

Chỉ là một vết thương nhỏ trên da thịt, mặc kệ nó đâu có sao nha!

Đến giúp đỡ người biến thành được người ta chăm sóc, Cừu Minh Dạ tâm tình buồn bực nghĩ tới sau khi trở lại kinh thành, tám phần cũng bị người ta vây lại cười nhạo .

Cừu Minh Dạ nghĩ đến liền muốn thở dài , không biết lần thứ mấy vén rèm lên nhìn cảnh bên ngoài, đang lúc nhấc màn lên nháy mắt giống như trên núi có đồ vật gì chợt lóe đâm vào mắt hấn.

Tay vén rèm vẫn duy trì động tác kia, nhiều năm kinh nghiệm trên sa trường làm cho hấn nhất thời đề cao cảnh giác, nhưng cái kia loáng cái biến mất tiêu, đường lên núi một mảnh yên lặng đến kỳ lạ.

Không thể nào?

Cừu Minh Dạ nghĩ đến gần đây bản thân thật sự không có làm cái gì trái với lương tâm, sẽ không thảm như vậy không biết bao nhiêu xui xẻo liên tiếp tìm đến hấn?

“Lão Lý, chúng ta thường ngày vận chuyển thuốc vẫn đi đường này sao?” Hấn đề cao âm lượng làm cho bên ngoài nghe thấy.

“Đúng vậy! Đi có năm sáu năm rồi! Minh Dạ thiếu gia đây là lần đầu tiên đi theo cảm thấy nhàm chán sao?” Lão Lý ở bên ngoài đáp lời, “Bất quá đều là núi hoang cỏ dại thôi, Minh Dạ thiếu gia nếu thấy chán thì ngủ một lát, hoặc là lão Lý ca hát giúp thiếu gia giải buồn?”

“Ta chỉ cảm thấy nơi này quá yên tĩnh , có thể gặp gỡ cái gì nguy hiểm hay không? Đội ngũ chúng ta lớn như vậy nhiều người như vậy, nhưng ngay cả đao cũng không có, lỡ như gặp phải chuyện gì đúng là kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay

2. Chương 2

“Thiếu gia ngài lo chúng ta bị giết người lấy hàng sao?” Lão Lý nói xong sau lại cười phá lên, “Ngài đây lo lắng nhiều quá! Người ta chuyển hàng đều phải mời tiêu sư hộ tống, duy nhất chỉ có hàng hóa Cừu gia chúng ta không cần đưa theo người, không cần đeo đao, chỉ cần một mặt lá cờ là đủ rồi!”

“Gì nha, danh tiếng Cừu gia dùng được như vậy sao?” Cừu Minh Dạ bật cười, hấn cũng là người họ Cừu nhưng không có phần tự tin như lão Lý .

“Đương nhiên! Ai chẳng biết Cừu gia đang làm gì! Chúng ta chính là làm nghề y cứu người mua bán chưa từng thẹn với quá ai, nếu họ lấy hàng của chúng ta, làm bị thương người của chúng ta trừ phi tìm hấn là màu đen, trừ phi hấn muốn làm người trong thiên hạ ghen ghét mình, tiếp theo nói đến chính là Vương gia cũng cho ta mấy phần mặt mũi, những đám chó mèo trên đường có năng lực bao nhiêu chứ, Vương gia còn giúp chúng ta hấn đám đoạt sao?”

“Nói hợp tình hợp lý, trừ phi người đến là Thiên Vương lão tử hoặc là đầu óc không bình thường, bằng không đội ngũ chúng ta nhất định là an toàn?”

“Minh Dạ thiếu gia, lời ngài nói hơi kỳ quái đấy! Bất quá ngài yên tâm! Con đường này lão đi nhiều năm như vậy cho tới bây giờ còn chưa xảy ra chuyện gì!”

“A!”

“Ngài làm sao vậy? Vết thương lại đau sao?”

“Đâu chỉ là vết thương đau , bổn thiếu gia hiện tại là chân đau, thắt lưng đau, cổ đau, đầu lại đau đến chịu không nổi !”

Lão Lý hiển nhiên bị hù dọa, vội vàng muốn hỏi hần có phải sắp chết hay không nhưng hần không có thời gian mở miệng.

Cừu Minh Dạ chỉ cảm thấy thân xe dao động mạnh rồi đứng ở tại chỗ, tiếp theo đội ngũ phía trước cũng liên tiếp dừng lại tiếng ngựa kêu ré lên cùng tiếng thét to của xa phu, còn nghe được nhiều nhất chính là hỗn loạn, cùng với một đoàn tiếng chân chạy đến và người ngồi trên lưng ngựa phát ra uy rống.

Nội dung vô cùng cũ rích, “Tất cả mọi người ngậm miệng lại, giữ im lặng không được nhúc nhích!”

Hần dường như là nghe được bên ngoài lão Lý thấp giọng mắng, ông ấy có thể tưởng chính mình là miệng quạ đen có thể nuốt đám người này đi.

Cừu Minh Dạ vén rèm lên một khe nhỏ, chỉ tốn chút ít thời gian từ trên núi lao xuống hơn mười con ngựa, đã muốn vây quanh đội ngũ bọn họ.

Toàn bộ quá trình sạch sẽ lưu loát, trong lúc đối phương tiếp xúc không phát ra thanh âm dư thừa gì, cũng không có động tác dư thừa gì, hiển nhiên đối với địa hình ngọn núi này thập phần hiểu biết, theo vừa rồi hần loang loáng nhìn thấy thì bọn họ sáng sớm đã mai phục trên núi, có thể thấy được là đã tính từ trước.

Dựa theo cách nói của lão Lý “Lá cờ của Cừu gia so với bùa trừ tà còn tốt hơn”, đối phương nhìn thấy lá cờ của bọn hần, còn không chút do dự vọt xuống dưới, xem ra người ta mai phục ở đây chờ chính là bọn họ.

Đối phương không phải xuống tay lung tung mà có mục đích mà đến, cái này không phải dễ dàng có thể chấm dứt sao.

Một hồi, một con ngựa đi tới bên cạnh xe hần, lão Lý dường như là bị lôi đi.

“Người trong xe đi ra!”

Đây là đang gọi hần, Cừu Minh Dạ sờ tới sờ lui nhưng trên người hần chỉ có một chủ thủ đánh giặc, chủ thủ này thu được từ tướng lĩnh bên địch, tuy rằng chém sắt như chém bùn chỉ là dù sao chiều dài không đủ với lại không biết có bao nhiêu công dụng.

Hần vừa vén màn xe lên một thanh trường đao đối diện ngực hần.

“Giấy cái g! Cảnh cáo không cho người có động tác đùa giỡn gì đó!” Ngự khí đại hán kia rất là không tốt.

Một bên lão Lý vừa thấy đã sợ tới mức mặt vốn đã tái giờ lại thêm vài phần, ông vội nói: “Đao hạ lưu tình a! Đây chính là thiếu gia của nhà ta, hần trên chân có thương tích!”

Đối phương nhướng mày thô lên, có dụng ý khác cần thận nhìn hần thêm một lần, “Người chính là Cừu gia thiếu gia?”

Cừu Minh Dạ thầm than miệng lão Lý thật sự là mau nhưng trên mặt không có nhiều biến hóa, cố ý đem vết thương trên chân diễn nghiêm trọng thêm vài phần, tập tễnh đi xuống xe ngựa, “Như ngài thấy, không biết đại hiệp cao danh quý tánh ra sao?”

Ai ngờ người nọ nhìn hần một cái sau cũng không để ý đến hần, nói cùng với một người trẻ tuổi bên cạnh: “Nói cho thủ lĩnh, đã tìm được Cừu gia thiếu gia!”

Người nọ gật đầu tiếp theo dùng loại ánh mắt quái dị nhìn hần rồi vội vàng chạy mất.

Quái, thật sự là quái! Cừu Minh Dạ sóng to gió lớn gì đều đã gặp qua, lúc này đương nhiên không quá mức khẩn trương nhưng hần lập tức phát hiện việc này có điểm kỳ quái, bọn họ không hỏi hần có bao nhiêu hàng hóa, cũng không uy hiếp muốn giết hần, chẳng qua chỉ biết thân phận hần liền giống như đã đạt được mục đích.

Nhưng những người này hần không biết, chẳng lẽ hần và người “Thủ lĩnh” trong miệng đại hán kia có ân oán gì? Kỳ thật vừa mới bắt đầu, hần đã nghĩ đến vị đại hán đó chính là thủ lĩnh của đám người này, không nghĩ tới còn có một người khác!

Không biết người có thể làm đám người vạm vỡ này tin phục như vậy là yêu quái đáng sợ nào.

Theo một chuỗi vó ngựa thanh thúy lưu loát, Cừu Minh Dạ cảm thấy chuyện thú vị này lập tức có giải đáp, chẳng qua là đáp án so với dự tính của hắn đúng là một trời một vực.

Trên tuần mã đỏ thẫm, người bận y phục màu đỏ mau chóng phi vào thoảng cái đã đứng ở trước người hắn. Hắn ngửa đầu mới có thể nhìn rõ ngũ quan tuần lệ của người đó.

Trong miệng bang mã tặc cái gọi chính là “Thủ Lĩnh” lại chính là nữ nhân tuổi trẻ như vậy! Giống như một đại cô nương thôi.

3. Chương 3

Nữ nhân áo đỏ này tóc được vấn cao, dùng một cây quần quần chỉ bạc dây đỏ ghim qua búi tóc, sợi dây màu đỏ rủ dài xuống cùng với đuôi tóc vừa rơi xuống bên hông.

Đại mã đỏ thẫm không an phận chấn động đi lên đi xuống, trên thân nàng giữ nguyên bất động, chỉ là khi con ngựa đong đưa ngẫu nhiên thấy được sợi dây màu đỏ như ẩn như hiện trông rất đẹp mắt, so với các tiểu thư kinh thành với vật trang sức rườm rà thì cô nương này có một loại đơn giản mà đẹp.

Đương nhiên điều này cũng phối hợp với cô nương này lớn lên đủ xinh đẹp mới được.

Khi hắn đánh giá đối phương đồng thời nữ nhân thủ lĩnh đám mã tặc này cũng lấy cái loại ánh mắt quái dị đề phòng đánh giá hắn một phen, không biết được nàng đánh giá hắn ra kết luận như thế nào nha.

“Người chính là Cừu Bạch Tú?” Nàng ngồi trên cao khi nói chuyện lại ngưỡng cằm, rất biết làm như thế nào để uy hiếp người ta.

Cừu Minh Dạ bằng tốc độ nhanh nhất đầu tiên là trừng mắt nhìn lão Lý liếc mắt một cái, hắn làm như vậy là đúng, vì lão Lý gương miệng vừa muốn nói gì lại nhìn thấy hắn trừng mắt nên vội vàng đem lời nói nuốt đi xuống.

Thì ra là thế, Cừu Minh Dạ liền kỳ quái chính mình không có gây thù thì sao lại có người muốn tìm “Cừu gia thiếu gia” chứ.

Vậy thì cũng nên thận trọng một chút .

Bạch Tú hiện tại là chủ của “Hồi Xuân Dược Đường”, nếu hắn mà xảy ra chuyện gì không phải chỉ có mình hắn gặp chuyện mà cả người nhà họ Cừu cũng vậy, với lại Cừu Bạch Tú chính là người trời gả không chắc, nếu hắn gặp phải đám người này có chết vạn lần cũng không đủ.

Trước mắt nhóm người này hiển nhiên cũng không chân chính gặp qua Cừu Bạch Tú, dùng ngựa để ngăn đường đi cũng không thể xem là bằng hữu, như vậy xem ra là có người sai bọn họ.

Như vậy người sau lưng kia là ai? Là nhằm vào một người hay là nhằm vào “Hồi Xuân Dược Đường”?

Cần nhắc trên dưới Cừu Minh Dạ nghĩ nếu chân hắn không có việc gì hắn có thể thử phá vòng vây đi ra ngoài, còn những người đi theo muốn tất cả bình an vô sự là không thể nào .

Nếu hắn nói bọn họ tìm lầm người kết quả nhất định là lập tức bị giết. Kết quả là hai vấn đề phóng trở về phía hắn. Nhưng một ngày kia bọn họ còn có thể tìm tới Cừu Bạch Tú, đến lúc đó Cừu Bạch Tú có thể học được nghề y của đại phu có thể trừng trị bọn họ.

Nghĩ đến hắn cũng là một thành viên của nhà họ Cừu, hắn không vào địa ngục thì ai vào địa ngục đây!

“Xin hỏi cô nương tại hạ đúng là họ Cừu, có việc gì sao?”

Hắn vốn định từ miệng đối phương biết được một ít tin tức, nhưng cô nương kia giống như rất vội vung tay lên nói: “Mang đi!” Nháy mắt hai người trên ngựa nhảy xuống bắt hắn.

“Chờ một chút!” Hắn thối lui một bước nhỏ, ánh mắt thủy chung đặt ở trên người vị cô nương áo đỏ kia, “Ta không hỏi cô nương muốn dẫn ta đi đâu, đi làm cái gì, chỉ hỏi cô nương một câu, đoàn xe của chúng ta xử lý như thế nào, phải biết rằng sâm thuốc này đều là một đường xa từ đông bắc vận chuyển tới. Nếu đến không được hiệu thuốc bắc kinh thành, mùa đông rất nhiều dân chúng không được uống thuốc, tổn thất của chúng

ta có thể dùng bàn tính để tính, thiếu thầy thuốc thiếu thuốc, đến lúc có người chết thì tính trên đầu chúng ta hay là tính trên đầu cô nương?”

“Nói nhảm! Người cho là trên đời này thực chỉ có y quán ‘Hồi Xuân Được Đường’ của các người sao? Không có là do các người sơ xuất, đã chết ai chưa, dù chết cũng không phải chúng ta giết!”

“Hồ Lục!” Vị cô nương áo đỏ kia lên tiếng ngăn cản, đại hán đang nói cao hứng bị nàng dừng, không vui lắm bầm trong miệng, “Thủ lĩnh, chẳng lẽ ta nói không đúng? Là bọn hán khinh thường cho nên phải nhận xui xẻo.”

Cô nương áo đỏ không để ý đến Hồ Lục, ngược lại nhìn sang Cừ Minh Dạ nói: “Cừ công tử không cần nhiều lời, ý của người ta hiểu được, chúng ta muốn chính là người, về phần hàng hóa các người, muốn chuyển đến đâu thì chuyển.”

“Vậy còn những thủ hạ kia thì sao?” Cừ Minh Dạ hỏi: “Còn có những con ngựa nhỏ kia ra sao nha.”

Nhìn vào hán là một đôi mắt sáng bóng, cô nương áo đỏ nhìn trong mắt hán như tìm kiếm cái gì, Cừ Minh Dạ không sợ, sau một lúc lâu hán không thể xác định cô nương kia, sau đó chỉ nghe nàng nói: “Người của người đương nhiên cũng nên quay về nhà, nhóm người lớn như vậy chúng ta giữ lại cũng vô dụng, lãng phí lương thực, giết lại chuốc họa vào thân.”

“Sao? Nói như vậy cô nương cướp chủ tử bọn họ đi, sẽ không sợ chuốc họa vào thân sao?”

“Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi.....” Vị cô nương áo đỏ dường như không muốn tiếp tục đề tài này, ánh mắt lại biến thành sắc bén, rất có ý cảnh cáo nhắc nhở hán, “Cừ thiếu gia phải hiểu được xe và ngựa của người chỉ dùng người để đổi, chỉ cần người phối hợp chuyện gì cũng dễ nói.”

Cừ Minh Dạ nghe nàng nói người có thể thả đi, hàng hóa bình an, hán đã không suy nghĩ gì hơn, vụ mua bán này với hán mà nói là thích hợp rồi, hán gật gật đầu, tâm trạng không khỏi thả lỏng.

Cô nương nhìn hai người áo đỏ kia gật đầu, hai gã tráng hán kia vừa muốn đến bắt người, Cừ Minh Dạ lại lui về phía sau từng bước, “Đợi một chút!”

“Tiểu tử người còn dong dài có phải muốn chết hay không!” Hồ Lục hiển nhiên bởi vì đi một chuyến còn bị thủ lĩnh trừng mắt, tâm tình càng thêm phiền não.

4. Chương 4

Thấy sắc mặt Hồ Lục tối sầm cũng biết chuyện bị mình đoán trúng, chẳng qua hy vọng lão Lý có thể hiểu được lời hán nói, sau khi hiểu được trở về nói cho Cừ Bạch Tú tìm những nghi điểm xung quanh đường núi này.

Một đại mã đỏ thẫm hợp thời đi đến trước mắt hán, cắt đứt lời hán muốn nói.

Hán ngừng đầu lập tức thấy cô nương đó một tay kéo dây cương, mắt hạnh nhìn hán dường như là nói với hán không cần đùa giỡn, nàng vươn tay khác đi đến trước mắt hán.

“Đây là?” Hán đảo qua né tránh bàn tay mềm non mềm kia.

“Đa tạ Cừ thiếu gia quan tâm, ta nghĩ thể trọng của ta và của người không đến mức có thể đè chết con ngựa, có thể đi rồi sao?”

“Có thể.” Hán gật đầu nắm tay nàng.

“Thủ lĩnh!” Một bên Hồ Lục thiếu chút nữa kiềm tay hán xuống dưới, “Tốt xấu gì cũng nên trói tiểu tử này lại! Cứ để hán như lên ngựa, không phải rất có lợi cho hán sao!”

“Yên tâm, nếu Cừ thiếu gia nói phối hợp thì nhất định sẽ phối hợp, ta nói đúng không? Cừ thiếu gia.” Nàng hỏi chính là hán rồi nhìn vết thương trên chân hán.

Cừ Minh Dạ cười hắc hắc, thấy nhược điểm của hán bị người phát hiện, bàn tay mềm kia túm một cái hán đã xoay người lên ngựa ngồi ở phía sau nàng.

Cô nương giục ngựa,Cưu Minh Dạ quay đầu nhìn về phía lão Lý đang trợn mắt há hốc mồm, hấn chớp mắt vài cái nở nụ cười cứ như vậy đi theo một đám mã tặc không biết từ đâu xuất hiện biến mất.

Cưu Minh Dạ đã làm tốt các loại chuẩn bị,ví như hấn sẽ bị mang đến trong một ngọn núi sâu không biết tên, lại ví như hấn sẽ bị mang đi hiến cho những quan lại quyền quý có thù oán với Cưu gia, hấn chỉ cần biết những người này muốn làm gì Cưu Bạch Tú, chuyện khác có thể tùy cơ ứng biến, hấn luôn luôn có biện pháp ứng phó.

Chẳng qua là lúc bầu trời tối đen, hấn lại bị đưa đến một nơi gọi là “Thái Hợp trấn”.

Đêm đó Cưu Minh Dạ được đưa đến một ngôi nhà xem như lớn nhất trong trấn nhỏ, hấn không nghĩ tới hấn lại được mã tặc cô nương đưa về nhà.

Mã tặc cô nương này tên là_ Thắm Lạc Hà,đám huynh đệ đi theo nàng cũng đều có cuộc sống ổn định trong trấn, mọi người đều tự kéo ngựa về nhà, nhìn qua cùng dân chúng bình thường không có gì khác nhau, mà người trong trấn này nhìn thấy bọn họ thành quần kết đội trở về không chỉ có không tránh kiêng kị mà còn thực nhiệt tình tiếp đón.

Cưu Minh Dạ cuối cùng hiểu được bọn họ căn bản không gọi là “Ẩn thân”, nói chung những người trong trấn này đều là kẻ trộm, ngấm lại người nào vận khí không tốt chạy tới trấn này ngừng lại nghỉ ngơi, không phải tương đương là tiến trong một hắc điểm khổng lồ à? Thật sự là đủ thảm, chẳng qua là không hiểu được có thảm hơn hấn hay không.

Cưu Minh Dạ sau đó lại người ta đưa đến phòng khách của Thắm gia, dĩ nhiên là phòng khách chứ không phải là phòng chứa củi? Tuy rằng ngoài cửa có người canh giữ trắng đêm, nhưng hấn vẫn được hưởng tự do nhất định,ví như hấn còn có nước ấm để tắm rửa nha!

Bình thường dưới loại tình huống này người bị bắt đến thường phải bị thẩm vấn suốt đêm,tuy hiếp sau đó bị trói lại nhưng hấn còn có thể tắm rửa, còn Thắm Lạc Hà sau khi trở về như quên sự tồn tại của hấn, trực tiếp trở về phòng, chỉ phân phó người canh giữ cửa cho đến giờ cũng không thấy xuất hiện qua.

Bọn họ dùng phương thức mới này tiếp đãi làm cho Cưu Minh Dạ có chút không hiểu, nghĩ đi nghĩ lại cũng không ra kết quả, rõ ràng “sống ở đâu thì yên ở đấy” CƠM nước xong, tắm xong, ngon lành ngủ một giấc trước!

Cưu Minh Dạ nhiều năm dưỡng thành thói quen, ngủ cực ít, vì thế cho đến sáng sớm hôm sau, khi cửa phòng hấn bị đẩy ra thì hấn đã muốn tỉnh.

Hấn không có mở mắt, nghe thấy cô nương kia nhẹ giọng giao việc, sau đó đi đến bên cạnh giường, bắt quá một lát bên giường hấn nhiều hơn người.

Hấn có thể cảm giác được đến, bản thân đang bị người ta lấy ánh mắt phức tạp xem kỹ .

Nhìn lên nam nhân ngủ, cô nương ở nơi này có thể làm chuyện trắng trợn như vậy ao!

“Đừng giả bộ, ta biết ngươi đã tỉnh, đứng lên ta có chuyện muốn nói.”

5. Chương 5

Thế nhưng lại bị nhìn thấu? Cưu Minh Dạ có chút mất mặt,mở mắt ra, đối diện hấn là Thắm Lạc Hà một đôi mắt hạnh đang nhìn xuống, trên mặt trắng nõn kia không có biểu tình gì nhưng hấn lại muốn cười là bởi vì đơn thuần cao hứng nên mới cười.

Nằm nói chuyện có chút không lễ phép, hấn ngồi lên vuốt vết nhăn trên vai áo nói:“Thắm cô nương đừng hiểu lầm,chẳng qua bình sinh lần đầu có cô nương đến bảo ta rời giường cho nên có chút khẩn trương thôi.”

“Gọi người rời giường? Cưu thiếu gia nghĩ đến mình đang ở đâu, còn nằm mơ không có tỉnh sao?” Thắm Lạc Hà không biết nên bình tĩnh tỏ vẻ bội phục với hấn hay không, nàng biết ý hấn chính là chế nhạo nàng sáng sớm xông vào trong phòng nam nhân.

Nhưng thế nào thì sao, nơi này là nhà nàng nha?

Thẩm Lạc Hà rất nhanh liếc mắt ngoài cửa, xác định bên ngoài không ai nghe lén mới quay đầu lại, mà một loạt động tác này đại biểu ý gì Cừ Minh Dạ đương nhiên hiểu được.

“Trầm cô nương có chuyện rất cơ mật sao?”

“Ít nói nhảm, Cừ Bạch Tú, người của người ta không làm khó, hàng hóa của người ta cũng không động tới, ta chỉ nhờ người giúp ta một việc, người có giúp hay không?”

Cừ Minh Dạ nhướng mày, thật không nghĩ tới cô nương này bắt “Cừ Bạch Tú” là ý của nàng chứ không phải là bị người ta sai, nhưng nàng dùng thủ đoạn bạo lực như vậy để mời người “giúp đỡ”, theo biểu tình của nàng xem ra chuyện này rất vội và vô cùng khó giải quyết.

Hắn cười hỏi: “Ta còn có lựa chọn đường sống sao?”

“Được, ta muốn người đáp ứng thành thân với ta!”

Khuôn mặt tươi cười của Cừ Minh Dạ, một giây, hai giây, khóe miệng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu run rẩy.....

Thẩm Lạc Hà vừa thấy, vội vã từng bước đi về phía trước nắm vạt áo của hắn lên, ngữ khí lại cường ngạnh vài phần, nói: “Người cũng biết chính mình không có lựa chọn đường sống, bốn cô nương hỏi ý kiến của người là cho người mặt mũi, người không nên ra sức khước từ nha!”

Ừm, nói đúng, bắt người còn rồi còn hỏi thăm ý kiến đích thực cho hắn mặt mũi, vấn đề là lên núi xuống biển, mặc thiên xuống đất, nàng cũng là mạnh hơn Cừ Bạch Tú n.

“Ack..... Cô nương chờ chút.”

Cừ Minh Dạ tự mình là ngựa chiến có thể thay thế Cừ Bạch Tú đến “Thám thính tình hình địch”, hắn tự nhận chính mình ứng phó được hết thảy, có thể phát sinh tình huống nguy hiểm, nhưng lần này thiệt tình nghĩ lại hắn có phải đã phá chuyện của Cừ Bạch Tú hay không.

Việc khác có thể thay, chỉ có duy nhất lần này cơ trí của hắn không phải sử dụng đến a!

“Thẩm cô nương, lời này của cô nương là thật sự sao?”

“Ta chỉ muốn nói với cô nương!”

“Ta không phải là Cừ Bạch Tú.”

Mặt của Thẩm Lạc Hà từ hồng chuyển bạch theo dõi hắn, Cừ Minh Dạ giả bộ đáng thương chớp mắt mấy cái, nàng nhìn như không thấy nghiêm khắc hỏi: “Đây là câu trả lời của người?” Nàng hỏi.

“Ta thật sự không phải Cừ Bạch Tú, tôi cũng không nghĩ mình nhanh như vậy bị lộ.” Cừ Minh Dạ nhìn phản ứng của Thẩm Lạc Hà nhìn ra nàng đối với Cừ Bạch Tú không hề có ác ý, tính tình ngoan cố kia chỉ là muốn hắn gả cho nàng thôi.

Hắn dùng khoảng thời gian ngắn nhất, dùng lối nói giản lược nói rõ thân phận và quan hệ của hắn với Cừ Bạch Tú.

Sau đó đợi một hồi, hắn nhìn thấy mặt Thẩm Lạc Hà càng thêm tái nhợt, bắt nhảm tân lang nên nương ngừng sao?

“Người rõ ràng là ngồi ở trong xe ngựa Cừ gia, những người đó gọi người là thiếu gia, nhà họ Cừ khi nào nhiều hơn một thiếu gia?” Bộ dáng của Thẩm Lạc Hà như chưa từ bỏ ý định.

Chủ của “‘Hồi Xuân Được Đường’ là Bạch Tú không sai, cũng không đại biểu Cừ gia chỉ có mình hắn là con nối dòng nha, ta lại thường xuyên không xuất hiện ở nhà, đương nhiên danh tiếng không bằng Bạch Tú, ta cũng là thiếu gia Cừ gia, vì sao không thể ngồi xe ngựa của nhà ta chứ?”

“Người.....”

“Cô nương, tuy rằng ta không hiểu được cô nương ngay cả bộ dáng của Bạch Tú cũng không biết, tại sao cùng hắn sinh ra cảm tình gút mắt lớn như vậy, bất quá chuyện này cường chế không được, ta đề nghị cô nương vẫn dùng phương pháp bình thường, ví dụ như tìm cơ hội dần dần tiếp cận, lâu ngày sinh tình

v.v..,Bạch Tú là người nhất gan, lần này nếu thật sự là hấn thì nhất định sẽ bị cô nương ‘Hào phóng’ dọa , cho nên nói tái ông mất ngựa là vậy.....”

“Câm miệng!” Thẩm Lạc Hà tức giận đến dậm mạnh chân,“Người đang nói bậy bạ gì đó !”

“Ta đây lấy thân phận huynh trưởng chính thức giới thiệu đường đệ của ta! Tuy rằng bộ dạng Bạch Tú quả thật thực khiến nhiều cô nương yêu thích, nhưng hấn quyết không phải là loại ong bướm, trong xương rất truyền thống ,vẫn là dùng phương pháp giản dị mới tương đối hữu hiệu với hấn..... Cô nương!” Cừ Minh Dạ nói như vậy bởi vì nữ nhân kia tức đến đỏ mặt, rút loan đao bên hông ra liền phóng tới cổ hấn, tuy rằng hấn nhanh nhẹn tránh thoát nhưng cô nương này chơi đao rất nguy hiểm !

Cừ Minh Dạ quay đầu đi, mũi đao lướt qua lỗ tai hấn, Thẩm Lạc Hà đứng lúc dừng lại lực cổ tay, bằng không tóc hấn sẽ cạo một đường xuống .

Nhưng nàng cũng có chút sùng sờ,không ngờ mình lại không thể nén cảm xúc ra tay dùng đao

“A.....” Theo bản năng tính xin lỗi nhưng lời xin lỗi ra sao cũng không ra khỏi miệng.

Nói thế nào đi nữa không phải hấn chế nhạo nàng trước sao!

Có chút giận dữ thu hồi dao nhỏ,tay mới vừa buông, người đã bị nàng kéo đi đến ngoài cửa, lại truyền đến một thanh âm tục tũn vô lý của nam nhân, gọi chính là tên của nàng!

Thẩm Lạc Hà vừa nhú lại ẩn đường, theo bản năng trừng sang Cừ Minh Dạ.

“Nói lung tung ta liền bổ ngươi!” Ý của nàng đơn giản trực tiếp, hấn phải câm miệng bằng không sẽ không chỉ dùng đao khoa tay múa chân đơn giản như vậy.

Cừ Minh Dạ đương nhiên nhìn ra nàng đối với vị đại hán mới vào nhà kia vô cùng kiêng kị, để tránh rắc rối họa vào thân hấn rất phối hợp gật đầu.

6. Chương 6

Đại hán này chưa từng thấy mặt dường như không phải trong đám mã tặc ngày hôm qua, mà hấn cứ như vậy xông thẳng vào, cũng không đem vị “thủ lĩnh” Thẩm Lạc Hà này để vào trong mắt.

“Lạc Hà! Nghe nói muội thật sự bắt thiếu gia Cừ gia đến đây, mau đưa cho ca ca xem!” Đại hán kia đi nhanh tới phía trước,rảo bước dài đi đến liếc mắt một cái liền thấy được sắc mặt Thẩm Lạc Hà không tốt lắm cùng Cừ Minh Dạ ngồi trên giường.

Khi nhìn thấy Cừ Minh dạ đại hán rõ ràng sùng sốt, mặt cương cứng lập tức chuyển thành tràng cười to,“Muốn làm gì nha! Ta còn tưởng đám tiểu quý kia nói giỡn, còn nói trở về nhất định hảo hảo giáo huấn bọn họ, tại sao có thể bịa đặt đều với chủ nhà ! Không nghĩ tới a không nghĩ tới,Lạc Hà muội của huynh thật là làm thật đấy!”

Thẩm Lạc Hà rõ ràng không vui đối với chuyện hấn không kiêng nể gì xâm nhập vào nhà còn nói những lời kia,Cừ Minh Dạ thậm chí có thể cảm giác được quanh thân nàng cơn tức đang tăng vọt, bắt quá mặt nàng vẫn bình tĩnh rất đúng mực trả lời :“Bư ca.”

Lòng của Bư ca rõ ràng không đặt trên người Thẩm Lạc Hà, hấn cẩn thận đánh giá Cừ Minh Dạ vài lần, giống như đang nhìn thấy động vật quý hiếm,“Xem qua cách ăn mặc này giống như thật sự là công tử thiếu gia! Tiểu tử, ngươi thật sự bị muội muội của ta bắt từ trong xe ngựa Cừ gia trở về sao?”

Cừ Minh Dạ tránh qua Lưu Bư nhìn Thẩm Lạc Hà, hỏi chính mình có thể nói chuyện hay không, thấy được ánh mắt cảnh cáo,hấn giống như cô vợ nhỏ gật đầu, miệng đóng lại im lặng .

“Thật sự là không được!Để cho ta hảo hảo nhìn xem một chút!” Lưu Bư nói xong tay đã muốn tiến lên, một phát bắt được cánh tay Cừ Minh Dạ kéo đến đây.

Cừ Minh Dạ theo bản năng muốn tránh thoát,suy nghĩ nên làm thế nào.

Hắn không nói một tiếng nào điều này làm cho Lưu Bưu giật mình, hắn cách một hồi mới thu hồi tay, nghĩ một đàng nói một nẻo khen: “Không tệ không tệ, không hổ là thiếu gia nhà giàu, chịu giáo dục không giống với chúng ta! Đến nơi này còn không hoảng bất loạn, người không sợ chúng ta không có ngân lượng sẽ giết con tin sao?”

Như thế nào lại thành giết con tin ? Cừu Minh Dạ đang buồn bực lại thấy Thẩm Lạc Hà chặc một má, nhất thời hắn đã hiểu rõ, Lưu Bưu là đang lừa hắn!

Hắn ho vài tiếng chỉ thấy Thẩm Lạc Hà bên kia cầm giường lên, hắn nở nụ cười “Ta là khách của Lạc Hà tại sao phải bối rối, giết con tin ..v..vv.., Bưu ca cũng đừng giễu cợt ta.”

Hắn nhìn qua mặt Lưu Bưu nháy mắt đen vài phần, giống như có việc chịu không được.

“Người nói giống như cái gì cũng là đúng! Chẳng lẽ hai nhà Cừu Thẩm đã định hôn sự là chuyện thật ?”

“Bưu ca, muội không phải đã nói qua với huynh sao? Chẳng lẽ huynh không tin?” Thẩm Lạc Hà hợp thời ra tiếng.

Lưu Bưu “hừ” một tiếng, cảm thấy không thú vị lắc lắc tay, “Huynh không sao, huynh đi đây!” Nói xong nên bước rời đi, nhưng lúc ra về mặt có chút ử rử.

Xác định hắn đã đi xa, Cừu Minh Dạ nhìn tầm mắt Thẩm Lạc Hà còn ở lại chỗ cửa, trong mắt chán ghét đều nhanh chóng đi ra .

“Người ca ca này thật sự rất quan tâm nàng !” Cừu Minh Dạ biết rõ lúc này tốt nhất không nên nói mát, nhưng nói chỉ là thuận miệng tuôn ra.

Quả nhiên thành công gọi lực chú ý của Thẩm Lạc Hà trở về, đồng thời cũng nhận được một câu trong dự liệu , “Câm miệng.”

“Được được! Ta câm miệng! Bất quá ta chỉ muốn nói, một ‘Ca ca’ không có quan hệ huyết thống có thể tốt đến đâu chứ vẫn nên ‘Cẩn thận’, người kia nhất định có ý đồ, mà ta có thể khẳng định các người không có quan hệ huyết thống, cho nên nàng phải cẩn thận hắn!”

Thẩm Lạc Hà quay đầu nhìn hắn, “Người làm sao biết chúng ta không có quan hệ huyết thống?”

“Bởi vì nàng xinh đẹp như vậy còn hắn thì xấu như thế kia!”

Thẩm Lạc Hà sững sờ dùng chút thời gian mới phản ứng lại ý của hắn.

“Lưu Bưu là con của người cha ta bái kết huynh đệ, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ta chỉ xem hắn như ca ca thôi .”

“Nhưng ca ca này lại muốn cưới về để có thể chăm sóc vị muội muội này.”

“Đúng”

“Nhưng nàng không thích hắn, không muốn lấy hắn, mới thêm dặt ra mình có cuộc hôn nhân giả dối này.”

“Ừm, ta nói với hắn, năm đó cha ta đã cứu lão gia họ Cừu một mạng, hai nhà lúc ấy đã định cuộc hôn nhân này.”

“Nhưng vì sao lại là Bạch Tú? Tuy rằng ta không thường về nhà nhưng việc hôn nhân của đệ đệ mình cũng biết đôi chút. Nếu Bạch Tú thực cùng ai định chung thân, trong nhà tuyệt đối không dấu hắn .”

“Đúng, ta không biết Cừu Bạch Tú, cha ta cũng không biết cha hắn.”

“Vậy tại sao nàng phải tìm đến hắn?”

7. Chương 7

Mắt Thẩm Lạc Hà thần nhiên quét về phía hắn, ngoài ý muốn đối với hắn ép hỏi không phát giận, “Dù sao người cũng không phải hắn, hiện giờ Lưu Bưu lại đã nhìn lầm người thành hắn, cho dù ta tìm người thật

sự đến cũng không thể dùng, kế hoạch của ta đã bị người phá hủy, người còn hỏi cái này làm cái gì, có thời gian thì tự quan tâm mình đi.”

“Ta? Ta có cái gì cần quan tâm?”

“Cái chân kia của người không có cảm giác sao, cho ta không thấy à? Vừa rồi Lưu Bưư kéo người, sau đó dẫm lên cái chân bị thương, hắn muốn nhìn người thống khổ muốn người cầu hắn, sau đó cười nhạo người, hắn nắm người, đánh người, hắn chính là loại người như vậy.”

Cư Minh Dạ cười, “Ta còn thật nghĩ đến nàng không phát hiện, dù có cũng không tới cứu ta.”

“Ta cứu người, ai tới cứu ta nha.” Thẩm Lạc Hà nói có ý nhìn về phía hắn.

Cư Minh Dạ nhún nhún vai, “Có lẽ chuyện cũng không tệ đến như vậy.”

“Chỉ mong” Nàng nói.

Thẩm Lạc Hà đại khái đã đoán được, sau khi Lưu Bưư biết được tin sẽ tìm đến trước tiên, may mà mới sáng sớm nàng đã chạy đến đây hỏi tất cả, Cư Minh Dạ thì không rõ lắm nhưng nếu thật là Bạch Tú ở đây, hắn có thể phối hợp nói dối với Thẩm Lạc Hà hay không? Có lẽ nếu thật sự là hắn ở trong này, nàng nói lời này hắn lại nói lời khác.

Có một nguyên nhân nàng nhất định phải tìm Cư Bạch Tú, nàng không muốn nói bởi vì nàng không tin tưởng hắn, vậy hắn cũng sẽ không hỏi, dù sao theo hắn thấy thành phần trong đám mã tặc này hoàn toàn không đơn giản.

Thẩm gia và Lưu gia tuy nói quan hệ khá tốt nhưng dù sao cũng là hai phái. Thẩm gia ngày hôm qua bắt hắn, mới sáng sớm hôm sau Lưu Bưư cũng đã tìm tới cửa, có lẽ là hắn có tin tức nhanh, có lẽ là trong đám người của Thẩm Lạc Hà có người không phải thật lòng với vị thủ lĩnh này, đã sớm theo chủ nhân khác.

Chuyện như thế này rất thường thấy, mà bản thân Thẩm Lạc Hà đối với việc này cũng có thể nhìn thấu, bằng không nàng sẽ không so với Lưu Bưư sớm chuẩn bị sẵn sàng, xem ra vị “thủ lĩnh” này cũng có bản lĩnh.

Dù sao việc này cũng không liên quan đến hắn, Cư Minh Dạ tuy rằng cảm thấy được Thẩm Lạc Hà có điểm đáng thương nhưng hắn dù sao cũng là người vô tội, có thời gian cũng nên nghĩ Cư gia phái người tìm hắn đại khái lúc nào sẽ đến, hiển nhiên cho dù biết hắn không phải Cư Bạch Tú, Thẩm Lạc Hà cũng không có tính toán trả hắn.

Không chỉ không tính toán, người canh giữ ở ngoài cửa lại càng nhiều thêm một chút, bắt quá có một việc đáng vui mừng chính là Thẩm Lạc Hà sau khi rời đi không lâu thì có một tiểu hán tử tới đưa cho hắn thuốc ngoại thương, hắn vừa hỏi liền biết thuốc này được mua ở “Hồi Xuân Dược Đường”, xem ra chất lượng rất có bảo đảm.

Hai ngày sau chân Cư Minh Dạ tốt hơn rất nhiều, bước xuống đất đi lại ít nhất đã không thành vấn đề, trong lúc đó đều là tiểu hán tử kia chiếu cố hắn, mỗi lần hắn hỏi Thẩm Lạc Hà ở đâu, hắn đều nói: “Không biết, thủ lĩnh bề bộn rất nhiều việc”.

“Thủ lĩnh các người có gì bận rộn nha? Nàng không phải mỗi ngày cơm chiều xong thì trở về sao?”

Cư Minh Dạ đối với nỗ lực của mình rất có lòng tin, mà Thẩm Lạc Hà quay về phải đi qua nơi hắn, mỗi lần đều nghe nàng rất có tinh thần lớn tiếng mắng chửi người, thời gian đều nhờ người khác đưa tới cơm chiều tới cho hắn.

“Sau khi thủ lĩnh về phòng sẽ không cho phép bất kỳ ai quấy rầy, đồ ăn của nàng cùng Cư công tử là giống nhau, được lấy từ trong phòng ăn, rồi sáng sớm hôm sau mới thu dọn bát.”

“Tại sao, thủ lĩnh các người buổi tối nhận không ra người à?” Thật ra hắn chỉ là muốn biết, nàng rốt cuộc muốn xử lý hắn như thế nào.

Tiểu hán tử nghĩ nghĩ, “Thủ lĩnh trước kia không phải như thế, đều là ở bên ngoài ăn tùy tiện một ngụm khi trở về đã khuya, ngấm lại cũng chính là Cư công tử tới mấy ngày nay mới biến như vậy Ta nghĩ

có lẽ là thủ lĩnh đang lo chuyện hôn sự với Cừu công tử, ban ngày trấn trên phải xử lý nhiều chuyện, cũng không có thời gian .”

Cừu Minh Dạ uống một ngụm nước thiếu chút nữa phun ra, thật là bị sức tưởng tượng phong phú của tiểu hán tử này dọa,“Được rồi được rồi, ta tin tưởng người thật sự không biết , có rảnh nói cho thủ lĩnh các người, nói nàng không được vội đến mức quên ta!”

Tiểu hán tử vừa nghe, không có ý xấu nở nụ cười,“Công tử yên tâm, về sau chính là người một nhà,công tử cũng là thủ lĩnh chúng ta, thủ lĩnh vì ‘Tìm’ được công tử, lúc trước đã cãi nhau với người trong bang, nàng coi trọng công tử như vậy làm sao có thể quên nha!”

Cừu Minh Dạ sửng sốt, nhất thời khó chịu truyền khắp toàn thân.

8. Chương 8

Hắn..... Hắn không phải là ăn dấm chua giận dữ a! Có làm hay không hắn thoát nhìn rất giống phu quân không gặp được vợ liền khóc lóc sao?

Cừu Minh Dạ vì phản ứng của tiểu hán tử kia buồn bực thật lâu, có thể là hắn thật sự rất giống một oán phụ, làm tiểu hán tử sinh lòng thương hại, cách ngày cửa phòng hắn lại bị Thẩm Lạc Hà đá vắng ra .

Thẩm Lạc Hà đỏ mặt, ánh mắt như phóng lửa nhìn về phía Cừu Minh Dạ,“Người và Tiểu Tứ nói cái gì!”

Cừu Minh Dạ nhìn nàng một cái, buông chiếc đĩa xuống rồi giống như niệm kinh nói:“Hắn không phải với nàng rằng, ta nghĩ đến nàng tới không nuốt nổi cơm, người tiểu tụy không ít, hy vọng nàng có chút thời gian có thể đến đây gặp ta, khó lắm chúng ta mới đoàn tụ , hắn là nên ở chung có nhiều ân ái mới đúng.”

“Người! Quả nhiên là người dạy hắn!” Mặt Thẩm Lạc Hà càng đỏ hơn.

“Ta nghĩ nàng hắn là nên quan tâm thủ hạ mình một chút, bình thường cũng nói như vậy sao, nàng nhìn xem bộ dáng ta có giống không nuốt nổi cơm không, ta ăn uống rất tốt nhưng thật ra nàng vài ngày không thấy tiểu tụy không ít, không phải suy nghĩ về chuyện lễ cưới chứ?”

Thẩm Lạc Hà chịu không nổi hắn dùng lời quái gở chế nhạo, nhưng muốn cãi lại không biết cãi từ đâu.

“Thẩm bang chủ tính toán xử lý ta như thế nào? Sẽ không phải thành thân thật với ta chứ, nàng cũng không hỏi ta ở nhà có vợ hay thể thiếp chưa.”

Thẩm Lạc Hà tức giận tiến lên lấy chiếc đĩa trong tay hắn đập lên bàn nói:“Tiểu Tứ c òn nói với ta, người nhàn rồi đến giống như con lừa tám năm chưa có đi đâu, nếu ghen nửa sợ sẽ ghen ra bệnh.”

“Sao? Hắn hình dung thật chuẩn xác.”

“Cũng đúng, vết thương chân người mới khỏi nên thích hợp hoạt động một chút .”

Cừu Minh Dạ mắt sáng ngời, nàng không phải muốn thả hắn đi chứ?

Cừu Minh Dạ bị Thẩm Lạc Hà kéo ra trên phố, trước khi đi còn bắt hắn thay ra bộ gấm màu xanh mặc vào vải bố y bình thường, đi theo phía sau Thẩm Lạc Hà ghi nợ giùm cô!

Hắn sáng sớm đã bị Thẩm Lạc Hà bắt đi ra cửa, lại ra lệnh một đường theo sát nàng, trong trấn này có rất nhiều tai mắt của nàng.Nếu hắn muốn chạy hậu quả sẽ rất thảm.

Bọn họ trước đó ra chợ rau, Cừu Minh Dạ chuẩn bị tốt giấy bút, chuẩn bị viết Thẩm Lạc Hà tháng thu được bao nhiêu phi bảo vệ, kết quả nàng chẳng qua đi mua đồ ăn , ở chợ rau còn rất được hoan nghênh, Thẩm cô nương này Thẩm cô nương kia .

“Tại sao chuyện mua đồ ăn cũng phải do một mình cô nương phụ trách?” Bọn họ sau khi rời đi,Cừu Minh Dạ tò mò hỏi.

“Vốn là không cần nhưng hôm nay vừa lúc muốn tới bên này, cũng thuận tiện có thể làm chuyện của mình, vì sao phải phiền toái người khác, đầu bếp nữ cũng rất bận rộn nha.”

Nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng trong nhà họ Thẩm có vài người giúp việc, trong đó người nhỏ nhất chính là Tiểu Tứ.

Tiểu Tứ nói hẳn chính là cô nhi, một đường ăn xin đến Thái Hợp trấn, sau này được lão gia Thẩm gia mang về, về sau vẫn ở lại Thẩm gia.

Mỗi một lần đến trấn này đều là buổi tối.

Trên thực tế nơi này so với hẳn tưởng tượng còn náo nhiệt hơn, cũng rất an bình, giữa trưa Thẩm Lạc Hà đưa hẳn đi đến gian bên cạnh ăn mì thịt bò. Nếu không nhìn mặt lão bản kia quá mức quen mắt, Cừ Minh Dạ đều đã quên này trong trấn có dấu rất nhiều mã tặc.

Lão bản kia không phải là người ngày đó gọi là Hồ Lục!

Hồ lục nhìn hẳn một cái, cũng không để ý đến hẳn, liền đem mặt phóng tới trước mắt Thẩm Lạc Hà thuận tiện nói: “Thủ lĩnh, tháng này hai mươi lượng.”

“Biết rồi, so với tháng trước tốt hơn chút.” Thẩm Lạc Hà gật gật đầu “Còn nữa đã nói nhiều lần, đừng gọi ta là thủ lĩnh.”

Hồ Lục tiếp tục đi làm việc của mình, Cừ Minh Dạ tò mò nhìn chằm chằm bóng lưng ngăm đen của đại hán kia.

“Có cái gì đẹp mắt, mau ăn xong rồi còn phải đi nơi khác.” Thẩm Lạc Hà ăn thật sự nhanh nhưng động tác vô cùng thanh tú, “Một hồi đem số bạc ghi vào trong sổ.”

“Ghi gì? Hai mươi lượng kia sao?”

Nhà của hẳn cũng làm ăn cho nên việc ghi sổ hẳn đã quen, làm sao cũng không nghĩ tới ngay cả cái đồ trang trí trên nóc bên đường của người bán hàng rong cũng phải ghi nợ!

“Chê ít?”

“Nào có! Làm ăn đều phải từ nhỏ đến lớn mà!” Cừ Minh Dạ cúi đầu ăn món trước mặt.

“Đúng là rất ít, nhưng tổng cộng lại sẽ rất nhiều.” Thẩm Lạc Hà thì thảo lẩm bẩm nhìn về con đường này, con đường này rất nhiều người bán hàng rong, “Năm trước quan phủ thay đổi tuyến đường, cho nên con đường này càng ngày càng nhiều người đến làm ăn, nhiều đến chỉ trông vào kiếm tiền người qua đường cũng có thể nuôi sống chính mình và một nhà già trẻ.”

“Không làm mã tặc?”

“Người muốn nói chúng ta khó sửa đổi?”

“Ta không nói như vậy.” Cừ Minh Dạ nhìn thấy tròng mắt lấp lánh tỏa sáng, đó là một loại ánh sáng vô hạn kỳ vọng.

Chẳng qua ánh sáng trong con ngươi đặt ở trên gương mặt gầy yếu nhìn qua làm người đau lòng.

Thật quái, hẳn thế lại biết thế nào là đau lòng?

Cừ Minh Dạ nghiêng đầu sang một bên, ở trên chiến trường mấy năm nay, hẳn biết nhiều người chỉ vì ăn một chén cơm mà tòng quân, sau đó ngay cả cái tên cũng chưa lưu lại đã chết ở trên chiến trường.

Nhìn quen chuyện như vậy, hẳn cho tới bây giờ chưa có loại cảm giác vì người khác vì đau lòng? Đột nhiên hẳn cười, bởi vì đây cũng không phải là gì chuyện xấu.

“Cừ Minh Dạ, ngươi có biết người cười thật đáng ghét không?”

“Bởi vì ta cao hứng nha, hơn nữa ta còn muốn làm chuyện đáng ghét liền.” Nói xong hẳn gấp một viên thịt lên, quơ quơ ở trước mắt Thẩm Lạc Hà nói: “Nhìn thấy không, đây là viên thịt trong bát ta, sau đó ta để nó..... vào trong bát của nàng!”

Thịt hoàn rơi vào trong bát Thẩm Lạc Hà, hẳn ở bên cạnh còn vui vẻ, “Nhất định phải ăn hết, không thể lãng phí bằng không Hồ Lục sẽ bị thương tâm, hoài nghi tay nghề chính mình không giỏi.”

“Thần kinh.” Thẩm Lạc Hà quét mắt sang hấn một cái, gấp viên thịt kia lên cắn một ngụm, bộ dáng ăn thật sự rất hăng hái.

Ai u! Điều đã quên nàng là cô nương mã tặc chứ không phải là cô nương bình thường, làm sao quan tâm đồ ăn đó gấp từ trong chén nam nhân ra!

Thấy tiếc sao? Thấy nàng tức giận hấn ăn thêm một ngụm lớn, Cưu Minh Dạ cười đến rất vui vẻ.

9. Chương 9

Đến giữa trưa Cưu Minh Dạ đều đi theo Thẩm Lạc Hà đối tới đối lui các nơi trấn trên, kỳ thật chuyện ghi nợ không tốn bao nhiêu thời gian nhưng Thẩm Lạc Hà luôn không thể thuận lợi về nhà.

Người bán rau và người bán trái cây gây lộn ầm ĩ lên, cả hai đều thuận tay rút đao ra, không quản người sống hay ta chết, nàng tới cũng rút đao ra, hai người kia đều ngừng tay.

Chị dâu nhà họ Vương bệnh nặng mới khỏi nàng muốn đi xem, con dâu Trần gia nháo muốn về nhà mẹ đẻ nàng cũng muốn đi khuyên, nàng nói năm đó khi cha nàng mang theo những người này đi vào Thái Hợp trấn, Thái Hợp trấn chính là trấn nhỏ bị người ta vứt bỏ cái gì cũng không có, những người này đi theo cha nàng bọn họ đều là người nhà của ông.

Đợi đến mặt trời sắp lặn xuống, Thẩm Lạc Hà loay hoay giống như con quay đột nhiên dừng lại, ngược lại đổi hướng đi về nhà.

Nàng đi rất nhanh nhưng phía sau cũng không có ai đuổi theo, Cưu Minh Dạ đi theo nàng trở về nhà, hấn đều đã quên bản thân vốn tính toán lúc nàng không chú ý thì bỏ trốn, kết quả thấy nàng đi trước hấn còn liều mình đuổi theo, sợ đuổi theo không kịp sẽ bị lạc!

Sải bước qua chỗ ở của hấn, Thẩm Lạc Hà phân phó người coi hấn, bản thân cũng vội vàng trở về phòng.

Nửa đêm càng sâu, Cưu Minh Dạ ở trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được, trong đầu nghĩ đến tình cảnh ban ngày.

Cộng thêm những ngày qua sống ở đây, ấn tượng hấn đối với mã tặc trong trấn đã hoàn toàn đổi mới, bọn họ từng thật là mã tặc không sai nhưng sau khi đi theo phụ thân Thẩm Lạc Hà đã không làm chuyện xấu nữa, cũng từng bị quan phủ bao vây diệt trừ, trong lúc đào tẩu cũng không tạo thành quá lớn thương vong.

Phụ thân Thẩm Lạc Hà mang theo huynh đệ rời khỏi vào cứ điểm trong núi, biết quay về là không được, mặt khác muốn tìm một chỗ ẩn thân tốt không phải là dễ tìm, ngay lúc đó ông đã manh động giải tán tám huynh đệ, mạnh ai đều tự đi tìm nghề nghiệp đứng đắn, cứ sống như vậy không phải kể lâu dài.

Vào lúc này bọn họ phát hiện có một trấn nhỏ bị vứt bỏ, lúc ấy quan phủ còn chưa tu bổ đường mới, trấn nhỏ lại cách xa mảnh đất cho nên không thích hợp trồng trọt, người trấn trên đều dời đi nơi khác.

Mã tặc ở trong này một lần nữa dần xẹp xong, Thẩm phụ cho rằng đó là một cơ hội do ông trời ban tặng.

Trải qua ba năm cố gắng, mã tặc tập tính không đổi nhưng rất nhiều người đã dần dần thích ứng, loại này không cần thịt cá mỗi bữa nhưng ít nhất có thể ấm no, không cần cả ngày lo lắng mình mất mạng không thể về nhà gặp lão bà, nhưng sau đó phụ thân của Thẩm Lạc Hà bệnh cũ tái phát, vào một buổi vô thanh vô tức ra đi.

Thẩm Lạc Hà từ nhỏ chịu sự phụ hun đúc, một cách tự nhiên tiếp nhận vị trí “thủ lĩnh”, nhưng vai vế của nàng không đủ, trong bang rất nhiều người nói thúc thúc bá bá nhân tại sao lại phục nàng? Những người bất mãn đa số là tiểu dân phố phường, gần đây người cầm đầu vừa chết, những người này bất mãn cũng đi theo kích phát ra.

Thẩm Lạc Hà là một cô nương tuổi còn trẻ, một mình lại dám dẫn đầu, ngẫm lại thật đúng là làm người bội phục.

Cưu Minh Dạ nghĩ đến cô nương này tương lai phải ứng phó một đống chuyện này như thế nào, nghĩ đến hấn mất ngủ.....

Thật sự là quái! Hắn từ trên giường trở mình ngồi dậy, nhìn bên ngoài đã gần đến giờ tỵ, bản thân vẫn không một tí buồn ngủ, ngược lại cảm thấy nôn nóng.

Hắn đứng dậy uống một chén nước, càng thấy thanh tỉnh.

Chuyện của nàng có liên quan gì đến hắn? Hắn khi nào thì trở nên biết quan tâm như vậy, chẳng lẽ thật sự là rảnh rỗi đến có vấn đề?

Đẩy cửa ra, hai người canh giữ ở ngoài cửa ngủ gật nhắm mắt nhìn hắn.

“Nhà vệ sinh.” Hắn nói

Bọn họ gật gật đầu lại tiếp tục ngủ.

Nói cho cùng hắn cũng không phải địch nhân bọn họ, nói là khách nhân còn kém không nhiều lắm, những người đối với việc trôi coi hắn như hình thức, Cừ Minh Dạ cũng không đi nhà vệ sinh, được những người trông coi tín nhiệm, hắn thấy lúc này không chạy thì đợi khi nào nha, nếu còn ở chỗ này mọi chuyện sẽ không ổn, cụ thể không ổn như thế nào hắn cũng không biết, tóm lại chính là có loại cảm giác này.

Hắn vốn định đi đến phòng ngựa nhưng nhảy ra khỏi viện đột nhiên dừng lại.

Tại sao có thể như vậy? Hắn ngẩng đầu nhìn trời, sau đó nhìn thẳng gian phòng đối diện hắn, lúc này trong phòng Thẩm Lạc Hà còn đèn sáng?

Trong cửa sổ lộ ra ánh sáng

“Thật sự là một cô nương chăm chỉ.”

Hắn vốn nên quan tâm chính là cô nương này không ngủ, sẽ ảnh hưởng đến đại kế bỏ trốn của hắn, nhưng trên thực tế càng hấp dẫn hắn chính là trong phòng cô nương đó tại sao lại phát ra tiếng rên rĩ?

Thanh âm kia rất nhẹ rất nhẹ, nếu nhĩ lực hắn không tồi hơn nữa lúc này đủ tĩnh, sao cách như vậy hắn vẫn chú ý được.

Giọng rên rĩ rất nhỏ mơ hồ mang theo thống khổ, chẳng lẽ đây là nguyên nhân nàng mỗi đêm đều trở về phòng rất sớm? Cừ Minh Dạ tự nhận lòng hiếu kỳ của mình đang tăng lên, nhưng hắn vẫn nhịn không đi đến trước phòng Thẩm Lạc Hà.

Tiếng rên rĩ kia càng phát ra rõ ràng, đứng ở trước cửa phòng nàng, cho dù không cần tâm cũng có thể nghe được rõ ràng.

“Ai ở bên ngoài?” Giọng nói sắc bén khiến trách truyền ra.

10. Chương 10

Cừ Minh Dạ hoảng sợ không nghĩ tới nàng còn rất có tinh thần, hắn có thể cảm giác được người trong phòng dường như xông thẳng về phía trước mở cửa, một đôi mắt to tròn lớn đến nỗi có thể nuốt sống người ta.

Vừa nhìn thấy hắn, Thẩm Lạc Hà dừng lại động tác một chút, “Người lên lút tại đây làm cái gì?”

“Ta muốn nói là buổi tối ta ngủ không được, vốn muốn trộm ngựa vận động một chút nhưng thấy phòng của nàng đèn còn sáng, ta đặc biệt đến quan tâm một chút, nàng tin không?”

“Người cho rằng ta gốc đến không khóa cửa phòng ngựa lại sao?”

“A, xem ra chuyện này ta đi tay không. Thẩm cô nương, ta có thể hỏi một chút, người lưu ta lại đây là có chuyện gì sao? Ban ngày quên hỏi.”

Thẩm Lạc Hà hít một ngụm khí giương mắt nhìn hắn, rồi giống đuổi người xin cơm, “Người là huynh trưởng Cừ Bạch Tú, người nhà họ Cừ sẽ phái người đến cứu người, đến lúc đó ta bắt người uy hiếp yêu cầu được gặp Cừ Bạch Tú.”

“Đủ trực tiếp nhưng để cho ta trực tiếp đưa nàng đi không phải tốt hơn?” Cừ Minh Dạ nhướng mày.

“Đơn giản là ta không tin người.” Nàng nói: “Người yên tâm, ta cũng sẽ không đã thương người, trừ phi Cừu Bạch Tú không đáp ứng điều kiện của ta, hiện tại người có thể trở về.”

“Được rồi, nhưng Thẩm cô nương cô phải chú ý thân thể của mình, nhìn sắc mặt cô nương ba hồi đỏ ba hồi trắng, giống như tùy thời có thể té xỉu A!”

Cừu Minh Dạ đưa hai tay tiến lên trước một chút, cuối cùng nâng được thân thể Thẩm Lạc Hà, ngay lúc hần nói người nàng đã giống như cây gỗ bị chặt đứt ngã xuống sàn nhà.

Hần chính là cố ý chọc giận nàng những không đến mức tức đến ngất xỉu chứ, chuyện này không vui chút nào!

Cừu Minh Dạ đỡ nàng vào nhà, trong phòng trên bàn tròn có đốt một ngọn nến nhưng không có sổ sách linh tinh gì đó đặt ở mặt trên, đệm chăn cũng gấp lại hoàn hảo, giường kia nhìn qua cũng không giống có người ngủ qua.

Nàng hơn phân nửa đêm không ngủ được cũng không làm gì khác, vậy ở trong này làm gì? Cừu Minh Dạ tuy rằng nghi hoặc nhưng chẳng quan tâm những thứ kia, ôm Thẩm Lạc Hà đặt ở trên giường, mới chú ý tới không chỉ mặt nàng không bình thường mà ngay cả nhiệt độ cơ thể cũng rất không bình thường.

“Nàng đang nóng rần lên?” Hần thậm chí không cần thật đụng tới nàng, quanh thân nàng nóng hầm hập không giống phát sốt đơn giản như vậy.

“Không có, không cần người xen vào việc của người khác.” Nàng cau mày cố sức nhìn vào hần, “Không cần suy đoán lung tung, rời đi ngay.”

Cừu Minh Dạ không muốn rời đi, mà hần cũng không có ranh rồi trêu chọc nàng, vẻ mặt của hần trở nên đứng đắn vô cùng, giữa lông mày hiếm thấy nâng lên một tòa núi nhỏ.

Bệnh trạng này hần trước kia đã gặp qua, nơi gần doanh trại quân hần đóng quân, tới gần vùng núi chính là nơi dân tộc thiểu số, ở đó có một cái cô nương y phục không chỉnh tề, sắc mặt như hỏa, thần trí cũng rơi vào trạng thái nửa hôn mê.....

Bởi vì sự kiện kia, có bốn binh lính phải bị quân pháp.

“Là ai hạ độc nàng ác như vậy?” Cô nương kia vừa hận vừa bất lực hiện lên ở trong đầu hần, hình ảnh đó trùng điệp với nữ nhân trước mắt này.

Nhưng mà không chỉ là nhắc lại, đối với cô nương kia hần chính là thấy đáng thương, mà hiện giờ, hiện giờ.....

“Lạc Hà! Là ai làm?”

Thẩm Lạc Hà dường như bị câu nói của hần dọa sợ, mắt hạnh ngơ ngác trừng mắt.

Hần đang tức giận cái gì.

Mắt hạnh dần dần nheo lại, Thẩm Lạc Hà cũng thấy rất kỳ quái, tim của nàng thể nhưng bình tĩnh chút ít, “Người biết sao? Vậy cũng tốt, không được nói cho những người khác biết, ta đáp ứng không làm khó dễ người nữa, thả người trở về nhà.”

“Cho nên nàng nhất định phải tìm Bạch Tú, chính là như vậy sao?”

Cừu Minh Dạ đột nhiên hiểu tất cả, nàng nhất định phải gặp Cừu Bạch Tú, là muốn hần giúp nàng giải xuân được trên người.

Loại xuân được này không giống bình thường, nó căn bản là độc được, người trúng độc mỗi đêm đều phát tác, đầu tiên là quanh thân nóng lên, đầu vầng mắt hoa, sau đó càng phát ra nghiêm trọng, khi đến giờ Tý là thời điểm được tính cực mạnh, người trúng độc cực kỳ khó chịu, làn da giống như bị thiêu đốt, ngũ tạng lục phủ như bị nhiều con trùng nhỏ chích, lúc lạnh lúc nóng cực kỳ khó chịu.

Mà phương pháp duy nhất giải loại độc này chính là cùng người khác phái hoan ái, nhưng cho dù như vậy cũng chỉ là nhất thời, cách ngày thống khổ còn có thể lặp lại, trừ phi dùng thuốc giải được đặc biệt, nếu không có thể nói người này cả đời sẽ sống ở trong loại thống khổ này.

Loại độc như vậy cho dù là Bạch Tú cũng không biết có gặp qua chưa, nhưng ngoại trừ tìm hắc thì không phương pháp khác.

Nghĩ đến cô nương này mỗi đêm đều chịu nỗi khổ giống như vậy, tự giam mình trong phòng đến ban ngày, mà lúc hắc đến nàng cũng đã như vậy, nàng bị hạ độc khi nào, đã bị như vậy trong bao lâu?

11. Chương 11

Khó trách sắc mặt của nàng càng ngày càng ... kém, buổi tối nàng căn bản không ngủ được, gánh nặng thân thể cũng không giống bình thường, ban ngày còn phải giả như không có việc gì như vậy rất mệt nha !

“Nàng tại sao không trực tiếp đi vào kinh thành tìm hắc ?” Không nên thêm dặt chuyện dính hôn gì đó..... để làm mọi chuyện thêm phức tạp!

Tuy rằng biết nàng không đi chắc chắn là có đạo lý của nàng, nhưng hắc rất giận chỉ cần nghĩ đến nàng có bệnh lại không trị, vì như vậy mà tự buông lỏng mình cho nên hắc rất tức giận.

“Người..... Thật sự là dong dài.....” Thẩm Lạc Hà rất không phục bị hắc thuyết giáo, “Chuyện như vậy có thể đi đến được đường được sao, trực tiếp tìm bản nhân Cừ Bạch Tú..... Hắc cũng không phải thầy thuốc ngồi tại chỗ chẩn đoán à, làm sao tìm..... Còn nữa, cũng không thể để cho người khác biết ta.....”

“Tốt lắm tốt lắm.” Nghĩ đến khi nàng đến mở cửa đã dùng hết khí lực, hiện tại người như tan rã còn giả bộ cường hãn, nhìn mặt nàng đầy mồ hôi môi cũng mất đi huyết sắc.

Nhưng mà hắc cũng là lần đầu tiên gặp được chuyện như vậy, nên xử lý như thế nào đây? Cũng không thể hỏi chân tướng nàng , vỗ vỗ mông tránh ra, ngày hôm sau xem như không có chuyện gì xảy ra mở miệng chào hỏi nàng.

Đúng rồi, lúc ấy người huynh đệ của hắc đã giúp người đó xử lý như thế nào ? Bọn họ đi đến bên dòng suối lấy nước.

Đúng đúng, hạ nhiệt độ hạ nhiệt độ!

Cừ Minh Dạ ở trong phòng vòng vo hai vòng, mới phát hiện trên bàn luôn luôn bày đặt ấm trà, vôi vàng rót chén trà đưa đến bên môi Thẩm Lạc Hà.

Tốn một khoảng thời gian, thần trí của Thẩm Lạc Hà có chút mơ hồ, hô hấp dần dập.

Vừa đụng đến chén, nước trà lạnh thuận tiện vào cổ họng, nàng thoải mái thở dài, Cừ Minh Dạ vôi vàng rót thêm một chén nữa, lần này sửa lại là nàng cầm lấy tay đang cầm chén trà đổ vào trong miệng, nhìn qua thật sự rất khát.

“Chậm một chút, chậm một chút.....”

“Khụ! Khụ!”

Tuy rằng nói như vậy nhưng nàng cũng nghe không được, vẫn còn bị sặc.

Hắc nâng nàng dậy, bàn tay hắc dịu dàng mà có lực, không nhanh không chậm vỗ về lưng của nàng, bàn tay kia cách y phục mà sát thân thể của nàng, nàng thấy một loại thoải mái khác thường.

Giống như có tác dụng thần kỳ làm tâm trạng bình tĩnh, nhưng lại cảm thấy không đủ, nhiều thêm một chút.... nhiều một chút.....

“Làm sao vậy?” Cừ Minh Dạ cứng đờ, bởi vì bàn tay nhỏ của Thẩm Lạc Hà dò lên vạt áo của hắc, vịn lấy hắc như là muốn kéo hắc về hướng nàng, cũng như là muốn đem chính mình áp đến trên người hắc.

“Ừm?” Toàn thân nàng đều mềm nhũn , bình thường lúc này là lúc khó chịu nhất, nhưng hôm nay không biết tại sao giống như có điểm không giống.

Tới gần hắc, gần sát hắc, thẳng đến cằm của hắc đặt ở trên trán của nàng, trong mũi tràn đầy mùi của hắc, nàng cảm vạt áo của hắc muốn gần đến chút nữa.

“Lạc Hà?” Hấn thử dò xét vỗ vỗ lưng của nàng.

“A..... Chính là như vậy.....” Cả người nàng tiến đến gần hấn, mặt cọ sát ở cổ hấn, cũng không biết tiếp xúc da thịt lại thoải mái như vậy, “Dùng chút lực, thêm chút nữa”

“Dùng lực gì nha Lạc Hà?”

Cưu Minh Dạ cho dù tự thôi miên mình cũng sẽ không khỏi nhìn chuyện thật trước mắt.

Thẩm Lạc Hà không chỉ cả người dán hấn cọ sát, thậm chí mạnh mẽ kéo vạt áo hấn, cắn lên cổ hấn!

Hấn hít sâu một hơi, biết trạng huống nàng hiện tại ra sao! Nàng đang chịu xuân dược dày vò, chẳng qua nhìn nàng nói chuyện với hấn không có vấn đề gì, hơn nữa nhìn biểu hiện bình thường của nàng, cho dù biết nàng nhất định rất khó chịu nhưng vẫn cố nén.

Nàng động tình vì người chống cự không lại tác dụng của thuốc, hay là nàng đang cố gắng chống cự, ai bảo hấn hết lần này đến lần khác “nhiệt tâm” chọn đúng vào lúc này!

Nghĩ đến đây Cưu Minh Dạ cắt đứt ý niệm trong đầu, quan trọng nhất là giờ xử lý như thế nào?

“Lạc Hà, buông, ta rút cho nàng thêm một chén nước.”

“Ừm? Không cần.” Nàng ngửi mùi ở gần cổ hấn..thật thơm nha, không phải mùi mồ hôi của nam nhân, cũng như son phấn nữ nhân mùi vị của hấn làm cho người ta thêm nhỏ dãi a.

Hấn cẩn thận đỡ lấy bả vai của nàng, ý đồ đẩy nàng ra, nhưng Thẩm Lạc Hà sớm đoán được động tác của hấn cho nên cùng thời gian giơ hai tay ôm chặt cổ hấn.

Hấn vốn đang ngồi ở mép giường, nàng lại ôm chặt cổ hấn làm cho hấn không thể nhúc nhích, còn đem hai chân vòng quanh thắt lưng hấn, cả người lại ngồi ở trên người hấn, như vậy hấn càng không thể đứng dậy.

Trong lòng Cưu Minh Dạ hoảng hốt, mùi thơm nữ nhân xông vào mũi hấn, mà lỗi tai hấn đột nhiên đau đớn, thì ra nàng đang cắn lỗi tai hấn!

Hấn nghĩ lỗi tai hấn nhất định bị cắn hư, nhưng ở chỗ đau lại truyền đến cảm giác ngứa ngứa, đầu lưỡi của nàng liếm tới liếm lui nơi vừa cắn qua, dường như đang nhấp nháp hương vị của hấn.

Nàng ôm hấn, ở trên lỗi tai vừa gặm vừa cắn, còn muốn đưa lưỡi thân nhập trong tai hấn, khiến cho trái tim hấn đi theo co rụt lại.

“Lạc Hà, ta biết nàng rất khó chịu, nhưng không thể như vậy, như vậy đối với nàng không tốt.” Hấn khi nào tận tình khuyên bảo lại không dám nói lời nặng nề? Nhưng hiện giờ hấn muốn khuyên tỉnh chính là nữ nhân mất đi thần trí.

“Làm sao không tốt?” Thẩm Lạc Hà vẫn có thể cùng đối thoại với hấn, nhưng hấn xác định nàng lúc này căn bản không biết chính mình đang làm cái gì.

Thân thể nàng rất nóng cọ đi cọ lại trước ngực hấn, hai gò ngực mềm mại thuộc loại nữ tính hình thể nhỏ xinh, đều làm cho nhiệt độ cơ thể hấn đi theo, hơn nữa nàng vòng hai chân bên hông hấn, dán chặt như vậy còn không an phận vận vẹo.

Nàng ghé vào lỗi tai hấn thấp giọng, hơi nóng ẩm ướt kia thông qua lỗi tai hấn làm ở trong lòng hấn dâng lên ngàn tầng sóng nhiệt.

“Cưu Minh Dạ, giúp ta ngay lúc này được không.” Nàng nhẹ giọng nói: “Ta không chịu được.”

“Nàng!”

Nàng không cho hấn cơ hội nói xong, sợ hấn sẽ nói ra lời cự tuyệt giống bình thường. Khi hấn há mồm thì nàng cũng dùng đôi môi đỏ mọng đồng thời che lại miệng của hấn.

12. Chương 12

“A..... A.....” Hai chân nàng vô lực khoát lên thất lưng hần.

Trong đời nàng đầu tiên cảm thấy mãnh liệt như thế, nhiều ngày liên tục ngủ không đủ lại gặp được chuyện kịch liệt như vậy, Thẩm Lạc Hà ngay cả khí lực hô hấp cũng không có, chỉ cảm thấy trước mắt mơ mơ hồ hồ có một bóng người.

Người kia rất dịu dàng vuốt ve mặt nàng, hình như là đang nói chuyện nàng hốt hoảng, chỉ cảm thấy loại vuốt ve này rất là thoải mái, giống nàng vuốt ve ngựa con của mình.

Nàng có chút vui vẻ, sau đó vô tri giác ngủ đi.

.....

Thẩm Lạc Hà không muốn rời giường, thân thể cọ tới cọ lui trong chăn, hôm nay chăn cũng tốt....? Có mùi vị mặt trời, ấm áp, trơn bóng, giống như mặt tiểu hài tử ba bốn tuổi..... Chăn làm sao có thể mịn đến giống mặt tiểu hài tử nha?

Khóe môi Thẩm Lạc Hà lộ nụ cười còn không kịp thu hồi, ánh mắt phút chốc tròng lớn, nàng giống như ôm “thân cây” còn thỏa mãn cọ tới cọ lui trên cây.

Nhưng mà “Cây” này tại sao có mắt có miệng, còn nhìn nàng cười.

“Cứu, cứu, cứu.....”

“Nàng muốn gọi ‘Cứu mạng’ không phải là quá muộn sao?” Cừu Minh Dạ nghiêng tay, đầu gối lên cánh tay, dù bạn vẫn ung dung nhìn nàng, hiển nhiên là muốn thưởng thức một hồi.

Thẩm Lạc Hà từ trên giường nhảy lên, một màn ngày hôm qua, chết tiệt cũng không bởi vì nàng khi đó thần trí không rõ lắm mà trở nên mơ hồ, ngược lại nàng nhớ rất rõ ràng!

Nghĩ đến cái kia, nàng cuống quýt cúi đầu nhìn chính mình, cũng may trên người mặc quần áo trong.

Nhìn bộ dáng nàng thở phào nhẹ nhõm, Cừu Minh Dạ mỉm cười nói cho nàng biết: “Là ta mặc cho nàng nha, trong lúc nàng ngủ say, một chút phản ứng cũng không có.”

“Người tại sao còn ở lại chỗ này!” Mặt Thẩm Lạc Hà đỏ lên, kéo toàn bộ chăn che lại chính mình.

Nàng biết ngày hôm qua đã xảy ra cái gì, cũng không tính toán muốn chạy trốn, đó là do nàng cho phép hoặc là yêu cầu cho nên mọi chuyện mới xảy ra, nhưng thật ra Cừu Minh Dạ này chiếm tiện nghi rồi còn khoe mã sao? Chẳng lẽ còn muốn nhục nhã nàng một phen mới tốt?

“Nàng nhìn lại mình nha, không thể nói chút đạo lý sao?” Cừu Minh Dạ gập một cái nói: “Nàng tự nhiên kéo người ta đến lại tự tiện đoạt cơ thể của ta, ngay cả giao đãi cũng không có, đã nghĩ vớ vẩn mong rời đi? Lạc Hà cô nương tôi bị cô nuôi sao?”

“Người suy nghĩ lại lập trường chính mình rồi hãy nói những lời này!”

“Lập trường của ta chính là, ta có cơ hội chạy trốn bắt quá ta không chạy, ta còn có thể dùng thời gian cả đêm suy nghĩ làm sao giết chết nàng hoặc lật ngược thể cờ bắt nàng làm con tin, bắt quá ta không làm như vậy ta chẳng qua chỉ ôm nàng ngủ mà thôi.” Hần đường như suy nghĩ ra cái gì, “Đúng rồi, ta còn có thể tung nhược điểm để cho người ta chế tạo nàng, bắt quá phá hoại danh dự nữ nhân ta lại khinh thường không muốn làm, thật sự là mâu thuẫn.”

Thẩm Lạc Hà hít vào một hơi, ngay từ đầu nàng nên nhìn ra bản thân thật sự bắt về một người thật phiền toái.

“Được, ta nói cho người biết.....!”

Cha nàng và cha Lưu Bưu năm đó quả thật là lặt kết làm huynh đệ, nhưng thời gian trôi qua cha nàng chán ghét kiếm sống bằng đao kiếm, cho nên mang theo huynh đệ đến Thái Hợp trấn một lần nữa bắt đầu, nhưng Lưu gia kia vẫn tiếp tục mua bán, cha nàng lúc sau nhìn ra Lưu gia tâm thuật bất chính, cũng từng đặc biệt nói nàng phải cẩn thận vì ngại giao tình hai nhà nên không tiện vạch mặt.

Cho nên sau này Lưu gia tới cửa lấy việc cầu hôn nói “Thay thế cha nàng chiếu cố nàng”,nàng quả quyết cự tuyệt,ai ngờ đến bọn họ cũng không hết hy vọng, mặt ngoài có vẻ như không sao cả làm cho nàng buồn lòng, khi một lần đưa nàng vào Lưu gia ,âm thầm cho nàng uống thuốc để gạo nấu thành cơm.

“Theo tính tình của ta cho dù trước lúc mất đi ý thức thì tự sát, cũng tuyệt không làm theo ý Lưu Bư, nhưng nghĩ đến khi ta chết bọn người của ta sẽ sống như thế nào,ta lại nuốt không nổi khẩu khí này.”

“Cho nên nàng mới nói đã có việc hôn nhân với Cừ gia?”

“Đúng, nhất là Cừ gia cùng bọn họ chưa từng lui tới, chuyện thật giả bọn họ không thể suy đoán.Nếu là thật Cừ gia nhất định sẽ không bỏ qua bọn họ, mà theo thể lực Cừ gia, bọn họ tuyệt không dám tìm tới cửa gây phiền toái.Hai là lo lắng ta đang trúng độc, sớm muộn gì cũng muốn tìm đến Cừ gia, đây là một cơ hội tốt, quả nhiên bọn họ do dự cuối cùng vẫn thả ta trở về.”

“Nhưng lời nói dối kia chống đỡ không được bao lâu.Nếu đã định hôn nhân rồi, thân là‘Thúc’ của nàng,nhất định phải quan tâm một chút.” Cừ Minh Dạ đã hoàn toàn hiểu được.

“Bọn họ nghĩ lấy danh nghĩa thân gia đi đến Cừ phủ tham dò hư thật, ta đương nhiên không thể để cho bọn họ đi, nhưng ta chỉ là muốn một mình rời đi, bọn họ sẽ tránh không đến Thái Hợp trấn.Hai là ta đi có thể thấy Cừ Bạch Tú biết đầu hắc có thể giúp ta, hướng hồ cũng không tiện dẫn người đi, bị bọn họ biết ta trúng loại độc này cũng không tốt.”

Mọi chuyện Cừ Minh Dạ cũng hiểu được,nhưng nàng tại sao cố chấp muốn bắt hắc đối Cừ Bạch Tú, mà không phải tới cửa cầu gặp, bởi vì chuyện này nàng không thể thất bại nữa .

“Nhưng cho dù Bạch Tú giúp nàng dấu hết mọi người, giải độc trên người nàng, nhưng hắc không có nghĩa vụ thật sự cưới nàng, sau này nàng phải như thế nào với Lưu gia?”

“Có cái gì mà nói,đương nhiên ta sẽ không làm Cừ Bạch Tú khó xử, Cừ gia tài cao thế lớn, ta nói hắc đã có ý trung nhân không muốn lấy ta,cho nên hủy hôn sự này, Lưu Bư cao hứng đến không kịp làm sao đi tìm hắc tính sổ nha, chuyện sau đó là phần của ta .”

“Cũng đúng, chuyện sau đó như thế nào thật sự không liên quan đến Bạch Tú, thân là người trong Cừ gia, ta dường như cũng nên quan tâm chuyện này, cho dù nàng trúng chiêu của Lưu Bư nữa, đó cũng là nàng chịu chút giáo huấn mà thôi, nhưng nói thì nói như vậy thôi .” Cừ Minh Dạ nhìn nàng,“Chuyện này, tại sao không nói cho ta biết?”

“Bởi vì ta không có quan hệ với người!” Thẩm Lạc Hà mới không hiểu hắc, không nên nổi lên hứng thú lớn như vậy, hắc chỉ cần làm tốt trách nhiệm‘Con tin’ của hắc, nàng sành ăn hầu hạ hắc, không phải tốt lắm sao?

Bọn họ vốn không cùng loại người, nàng cái gì cũng không nói cho hắc biết chính là không muốn liên lụy đến hắc nha, cuộc sống trôi qua sau này nàng có lẽ ngẫu nhiên nhớ tới đến.

Nhưng hôm nay gọi là cái gì? Sáng sớm nàng cùng một người nam nhân quần áo xốc xếch nằm ở trên giường, kể ra mình phải người buồn bực mới phải nha? Bọn họ là quan hệ gì? Bọn họ có liên quan sao?

“Như thế nào nói ‘Không liên quan gì tới ta ’, Lạc Hà, chuyện của nàng ta đã định nhúng tay vào rồi!” Cừ Minh Dạ cười ha ha, duỗi lưng một cái rời giường, tâm tình tốt lắm.

Quản..... Quản rồi? Thẩm Lạc Hà kéo chăn, ngây ngốc hỏi:“Vì sao?”

“Ta nghĩ muốn.....” Cừ Minh Dạ cố ý trêu đùa nàng

Nếu là Lưu Bư, nàng sẽ tự sát trước khi mất đi ý thức.....

A! Thẩm Lạc Hà phản xạ tính nắm lên cái gối quăng qua đầu hắc,“Người đang suy nghĩ cái gì a!”

Cừ Minh Dạ cười ha ha, thuận tay tiếp nhận cái gối trong tay nhìn bộ dáng tức muốn chết của nàng.

Cụ thể hắc tại sao muốn “Quản” chuyện của nàng, Thẩm Lạc hà còn không rõ ràng sao, duy nhất có thể xác định chính là bắt đầu từ ngày đó Cừ Minh Dạ dường như cùng nàng như hình với bóng.

13. Chương 13

Nói lên chuyện này thì làm ọi người đều sững sờ, ngày đó buổi sáng có ít nhất năm người chứng kiến cảnh Cừ Minh Dạ nghênh ngang từ trong phòng thủ lĩnh đi ra ngoài.

Ngày đó bởi vì hấn mất tích mà tất cả mọi người phải đi khắp nơi tìm hấn, kết quả đã thấy hấn đường làm quan rộng mở lưu luyến ở bên cạnh thủ lĩnh vẫn an mọi người, tất cả mọi người đều kinh ngạc, sau kinh ngạc chính là rất ăn ý lộ ra nụ cười mờ ám.

Bắt đầu từ lúc đó mặc kệ nàng nói những người đó phải canh giữ hấn ra sao, bọn họ đều lên cười trộm cam đoan nói hấn sẽ không chạy trốn!

Còn có một chị dâu trong bang mỗi ngày đều đi theo nàng, muốn thay nàng chuẩn bị hôn sự, nàng sợ tới mức mỗi ngày giống như trốn nợ không dám ở nhà đợi.

Mà vừa đến buổi tối..... mặc kệ nàng phát giận như thế nào, khóa chặt cửa lại nhưng không biết tại sao mỗi khi tỉnh lại đều nằm trong ngực hấn!

Quả thực là gặp tà..... Không đúng là gặp quỷ !

Trong chợ,Thẩm Lạc Hà chợt dừng lại quay ra sau hét lớn.“Cừ Minh Dạ, ngươi có thể dừng đi theo ta hay không?”

Trong chợ rất nhiều người, nàng chỉ tên nói họ người nam nhân đang mặc bố y màu lam đi dán vào nàng, thật ra theo khoảng cách bọn họ cho dù nàng nói nhỏ hấn cũng có thể nghe được rõ ràng, âm lượng lớn nhỏ cùng hòa khí trong lòng nàng ngang bằng , nàng gần bị “Quý phiến phúc” này làm điên rồi!

“Người đã theo ta rất nhiều ngày, không chán sao! Sổ sách đều đã ghi xong, nơi này không cần người giúp!”

“Nhưng mà mấy người kia rất hòa đồng với ta, ta ra cửa nói đến tìm nàng,bọn họ còn nói ta đi thông thả.Nếu ta chạy mất thì làm sao bây giờ? Đương nhiên phải coi trọng ta, bằng không ta chạy kế hoạch của nàng liền ngâm nước nóng !”

Cừ Minh Dạ nói những câu có lý, ý của hấn là người Thái Hợp trấn đều công nhận hấn là “Cô gia”, đều xem hấn là người một nhà, hiện tại hấn muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, cho dù nàng phát giận người khác đều xem nàng là tiểu nương tử đang giận dỗi, Thẩm Lạc Hà đến nay cũng không hiểu được tại sao chuyện lại đến bước này?

Tại sao nàng lại giống như con tin bị hấn bám chặt ? Hấn đi theo nàng, quán quít lấy nàng,chăm sóc cho nàng?

Thấy cơn tức của nàng nhắm thẳng thượng đỉnh, mắt thấy vừa muốn phát tác Cừ Minh Dạ hợp thời lại nói thêm,“Nàng xem, ta không phải đang gia tăng hấp thụ ánh sáng hay sao, làm cho người tìm ta nhanh chóng tìm được? Ta nói rồi chuyện của nàng ta sẽ quản , ta đây là đang giúp nàng nha!”

“Người thật là Cừ gia công tử sao? Tại sao lâu như vậy người tìm người một chút động tĩnh cũng không có?”

“Bọn họ quá ngu ngốc thôi, đừng nóng giận .” Cừ Minh Dạ vỗ vỗ vai của nàng,“Không chừng chút nữa chúng ta đi có thể đụng phải người một hai người quen? Cho nên phải đi ra ngoài đường thật nhiều mới có thể gia tăng cơ hội nha!”

Thẩm Lạc Hà gật đầu,trong lúc vô tình lại bị hấn nắm mũi dẫn đi.

Bên cạnh bọn họ có một tím bán rau đã nhìn bọn họ nở nụ cười nửa ngày,Thẩm Lạc Hà lúc này mới chú ý tới tư thế bọn họ lúc này quá mức mập mờ, nhìn giống như nàng đang làm nũng với hấn,vì vậy vội lui từng bước để kéo dài khoảng cách với Cừ Minh Dạ.

“Thẩm cô nương lại cùng cô gia đi ra ngoài mua đồ ăn a!” Thím kia cố ý trêu ghẹo nàng khi nàng đến:“Hôm nay thức ăn rất tươi, đến chọn nha, dù sao có cô gia ở đây mua nhiều cũng không sợ không có người khiêng!”

Thẩm Lạc Hà lung túng cười có chút mất mặt mặt mũi, cũng liền tiến lên một bước thuận miệng hỏi:“Có củ cải không?”

“Củ cải? Cô nương nàng thực hỏi, vốn là có bất quá hôm nay bán đặc biệt nhiều, mấy cây cuối cùng đã bị một vị đại gia mua hết.” Thím ấy giống như thấy cái gì mới mẻ nói: “Đầu năm nay đều lưu hành nam nhân đi ra mua đồ ăn sao? Vị đại gia kia ta cũng chưa từng gặp qua, vừa thấy thì biết là người trong kinh thành tới, cho nên mua đồ ăn rất thành thực!”

Thẩm Lạc Hà đối với nam nhân mua củ cải không thấy hứng thú nhưng mà từ trong kinh thành tới, “Trước giờ chưa từng gặp qua sao?”

“Không có, vị đại gia kia nhìn qua một lần sẽ không quên nhất định là mới đến, không biết đến cái trấn nhỏ của chúng ta làm cái gì nha.”

“Tại sao nhìn rồi sẽ không quên?” Người hỏi câu này chính là Cừ Minh Dạ, Thẩm Lạc Hà kỳ quái liếc mắt nhìn hắn một cái.

“Cái này, phải hình dung như thế nào nha?” Vị đại thẩm kia suy nghĩ một chút rồi nói: “Mặc dù đại gia kia rất hào phóng nhưng bộ dạng vô cùng thanh tú a. Lúc hắn mở miệng liền gọi ta là Đại tiểu thư!”

Kết quả Thẩm Lạc Hà không mua củ cải, không có mua đồ ăn gì, bọn họ tiếp tục đi dạo trong chợ, cho khi đến một nơi ít người Thẩm Lạc Hà mới nhìn quanh bốn phía hỏi Cừ Minh Dạ bên cạnh: “Người đang nghĩ cái gì?”

“Cái gì?” Cừ Minh Dạ nghiêng đầu hỏi.

“Đừng giả bộ, không phải vừa rồi nghe xong vị đại thẩm kia nói chuyện xong người liền lo lắng, có cái gì đáng để người chú ý như vậy sao?”

“Thì ra nàng có chú ý ta a!” Cừ Minh Dạ thật vui mừng kết quả lại bị trừng mắt nhìn, hắn biết điều thu hồi khuôn mặt tươi cười, có chút buồn rầu nói: “Ta đang nghĩ đến một người nhưng có lẽ sẽ không.”

“Người biết người vị đại thẩm kia nói sao? Hắn là ai vậy?”

“Ta theo lời miêu tả của vị đại thẩm kia tưởng tượng một chút, nhưng mà ta nghĩ hắn sẽ không xuất hiện tại đây, có lẽ là lầm. Nếu hắn xuất hiện tại đây thì....”

Hắn phút chốc dừng lại cước bộ giống như nhìn thấy vật hiếm lạ, Thẩm Lạc Hà theo ánh mắt hắn nhìn lại, nơi đó có rất nhiều người vây quanh xem náo nhiệt, chính giữa là một nam tử sáng sủa cãi nhau với tiểu lão bản.

“Ta đây mặc kệ! Xúc xắc có vấn đề hay không, chính là người là người có vấn đề, không bằng người cõi y phục để cho ta kiểm tra!”

“Cái gì? Cởi y phục ra? Đây chính là trên đường cái nha, người dựa vào cái gì?”

“Người xem người xem, có phải chột dạ hay không!”

Đáng thương lão bản, Thẩm Lạc Hà sao có thể để chuyện như vậy xảy ra ở Thái Hợp trấn, nhìn một hồi muốn đi đến chủ trì chính nghĩa, còn chưa đi được hai bước, cổ tay đã bị người ta bắt được.

14. Chương 14

Nàng quay đầu chỉ thấy thần sắc Cừ Minh Dạ nghiêm túc nhìn nàng nói: “Đi mau.”

Nàng lập tức để ý người kia và người vị đại thẩm nói mua củ cải hắn là cùng một người, nàng bỏ tay hắn ra không hiểu hỏi: “Vì sao phải đi, hắn không phải người quen cũ sao? Có lẽ đang tới tìm người cũng không chừng.”

“Là người có thù với ta phái hắn đến tìm ta!” Cừ Minh Dạ lần nữa giữ chặt nàng, “Đi nhanh thôi, hắn không phải người nhà họ Cừ. Nếu như bị hắn bắt được không chỉ nàng không thấy được Bạch Tú, sợ ngay cả ta cũng không được gặp lại!”

Có thể là bọn họ kéo nhau qua lại động tác quá lớn, đưa tới người bên ngoài chú ý, đang vội vàng cãi nhau cùng lão bản tiểu quán nam tử mua củ cải liếc mắt một cái liền thấy được bọn họ.

“Minh Dạ!” Hấn cũng không quản lão bản kia, xúc xắc trong tay cũng ném đi, xông qua đám người chạy đến chỗ bọn họ.

Thẩm Lạc Hà hoàn toàn không có thời gian hỏi chuyện là như thế nào, hết thấy động tác đều là phản ứng theo bản năng trước tiên, đối mặt với người xa lạ đang chạy tới, nàng một phen nắm chặt tay Cưu Minh Dạ, so với hấn chạy còn nhanh hơn.

Phía sau người nọ đang đuổi hăng say, hơn nữa tốc độ nhanh thần kỳ.

Thẩm Lạc Hà không rảnh bận tâm mặt khác, càng không ngừng kéo Cưu Minh Dạ chạy đi qua các đường khác nhau, một lòng một dạ thầm nghĩ làm sao thoát khỏi người đang chạy theo phía sau.

Bọn họ chạy qua hai con đường, người chạy phía sau khí thế chưa giảm phân nửa, nhưng thật ra ở đây không thể so chợ, không có đám người ngăn cản thì càng khó thoát khỏi hấn.

Vốn định lợi dụng địa hình quen thuộc tìm một chỗ trốn đi, nhưng phía sau đuổi đến quá gấp, ngay cả thời gian suy nghĩ cũng không có, Thẩm Lạc Hà đang chạy, liếc mắt một cái liền nhìn thấy phía trước có một quầy hàng nhỏ bán hoa quả. Khi chạy đến quầy hàng tùy tiện nắm lấy một con dao nhỏ cắt hoa quả, quay người nhắm vị trí người đang đuổi theo.

Cưu Minh Dạ vừa thấy động tác của nàng, quả thực muốn dùng quá sợ hãi để hình dung, “Không cần phi đao vào hấn nha!”

“Hấn còn đang đuổi theo!” Hấn không phải hy vọng không bị người này bắt sao?

Thẩm Lạc Hà nghĩ đến những điều lo lắng hấn nói cảm thấy trầm xuống, mặt khác đã đem đao trong tay phóng tới.

Cưu Minh Dạ nghĩ ngăn chặn nhưng động tác không nhanh hơn nàng, mắt thấy tiểu đao kia xoay ở không trung phóng thẳng đến đối diện ngực nam tử ấy.

Xong rồi xong rồi, Thẩm Lạc Hà lúc này mới hối hận chính mình xúc động, nàng vốn nhắm chính là người bên cạnh hấn nha, nàng chỉ muốn hù dọa hấn thôi, nhưng bây giờ lại như vậy thật là phiền toái a.

Nhưng ngay sau đó, nàng trợn mắt há hốc mồm chuyện gì đã xảy ra, ngay lúc đao kia sắp sửa phóng vào thân thể nam tử, trong nháy mắt người nọ thậm chí còn nắm chặt cây củ cải, chẳng qua ngón tay đưa về phía trước, hấn thế nhưng có thể dùng hai ngón tay kẹp lấy con dao kia!

Chẳng lẽ là tạp kỹ sao? Nhưng Thẩm Lạc Hà ngay cả thời gian tán thưởng cũng không có, người luyện tạp kỹ cho dù có thể có loại phản ứng nhanh nhẹn, cũng không có thể có loại sức lực này, người nam tử kia trong lúc giữ lấy con dao, nháy mắt phóng con dao ngược trở lại.

Loại chuyện này hoàn toàn ra ngoài thường thức, Thẩm Lạc Hà ngơ ngác ngay cả chạy cũng đã quên, chỉ thấy con dao kia đang phóng tới ngực mình.

Đây thật sự là hại người không được tự hại lại mình! Nàng rất bội phục chính mình còn có suy nghĩ như vậy, ngay lúc chờ đợi con dao đâm vào thân thể, bên người nàng không còn ai, đột nhiên có cái gì từ trên cao đánh xuống, giống như tia chớp chém con dao phía trước xuống.

Lực đạo vô cùng mạnh mẽ, con dao kia bị đánh rớt xuống mặt đất, phát ra một tiếng “Loảng xoảng”.

15. Chương 15

Trời ạ, trời ạ! Thẩm Lạc Hà rốt cục ném loại cảm giác chân mềm nhũn là như thế nào, nhìn con dao sang loảng trên mặt đất, nàng thật có chút đứng không yên.

“Nàng không sao chứ?” Cánh tay của nàng bị người kéo đi, đồng thời mờ mịt nhìn về phía người nọ.

Cưu Minh Dạ nhíu mày lại, trong mắt có vài phần vội vàng, nàng lắc đầu, lúc này mới phát hiện hấn đang cầm đao của nàng.

Một đạo ngân quang, là hấn dùng đao của nàng chém sao?

“Người rót cuộc là ai?” Chuyện tới hiện giờ, nàng dường như mới nhớ tới vấn đề này.

Ngoại trừ biết hấn là huynh của Cừ Bạch Tú ,ngoài ra nàng không biết gì về hấn hết.

Thời gian này cũng đủ cho nam tử hoa y đuổi theo đến chỗ bọn họ.

“Minh Dạ, người chạy đến đây làm cái gì vậy?”

Trên mặt hoa y nam tử kia còn lộ vẻ cười, đã bị Cừ Minh Dạ hung hăng ột quyền, bắt quá hấn giống như quen bị như vậy, chỉ kêu thảm một tiếng sau đó bùm mặt ai oán nhìn hấn, hỏi:“Người thành linh đánh ta làm gì? Cũng không thông báo một tiếng!”

“Thông báo còn gọi đánh người sao? Người không có việc gì phi đao loạn xạ làm cái gì!” Cừ Minh Dạ làm động tác đánh, một bàn tay khác thủy chung nắm cánh tay của nàng.

“Là nàng phi đao vào ta trước nha!”

“Nàng cũng không phải cố ý !”

“Ta cũng vậy phản ứng theo bản năng a!” Nam nhân kia nhìn hấn tức giận, cùng người gây sự với lão bản ban nãy hoàn toàn khác nhau,“Bạch Tú nói người bị nữ mã tặc bắt, nữ nhân này lại kéo người, ta đương nhiên nghĩ đến người đang bị nàng bắt cóc! A, đương nhiên sau đó ta liền xác định sự tình không phải như vậy.” Hấn vội sửa miệng.

Cừ Minh Dạ chưa nguôi cơn tức nhưng thấy hấn nói vậy đành vỗ vỗ tay hấn, vừa nhìn sang Thẩm Lạc Hà.

Nàng nghe hai nam nhân này nói chuyện, đã biết hoa y nam tử này không đơn giản chỉ là người quen củ của Cừ Minh Dạ, nàng nhìn hai nam nhân nói:“Các người không biết là bản thân rất khiến người ta chú ý sao? Có chuyện gì trở về rồi nói sau.”

Hoa y nam tử này tên là Thương Thủy Dao, là vị công tử tiếng tăm lừng lẫy của Thương Đại tướng quân, mà hấn và Cừ Minh Dạ cũng có nhiều năm giao tình trên chiến trường, có thể nói là vào sinh ra tử.

Cừ Minh Dạ gặp chuyện không may, vị Thương công tử này chủ động chạy đến Cừ gia, tiếp nhận nhiệm vụ tìm kiếm Cừ Minh Dạ.Hấn đầu tiên là căn cứ theo Lão Lý cung cấp manh mối, tra ra mấy năm trước quả thật từng có bang mã tặc thường thường lui tới, nhưng nhóm người này đã bị quan phủ bao vây diệt trừ, tuy nói để bọn họ chạy mất nhưng sau này cũng không khó tung tích gì, hơn nữa thủ lĩnh đám mã tặc cũng không phải là nữ nhân.

“Ta một đường này thật sự là thiên tân vạn khổ a!” Thương Thủy Dao ngồi ở Thẩm gia, ngay cả uống nước cũng kể khổ.

Cừ Minh Dạ ôm bả vai đứng ở một bên nhìn hấn, trong lỗ mũi phun ra lạnh khí,“Thiên tân vạn khổ? Người không phải rất thanh thoi ở chợ mua cải củ sao?”

“Ta đêm qua mới đến nơi này, với lại lúc trước của chưa có tới nên thuận tiện di dạo một chút thôi.....”

Thương Thủy Dao chợt dạ nhìn hấn,“Bất quá phán đoán của ta là chính xác ,nếu không phải gặp người , ta lúc trước còn đoán người bị ác nhân gì bắt đi ,tại sao ngay cả tín hiệu cầu cứu cũng không có, cái này xem ra là người không muốn đi thôi.”

Hấn có dụng ý khác liếc mắt nhìn Thẩm Lạc Hà đứng một bên, nhưng lúc này nàng hoàn toàn không rảnh quan người khác, dù sao cũng đã quen .

Danh tiếng Cừ gia lớn như vậy nhưng nàng chưa từng nghe qua ngoài Cừ Bạch Tú còn có một công tử khác, vốn tưởng rằng Cừ Minh Dạ bất quá là gia đình có thế lực cho nên ăn chơi trác táng, thì ra không ai biết tên hấn, là vì hấn căn bản không ở trong kinh phải ra biên quan đánh giặc.

Vậy hấn nhất định có bản lĩnh, Cừ gia có hai thiếu gia, một người trị bệnh cứu người, một người bảo vệ quốc gia mà nàng lại không tin hấn, cảm thấy hấn không tốt như vậy,thay nàng xin Cừ Bạch Tú giúp đỡ.

Thật ra vừa rồi thấy hấn chém con dao kia,nàng biết nếu hấn muốn chạy nàng giữ cũng không được? Nhưng hấn lại chịu ở lại đây.

Là thấy nàng đáng thương sao? Đáng thương một nữ nhân lại trúng loại độc này ại phải đề phòng huynh đệ tâm thuật bất chính,còn phải lo cuộc sống của huynh đệ trong bang.

“Nàng tại sao không đuổi hắc đi, còn mời hắc vào nhà?” Đi ở trong viện, Cừ Minh Dạ đi theo bên người nàng hỏi.

“Là chuyện ta an bài hắc ở đông sương sao? Hắc là huynh đệ sinh tử của ngươi mà.”

“Hắc chính là quỷ đòi nợ đáng sợ thôi.”

“Ngươi không muốn quay về tiền tuyến sao?”

16. Chương 16

Thương Thủy Dao đến tìm hắc,không phải muốn đưa hắc về Cừ gia mà muốn trực tiếp đưa hắc đi tiền tuyến,hắc đuổi theo hắc không rời,Cừ Minh Dạ thấy hắc mới có thể đau đầu như vậy.

“Tiền tuyến hiện tại đã yên ổn, trở về làm cái gì? Ta muốn ung dung sống mỗi ngày nha! Ta vốn chính là nhân sĩ biên ngoại, cũng không thật sự muốn gia nhập quân tịch, cuộc sống nhàn rỗi rất tốt có thể ngắm hoa ngắm cỏ,tìm một số đồ chơi mới mẻ,rãnh rỗi có thể tản bộ trong vườn hoa!”

Thẩm Lạc Hà dừng bước,Cừ Minh Dạ kỳ quái nhìn nàng, nàng suy nghĩ rồi nói:“Ngươi dường như lần đầu nói việc nhà với ta .”

“Có sao?” Cừ Minh Dạ cũng sửng sốt,“Là bởi vì nàng không có hứng thú với chuyện của ta thôi,nàng chỉ cần biết ta có thể liên hệ đến Bạch Tú là đủ rồi, không phải sao?”

Thẩm Lạc Hà nở nụ cười tự giễu nói:“Ta tin tưởng ngươi, lúc trước hoài nghi dụng ý chân chính của ngươi là ta không đúng,ngươi nói giúp ta, ngươi sẽ không là người nói không giữ lời.”

“Sao? Bởi vì ta có Thương tướng quân bên người sao?”

“Đúng.” Nàng gật đầu,lại nhìn sắc mặt hắc có chút quái dị,“Có cái gì không đúng sao?”

“Không có a, ta rốt cục cũng có chút tín dụng? Không tệ, không tệ a.....”

Thẩm Lạc Hà cảm thấy được lời hắc nói hình như có dụng ý khác, lại không biết nơi nào có vấn đề,chắc là nàng đã nghĩ quá nhiều .

“Đúng rồi.” Nàng đột nhiên nghĩ đến,nói:“Ta còn chưa nói cảm ơn với ngươi.”

“Cảm ơn?” Cừ Minh Dạ nhướng mày, có chút mới lạ.

“Ta đối với ngươi như vậy,còn hiểu lầm ngươi nhưng ngươi còn vẫn giúp ta, lần này cũng vậy, ngươi cũng đáp ứng với Thương Thủy Dao,sau khi đưa ta đi gặp Cừ Bạch Tú rồi mới cùng hắc trở về tiền tuyến, đều là vì ta.....” Lời nói vừa đến một nửa, Thẩm Lạc Hà hít một hơi.

Nàng nhìn Cừ Minh Dạ hé ra khuôn mặt tươi cười nhưng trong mắt lóe ra chính là ngọn lửa không vui,hơn nữa làm cho trái tim người ta băng giá, tim nàng đập gia tốc, ý thức được bản thân thật sự chọc tới hắc nhưng vẫn không hiểu mình sai nơi nào.

“Quái lại,vì nàng có chuyện gì không đúng?” Cừ Minh Dạ gần từng tiếng chậm rãi đem lời nói truyền đến chỗ nàng, nói:“Đừng làm đáng sợ như nói với trưởng bối chứ?”

Thẩm Lạc Hà mở miệng bị khí thế hắc ép buộc chen chúc không ra nửa chữ.

Dưới sự thúc giục của Thương Thủy Dao, ba ngày sau Thẩm Lạc Hà đã đến kinh thành,bất quá Cừ Minh Dạ cũng không vội vã đưa nàng đi tìm Cừ Bạch Tú, nàng chỉ là hồ đồ đi sát theo hắc, đi vào một tòa nhà rất lớn, nơi này không phải nhà Cừ Bạch Tú mà là nơi ở của hắc.

Người gác cổng thấy Cừ Minh Dạ trở lại, cũng không có gì quá lớn phản ứng,giống như thiếu gia nhà bọn họ bị bắt người nhà căn bản không biết, ngược lại nhìn thấy Thương Thủy Dao đi cùng hắc đến,giật mình hồi lâu nói không nên lời .

Cư Minh Dạ không có ý cho Thương Thủy Dao vào cửa,ở cửa hao hết vô mồm mới đuổi được hẳn đi,sau đó quơ quơ tay trước mặt Thẩm Lạc Hà.

“Còn sững sờ gì đây, bụng không đói sao?”

“Người đưa ta tới nhà người làm gì?” Thẩm Lạc Hà tuy rằng nói như vậy, nhưng vẫn đi theo phía sau Cư Minh Dạ vào cửa.

“Nàng là ta đưa đến,đương nhiên phải ở nhà ta, lúc ở Thái Hợp Trấn ta không phải cũng ở nhà nàng sao?”

“Không đúng.....”

“Có cái gì không đúng? Đừng sợ, cha mẹ ta đã đi về hướng nam tránh rét.”

“Ta không nói chuyện này! Ta sợ cha mẹ người hiểu lầm.” Thẩm Lạc Hà đuổi theo hẳn hai bước, nàng chán ghét loại cảm giác bị người ta trêu chọc.

“Không phải sao? Lý do nàng đến kinh thành không phải là tới xem nhạc phụ nhạc mẫu tương lai sao?” Cư Minh Dạ thấy mặt nàng suy sụp, tâm trạng trở nên rất tốt, nở nụ cười.

Dọc theo đường đi hẳn luôn trêu đùa nàng,đã tới nhà cũng không an phận chút.

Nhóm tiểu nha đầu Cư phủ đều núp cùng nhau, tò mò nhìn thiếu gia đã lâu chưa về, một gia đình có chút gan lớn đứng cách đó không xa, không lớn không nhỏ a hô:“Thiếu gia, Lão Lý nói ngài và đại cô nương chạy đi nha!”

“Ta đây không phải đem đại cô nương mang về sao.” Cư Minh Dạ cũng không giận,nhưng Thẩm Lạc Hà sắc mặt lại từ hồng sang tím, có ý nghĩ muốn hành hung hẳn một chút, đánh hẳn chết sau đó nàng tự sát.

Làm cho tất cả ánh mắt tò mò đều tập trung trên thân thể nàng,Thẩm Lạc Hà mắng tiền việc Cư gia tại sao lớn như vậy,đi đến lúc nào mới tới ?

Có thể là cha mẹ hẳn không ở đây,Cư Minh Dạ lộ vẻ không kiên nhẫn gì, với ai cũng nói hai câu,một chút cũng không có làm bộ dáng chủ tử, hẳn dẫn đổi cơm trưa sang đình viện,Thẩm Lạc Hà không xen vào việc hẳn ăn cơm ở đâu, nhưng hẳn lại cố ý bảo cô ăn chung, cái này thật làm cho người ta đau đầu .

Hậu viện Cư phủ,hồn non bộ,bụi hoa đều đủ,tạo hình duyên dáng,vừa thấy thì biết là do chuyên gia làm,chỗ bọn họ ăn cơm chính là trên bàn đá giữa phong cảnh xinh đẹp này.

Khí trời se lạnh,Thẩm Lạc Hà thấy ăn bên ngoài không phải là khổ thân,kết quả vừa nhìn lên bàn đá liền thấy nổi lều.

Cư Minh Dạ đã ngồi ở trước bàn,đang giơ chiếc đĩa ngoạn hướng nàng.

“Người thật sự là biết hưởng thụ.” Thẩm Lạc Hà ngồi xuống, nhìn đồ ăn bên cạnh ngẩn người.Tiểu cô nương bên cạnh vốn phụ trách xuyên thịt bị Cư Minh Dạ kêu đi, nói là chính mình có thể làm.

Thật sự là người cần ăn mặc,Thẩm Lạc Hà cảm than,Cư Minh Dạ đã thay lại y phục của hẳn, thanh lịch nhàn nhã ăn lẩu, nhìn qua như là thiếu gia không quần thể sự.

Nhưng hẳn từng bị nàng nhốt trong một gian phòng nhỏ hẹp, tuy rằng Thẩm Lạc Hà cũng không cảm thấy bản thân bạc đãi hẳn, nhưng mà so với cuộc sống ngày thường và lúc ở Thái Hợp Trấn thật sự có chút ủy khuất hẳn.

Đang ăn,một tiểu nha đầu cầm một cái áo choàng tới, đứng ở trước mặt bọn họ, nói:“Thiếu gia, ngài cần dẫn lấy cho Thẩm cô một cái áo choàng đến đây.”

Thẩm Lạc Hà kinh ngạc, phản xạ nói:“Ta không cần.”

Tiểu nha đầu kia nhìn phản ứng của nàng,nhìn không được cười nhẹ, trên mặt Thẩm Lạc Hà lại thấy khô nóng.

“Bây giờ là giữa trưa, nói nửa hiện tại cũng chưa vào mùa đông, không cần thứ này, thân thể ta cũng không tệ.” Nàng bổ sung thêm.

“Ta biết thân thể nàng không tệ, áo choàng này lấy ra cũng không phải bắt nàng hiện tại mặc, nàng hoảng cái gì, đợi đến chiều ánh mặt trời lui xuống, nhà của ta ngoại trừ mẹ ta ra không còn nữ nhân nào khác, cũng không thể lấy áo mẹ ta cho nàng, cho nên chỉ có thể trước lấy áo choàng này, sợ ta hại chết nàng phải không?” Hắc bảo tiểu nha hoàn đem áo choàng đặt ở một bên.

17. Chương 17

Nhìn kỹ áo choàng kia hình như quả thật là của nam nhân, chẳng qua là nhỏ một chút cho nên ngay từ đầu không có chú ý.

Cư Minh Dạ cười nói: “Là áo ta mặc mấy năm trước, nàng ghét sao?”

“Người cũng thật kỳ quái, đột nhiên lại biết cách quan tâm người khác.” Thẩm Lạc Hà không muốn cùng hắc nói mãi chuyện này.

Nàng không thích quần quít, bên kia khuôn mặt tươi cười của Cư Minh Dạ cũng cứng vài giây, không thuận theo không buông tha, tiếp tục truy vấn: “Ta quan tâm nàng? Quan tâm ra sao?”

“Đúng đúng, người chính là ‘chủ nơi này’.”

Đáp án này không phải Cư Minh Dạ muốn nghe, Thẩm Lạc Hà cảm thấy đang không có chuyện gì hắc tự tìm chuyện, rõ ràng lại đang giả ngu, nhất định lại suy nghĩ cái gì giấu cột nàng, hắc càng hỏi nàng càng không để ý tới.

Hai người cứ giằng co như vậy, trong phủ có một quần gia trung niên chạy đến nói Cư Bạch Tú tới rồi.

Thẩm Lạc Hà cũng quên cùng ai đấu miệng, tim nháy mắt nhảy lên cổ họng, nhìn về phía cửa vào hậu viên.

Bên kia, một nam tử quần áo màu xanh nhạt mặt đầy tươi cười đi về hướng này.

Người kia chính là Cư Bạch Tú? Tuy rằng biết hắc là đệ đệ Cư Minh Dạ, nhưng vẫn không nghĩ tới nghe đồn người y thuật cao nhất trong kinh thành lại trẻ như vậy, ngũ quan hắc và Cư Minh Dạ thật có ba phần giống, nhưng lại làm cho người ta cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Cư Minh Dạ giống như hồ nước, vẻ mặt bình tĩnh ẩn chứa nguy hiểm sâu không thấy đáy.

Đối với vị khách đến chơi, Cư Bạch Tú cũng biểu hiện không vui mừng lắm thật sự là kỳ quái, mỗi lần không phải rất tốt sao nhưng hôm nay huynh ấy lại trưng bộ mặt thối đó ra? Ngược lại bộ dáng đối ngoại như ông ba phải.

“Là tên nào lắm mồm, chạy tới nói đệ ta đã về?” Hắc buông chiếc đĩa xuống, nhìn trong chén Thẩm Lạc Hà đầy thức ăn, nói với nàng: “Ăn.”

“Ăn?” Thẩm Lạc Hà !!!

“Nàng chỉ cần chịu trách nhiệm ăn là được.”

Hắc đang tức giận cái gì nha? Điên khùng, Thẩm Lạc Hà nghĩ bình thường dưới loại tình huống này, hắc không phải nên giới thiệu nàng với Cư Bạch Tú sao? Tại sao lại giống như ngược lại, hắc đang đuổi nàng, làm cho nàng không có cơ hội nói chuyện với Cư Bạch Tú?

“Vừa rồi Thương Thủy Dao nói với đệ huynh đã trở lại, có việc gấp tìm đệ,” Trên mặt Cư Bạch Tú dấu không được kinh ngạc, “Thật không nghĩ tới hắc thật tìm được huynh, còn đưa huynh trở về.”

“Khi nào thì các người quan tâm an nguy của ta, ta thật nên cảm kích.” Cư Minh Dạ dùng ngón chân suy nghĩ nhân phẩm của Thương Thủy Dao, hắc nhất định là hy vọng chuyện Thẩm Lạc Hà nhanh chấm dứt, sau đó cùng hắc trở về biên quan, cho nên mới vội vã đi tìm Cư Bạch Tú như thế.

“Kia, có phải tìm ta.....” Cư Bạch Tú tự nhiên nhìn về phía Thẩm Lạc Hà.

Thẩm Lạc Hà vừa rồi thấp thỏm không yên phút chốc đứng lên ghế, như là đệ tử gặp sư phụ.

“Nàng làm gì? Ăn đi!” Cư Minh Dạ trừng nàng.

Nàng không khách khí trừng ngược lại hấn, hai người đang trừng nhau, khi ta trừng người, Cừu Bạch Tú rất có lễ phép thi lễ với Thẩm Lạc Hà, “Vị này chính là Lạc Hà cô nương sao, mấy ngày nay huynh ta ít nhiều cũng nhờ cô chăm sóc.”

Đây là đang châm chọc nàng sao? Người nhà họ Cừu tại sao cứ thích như vậy nhưng nhìn qua lại giống như vô cùng chân thành.

“Làm gì có.” Thẩm Lạc Hà cúi đầu nói lấp bắp.

“Bạch Tú, đệ vào đại sảnh chờ ta một chút, kêu người pha chung trà chờ ta cơm nước xong mới nói với đệ.”

Thẩm Lạc Hà thiếu chút nữa đem nồi lẩu kia đổ lên đầu Cừu Minh Dạ, nếu không phải nồi kia quá nóng nàng thật sẽ làm như vậy, thái độ hấn là như thế nào a? Thái độ hấn hoàn toàn không giống nhờ người mà là giống như đuổi Cừu Bạch Tú đến xin cơm, người ta vui lòng giúp đỡ mới là lạ.

“Được rồi, đệ tìm Tiểu Thúy nói chuyện phiếm một chút, huynh ăn từ từ.” Cừu Bạch Tú cười cười sai bước đi.

Cừu Minh Dạ lại cầm lấy chiếc đũa, nhìn Thẩm Lạc Hà đứng im tại chỗ, nàng còn vẫn nhìn nơi Cừu Bạch Tú biến mất, làm hấn không vui lên tiếng nhắc nhở: “Hấn chạy không được đâu, ta sẽ nói giúp nàng.”

“Cừu Minh Dạ, người rốt cuộc là có ma pháp gì?” Thẩm Lạc Hà bội phục vạn phần, “Tại sao bọn họ đều tốt với người vậy?”

“Ai rất tốt với ta? Cản trở ta ăn cơm, cái này mà gọi là tốt với ta sao?”

“Nhưng mà người ta cố ý đến thăm người, để người ta chờ không tốt lắm? Nếu không người ăn trước, dù sao ta đã ăn no, ta đi ra ngoài trước.....”

“Ăn no cái gì ăn no! Đều trong chén cũng chưa động qua, chỉ lo nhìn chăm chăm Bạch Tú chảy nước miếng, nàng ngồi xuống ăn cơm, đừng quên nàng hiện tại đang ăn cơm với ta.”

Hấn vùng chiếc đũa giống như vùng giao găm, rõ ràng không có tính nguy nhưng làm người nhìn kinh hãi, Thẩm Lạc Hà nghĩ, tính tùy hứng của hấn là do người bên cạnh ảnh hưởng sao. Để sớm đi tìm Cừu Bạch Tú nói chính sự, nàng ngồi xuống ăn cơm bằng tốc độ nhanh nhất.

Không nghĩ tới kết quả Cừu Bạch Tú đối với chất độc trên người cô cũng có biện pháp!

Vì sợ bị nàng hiểu lầm là hấn chỉ ứng phó, Cừu Bạch Tú đặc biệt cẩn thận nói rõ độc tính loại độc này, hấn là một loại độc do người Miêu truyền ra, cũng không thể dùng thảo dược bình thường là có thể chữa khỏi.

Thẩm Lạc Hà tâm đầu lạnh, Cừu Bạch Tú an ủi bảo nàng không nên lo lắng quá, nếu độc là do người Miêu phát tán thì bọn họ nhất định có cách chẳng qua cần thêm thời gian mà thôi.

Nhưng Miêu tộc luôn bài xích người hấn, chỉ là vào Miêu tộc đối với người bình thường mà nói cũng rất khó khăn. Trong Miêu tộc lại không có bao nhiêu người biết tiếng hấn, muốn trao đổi với bọn họ như thế nào, làm sao lấy được thuốc giải ngấm lại cũng rất khó khăn.

“Thẩm cô nương, cô đừng nản lòng.....” Cừu Bạch Tú cũng thật khó xử, “Người Miêu dùng thuốc rất quái lạ, ta không dám mạo hiểm dùng thân thể cô nương làm thí nghiệm. Nếu thất bại không biết cô nương sẽ xảy ra chuyện gì.”

“Không, đây không phải lỗi Cừu công tử, công tử nói rõ như vậy ta thật cảm kích, việc này ta tự mình nghĩ biện pháp.”

“Nàng có thể nghĩ biện pháp gì? Tính một mình xâm nhập Miêu tộc sao? Thái Hợp trấn của nàng thì sao, mặc kệ à?” Nói mất hứng thì chính là Cừu Minh Dạ.

Thẩm lạc hà biết hấn nói đúng vậy, nhưng mà nàng đang tức giận hấn còn đổ dầu vào lửa.

“Đúng vậy!” Cừu Bạch Tú vỗ tay một cái, “Chỗ Thương tướng quân đóng quân không phải vùng phụ cận Miêu tộc sao, đệ từng nghe huynh nhắc qua, huynh từng nhìn thấy qua một nữ tử cũng mắc loại bệnh này, quan hệ của người và người miêu không thể so với người hấn bình thường, nếu lời người nói nhất định có biện pháp.”

Cư Bạch Tú cho cô uống một ít thuốc để giảm bớt thống khổ, tới buổi tối cảm giác say này thật đúng là tốt hơn rất nhiều, bất quá quái chính là nàng ngược lại ngủ không được .

Thẩm Lạc Hà tỉnh lại ở ban đêm, chính mình không phải rất nhớ cái giường, trải qua mấy ngày bốn ba đã rất mệt mỏi, nhưng không có buồn ngủ, chẳng lẽ là đã dưỡng thành thói quen bị đau đón tra tấn cả buổi tối? Không đúng đó đã là chuyện lâu trước kia, gần nhất nàng cũng không bị loại đau đón đó tra tấn, nàng ngủ không được là không quen không ai bên người ôm nàng.

Độc kia không giải được thì có quan hệ gì? Nàng không tự chủ nghĩ đến lời của Cư Minh Dạ, khi đó cảm thấy hẳn xem việc này như không liên quan mình, hiện tại nghĩ đến thật có ý nghĩa khác.

Hắn là có ý gì? Cẩn thận ngẫm lại, hẳn buổi tối mỗi ngày đều mò lên giường của nàng cũng rất quái lạ, bắt đầu nàng cho là hẳn cảm thấy được bí mật này chỉ có hẳn một người biết, hẳn cố ý trêu đùa nàng, xem vẻ mặt nàng xấu hổ không nói nên lời làm trò vui, dù sao hẳn là loại người không buồn không lo, phong hoa tuyết nguyệt chuyện tình nhất định không ít.

18. Chương 18

Ai ngờ nàng thôi miên chính mình không nên suy nghĩ nhiều, thân thể lại nhớ kỹ mỗi buổi tối có hẳn ở bên, từ khi hẳn đến nhà nàng, nàng lại bắt đầu nhớ đến cảm giác an tâm khi được hẳn ôm.

Liếc mắt một cái thấy trên bàn có đặt cái áo choàng kia, Thẩm Lạc Hà cũng không hiểu bản thân muốn làm cái gì, liền choàng áo kia ra cửa.

Đã biết bộ dáng này thật sự là buồn cười, ngoài trời quả nhiên lạnh lên, nàng đi dọc theo hành lang ,tính hít thở không khí một chút rồi trở về phòng ngủ.

“Đệ nghĩ vấn đề này không lớn, độc tính này quả thật có phần tương tự thuốc trong Miêu tộc .”

Thẩm Lạc Hà dừng lại cước bộ, là giọng của Cư Bạch Tú? Hướng bốn phía nhìn xem nàng lấp bắp kinh hãi, trong lúc vô tình nàng đã đi đến phòng khách Cư Bạch Tú?

Ban ngày Cư Bạch Tú phải về, Cư Minh Dạ giữ hẳn lại, an bài một gian phòng cách phòng nàng không xa, lúc ấy Cư Bạch Tú không đề cập tới vấn đề gì, thì ra hẳn ở lại là có chuyện muốn nói.

Huỳnh đệ đang ôn chuyện cũ sao? Bởi vì nàng lại nghe trong phòng kia lại truyền ra thanh âm người thứ hai.

“Huỳnh hỏi đệ, nếu theo phán đoán của đệ xảy ra vấn đề, vậy không phải người Miêu gây nên hoặc là bọn họ cũng không có giải được, loại độc này thật sự khó giải như vậy?”

Này..... Là đang nói nàng sao? Thẩm Lạc Hà thật không có sở thích nghe lén người khác nói chuyện, chẳng qua là quan hệ đến nàng, mà bọn họ lại không nói trước mặt nàng nha.

“Chuyện này đệ không dám cam đoan, nhưng trong thời gian ngắn đệ không nghĩ ra biện pháp gì tốt, hiện tại cho Thẩm cô nương uống loại thuốc này để trấn định, nếu uống trường kỳ phải dùng liều mạnh, đối thân thể không phải tốt lắm, cũng không phải kế lâu dài.” Cư Bạch Tú tạm ngừng nói: “Minh Dạ, nếu chất độc trên người Thẩm cô nương thật sự giải không được, huỳnh tính làm sao?”

“Ta?”

“Huỳnh cũng không cần giấu đệ, đệ là thầy thuốc có quái bệnh nào chưa thấy qua, nhưng huỳnh là nam nhân bình thường, cô nương đó tại sao dễ dàng đem chuyện như vậy nói huỳnh biết? Thủy Dao cũng nói với đệ khi ở Thái Hợp Trấn, người cùng Thẩm cô nương ngủ chung một gian phòng .”

“Đó thì như thế nào?” Còn chẳng hề để ý.

“Ý của đệ là, Thẩm cô nương là cô nương tốt, nếu huỳnh đã làm cũng đừng phụ người ta.”

Thẩm Lạc Hà nghe được tim đều nhanh nhảy ra ngoài, thật muốn cứ như vậy vọt vào bảo bọn họ đừng nói nữa, nhưng chân chính không nhúc nhích được.

Nghe nói như thế, giọng Cừ Minh Dạ rõ ràng tức giận, “Đệ tại sao biết nàng là cô nương tốt?”

“Sao?” Cừ Bạch Tú sững sốt, cảm thấy được huynh ấy hỏi một đằng trả lời một nẻo.

“Nàng là dạng cô nương nào không cần đệ tới phán đoán, đệ mới thấy qua nàng vài lần, có thể khẳng định chính mình thấy là sự thật sao? Chuyện của nàng ta tự biết xử lý.”

“Vậy huynh tính xử lý như thế nào, cưới Thẩm cô nương?”

“Không biết!” Cừ Minh Dạ không kiên nhẫn đuổi hần về, “Ta bên này bản khoản cũng rất nhiều, đệ đừng lấy việc này phiền ta.”

“Được được được, đệ không phiền huynh nhưng huynh nhìn mình xem, vào cũng không biết đóng cửa lại.” Cừ Bạch Tú đứng dậy đóng cửa lại, hần theo thói quen mở cửa liếc mắt nhìn ra ngoài một cái, ngoài cửa không một bóng người.

Tên Cừ Minh Dạ đáng ghét kia, nhất định không chết tử tế được!

Đúng vậy, nàng không phải nữ nhân tốt, nào có nữ nhân làm mã tặc, còn cả ngày đi theo đám đàn ông làm việc, bắt người thì không nói còn chủ động câu dẫn nam nhân lên giường.

Nàng cho tới bây giờ chưa từng nói chính mình là nữ nhân tốt, cũng không muốn cho ai cho rằng như vậy, hần sợ Cừ Bạch Tú bị nàng lừa, sợ hần bị nàng ăn sao? Mà tên đệ đệ kia còn hỏi hần có muốn lấy nàng hay không? Thật sự là chê cười, hần ngại nói nàng nghe không hiểu sao? Cùng loại nữ nhân như nàng lên giường mà thôi, phải chịu trách nhiệm cái gì?

Nàng..... nàng còn cho hần là chính nhân quân tử, thì ra chỉ muốn chiếm tiện nghi mà thôi.

Nhưng hần có làm sai gì đâu? Nàng tại sao phải tức giận như vậy giống như bị hần phản bội, chẳng lẽ nàng muốn nghe hần nói nàng là nữ nhân tốt nhất thiên hạ, hần cùng này nữ nhân có quan hệ, cho nên muốn lấy nàng về nhà? Buồn cười, nàng cho tới bây giờ không có nghĩ như vậy, cứ giống như nàng thích hần lắm không bằng.

Trừ điểm ấy đi, nàng có cái gì phải tức giận?

Ngồi ở trong phòng tối đen, trên người còn khoác áo choàng thời niên thiếu của Cừ Minh Dạ, Thẩm Lạc Hà cuối cùng kết luận bản thân chính là chịu không nổi có người nói nàng như vậy, cho nên lòng tự trọng bị đá kích, nàng vỗ vỗ hai má lại kinh ngạc phát hiện tay mình ướt.

Thì ra là nàng chảy nước mắt.....

Nàng kinh ngạc nhìn lòng bàn tay của mình, kỳ thật dưới ánh trăng cũng không nhìn rõ cái gì, nhưng nàng vẫn nhìn, sau đó nước mắt lại không tự giác rơi xuống.

Lúc này mới phải nhận rõ, thì ra nàng không phải tức giận, không phải không cam lòng, mà là đang thương tâm.

Động tình? Hay là thật tình?

Ở Cừ gia mấy ngày nay, Cừ Minh Dạ dường như mỗi ngày đều đưa nàng ra ngoài đi dạo, nhìn xem một chút đồ chơi mới mẻ ở kinh thành, nhưng Thẩm Lạc Hà tự mình biết, hần có phần thoải mái, một phần cũng là bởi vì Thương Thủy Dao mỗi ngày vào trong phủ tìm hần, một ngày ba bữa đều ở trong nhà hần, sợ không chú ý một cái hần sẽ chạy trốn.

Thương Thủy Dao từng lên nói qua với nàng, hần đối với Cừ Minh Dạ chấp nhất như vậy, hoàn toàn là bởi vì hần thật sự là một kỳ tài trăm năm khó gặp, mỗi lần vào trận chiến đúng vào điểm mấu chốt đề nghị của hần luôn giành phần thắng, cha hần vô cùng coi trọng Cừ Minh Dạ, hần cũng cảm thấy người như vậy lãng phí thật sự đáng tiếc, cho nên mặt dày đến mấy hần cũng nhất định phải trói hần trở về.

Bất quá hôm sau, Thẩm Lạc Hà không có nghe được chuyện từ trong miệng Thương Thủy Dao nữa, bởi vì bọn họ nói chuyện với nhau, cách ngày Cừ Minh Dạ liền đem nàng lôi ra cửa, hơn nữa chỉ cần hần ở bên ngoài, nàng liền nhất định đi theo hần ra bên ngoài, không có cơ hội cùng Thương Thủy Dao nói chuyện phiếm.

Ngày này,sáng sớm Thẩm Lạc Hà đang trang điểm trong phòng,Cửu Minh Dạ đột nhiên tiến vào dọa nàng nhảy dựng.

“Người xông vào phòng ta không thể gõ cửa trước sao?” Nàng trừng mắt, trước đó hần luôn đợi nàng ở đại sảnh, tại sao hôm nay cứ như vậy xông vào ?

“Sao, không phải là học nàng sáng sớm xông vào người ta sao.” Cửu Minh Dạ lấy chuyện ở Thái Hợp Trấn phản bác,hoàn toàn không đem lửa giận của nàng để vào mắt.

Thẩm Lạc Hà rất muốn hỏi hần, chẳng lẽ hần cũng đem nàng trở thành là một loại giam lỏng? Bất quá nàng thu hồi những lời đó, bởi vì phát hiện người tới không chỉ một mình Cửu Minh Dạ, phía sau hần giờ còn có thêm ba nha đầu.

Ba nha đầu xếp thành một hàng đứng ở ngoài cửa, trên tay mỗi người đang cầm một cái hộp lớn.

“Tất cả vào đi.” Cửu Minh Dạ bảo ba nha đầu kia theo thứ tự đi vào,xếp thành một hàng.

“Làm cái gì vậy?”

Ba cái hộp lớn trước sau mở ra,Thẩm Lạc Hà còn có chút ngây người, không hiểu đồ trong hộp đó có quan hệ gì với nàng, thẳng đến Cửu Minh Dạ từ trong một cái hộp cầm lấy một y phục tơ lụa màu hồng đặt ở trước người nàng khoa tay múa chân, cả người nàng giống như bị điện giật.

19. Chương 19

“Thế nào,trước đó vài ngày ta đã dặn người may bảo bọn họ nhanh lên kết quả vẫn lâu như vậy mới đưa tới, bất quá nhìn chỉ công xem như thông qua.” Cửu Minh Dạ đối với chỉ công tinh tế trên tay nhìn là biết giá tiền không rẻ,“Hiện tại khí trời bắt đầu lạnh, trước mặt các bộ y phục này đi.”

“Ta không thiếu quần áo.” Nàng không thể tưởng tượng, hần thế nhưng có tâm dặn người may y phục cho nàng.

“Nàng rõ ràng chỉ mặc trên người một áo lụa mỏng thôi, lúc này khí trời thay đổi,ra ngoài phải mang thêm vài lớp quần áo,còn kiên cường cái gì.”

“Ta.....”

“Nàng cái gì? Y phục của nàng ta nhìn đã thấy chán, nhanh đi thay cho ta nhìn một cái, nếu bọn họ làm không hợp ta sẽ tìm bọn họ tính sổ.”

Ba nha đầu đem hộp kia đặt ở trên bàn, đồng loạt vây quanh lại, một người một câu “Thẩm tiểu thư” làm người ta mềm nhũn, một chút khí lực cũng đánh không ra,cứ như vậy nàng bị đưa ra phía sau bình phong.

Một hồi, ba nha đầu cười hì hì chạy ra.

Cửu Minh Dạ hỏi bọn họ:“Tại sao lại ra nhanh như vậy?”

“Thẩm tiểu thư nói nàng ngại, không cần chúng ta hỗ trợ,tiểu thư chính mình đổi nha!” Nói xong lại cười lên.

Cửu Minh Dạ cũng cười, nhìn nhìn chằm chằm không chuyển mắt về phía bình phong, qua một hồi lâu Thẩm Lạc Hà mới không tình nguyện chậm rãi đi ra.

“Thẩm tiểu thư thật sự là một thân quý khí!” Một nha đầu không khỏi khen:“Những năm trước Tĩnh Tĩnh công chúa trong cung đến quý phủ chúng ta, cũng không có quý khí bằng Thẩm cô nương hiện tại !”

Lấy nàng so với công chúa? Thẩm Lạc Hà xoay người lại đi đến bình phong, nói:“Ta đổi lại đây, mặc không quen .”

“Y phục không phải để cho người mặc sao, có cái gì không quen? Ta xem xem.” Cửu Minh Dạ một tay giữ chặt nàng,kéo nàng xoay người đối diện với hần.

Hần sờ lên y phục,nhìn thủ công may vá,tra tấn nàng hơn nửa ngày mới gặt đầu nói:“Được.”

“Kế tiếp, chúng ta nên chải đầu cho Thẩm tiểu thư.” Bọn nha đầu nóng lòng muốn thử.

“Thật không cần.” Trước lúc Thẩm Lạc Hà cự tuyệt, Cừ Minh Dạ đã đến giúp nàng.

Hắn đứng phía sau nàng, bàn tay nâng lên mái tóc dài của nàng, tóc của nàng chính là đơn giản lấy dây thừng buộc thành đuôi ngựa, đương nhiên không thể so với các cô nương trong kinh thành, chỉ là chải đầu cũng tốn ít nhất hai canh giờ, nàng ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Ừ.....” Cừ Minh Dạ giống như đang thưởng thức ngọc khí, xoa tóc của nàng trong lòng bàn tay, sau một lúc lâu mới hạ quyết định nói: “Quả nhiên tóc này vẫn không thể động, cột lên thì thật rất đáng tiếc.”

Ba nha đầu vừa nghe chợt cười rộ lên, “Thiếu gia đau lòng cho tóc của Thẩm cô nương kia!”

“Các cô cũng có tóc, cũng mỗi ngày chải tóc đấy thôi.”

Thẩm Lạc Hà vội rút tóc mình về, chỉ chải tóc thôi mà cũng đáng để cho hắn và tiểu nha đầu đầu đầu khổ sao?

Cừ Minh Dạ cười ha ha, hài lòng nhìn nàng. “Không tệ không tệ, nàng như vậy cũng tốt lắm.”

Thật sự rất là không tiền đồ, trong nháy mắt đột nhiên hít thở không thông.....

Thẩm Lạc Hà lặng lẽ đưa tay xoa vị trí trái tim, hắn tán thưởng nàng cũng giống như tán thưởng một nữ nhân quan trọng thân mật với hắn.

.....

Ngày này Cừ Minh Dạ không giống trước kia, đưa Thẩm Lạc Hà đi khắp nơi, sáng sớm cũng đã không thấy bóng dáng.

Hắn lại không hứa hẹn mỗi ngày đều phải cùng nàng như hình với bóng, Thẩm Lạc Hà biết chính mình không có lý do gì bất mãn, Cừ Minh Dạ khó lắm mới quay về kinh được vài ngày, kỳ thật hắn bề bộn nhiều việc, rất nhiều người hẹn hắn uống rượu ôn chuyện đều bị hắn thoái thác, nói là cùng những người đó không có giao tình, không có hứng thú đi ứng phó với mấy trường hợp kia.

Vừa mới bắt đầu nàng cảm thấy hắn không muốn cùng mấy người đó uống rượu, lại muốn trốn tránh Thương Thủy Dao mới kéo nàng làm bia đỡ đạn, làm cho nàng thực phiền, nhưng hôm nay đột nhiên hắn không thông báo liền biến mất không thấy bóng dáng, làm cho nàng trong lòng bất ổn, nơi này là địa bàn của hắn nàng lo lắng cái gì?

Biết mình thật ngốc nhưng Thẩm Lạc Hà một mình ngăn người nửa ngày, vẫn là nhịn không được vào lúc ăn trưa làm bộ như vô tình hỏi thăm nha đầu Cừ Minh Dạ đi đâu.

“Hình như nói là có bạn ở biên quan trở lại, thiếu gia sáng sớm đã ra ngoài!” Tiểu nha đầu kia nói.

Chỉ một ngày không thấy, nàng lại nhớ hắn đến như vậy.

Buổi tối Thẩm Lạc Hà ở trong phòng sửa sang lại đệm chăn, chỉ nghe đến bên ngoài cãi nhau, tưởng xảy ra chuyện gì, đang định đi ra ngoài xem, vừa kéo cửa ra liền đụng phải Cừ Minh Dạ.

“A? Đã trễ thế này nàng muốn đi đâu?” Cừ Minh Dạ nhìn thấy dáng vẻ vội vã của nàng liền mở miệng hỏi

“Không có, vừa rồi bên ngoài ầm ĩ là người sao?”

“Cái gì tranh cãi ầm ĩ, chẳng qua là nói chuyện lớn tiếng một chút mà thôi, ta bảo bọn họ đừng quên sửa lại y phục mùa đông mà thôi.” Cừ Minh Dạ thuận thế tiến vào.

Thu thập y phục để dễ rời đi? Tần mắt Thẩm Lạc Hà vẫn đi theo hắn đến cái bàn tròn kia.

Hắn gần đây muốn đi đâu sao? Còn bảo bọn họ sửa sang hành lý, sợ đến lúc đó không kịp sao.

“Đây là cái gì?” Nàng nhìn qua xem.

“Thứ tốt.” Cừ Minh Dạ nói xong mở cái hộp nhỏ kia ra, chỉ thấy bên trong có ba viên màu sắc không đồng nhất, hắn lần lượt đem ba viên thuốc kia đặt ở trong lòng bàn tay nàng nói: “Thuốc này uống nhất định phải chú ý, nhất định phải uống màu vàng trước, tiếp đó là màu đỏ, sau đó cách sáu canh giờ nửa thì uống màu tím, bằng không giải được đều biến thành độc dược.”

Thẩm Lạc Hà nhất thời hiểu huynh đệ hần từ biên quan đến đây đang làm gì, cũng sờ nhìn ba viên thuốc kia.

“Như thế nào lại có loại ánh mắt này? Yên tâm, chỉ cần trình tự chính xác cho dù không giải độc được cho nàng thì đối với thân thể cũng không có hại, mặt khác ta còn một phần, sẽ đưa cho Bạch Tú nghiên cứu, hay là chờ hần nghiên cứu xong xác định không có việc gì nàng mới uống?”.

“Không.” Thẩm Lạc Hà từ trong tay hần đón lấy, đặt ở trong lòng bàn tay nhìn, sau đó không chút do dự uống vào.

Trong quá trình này, mí mắt Cừ Minh Dạ cũng không nháy một cái nhìn chăm chăm nàng, sợ nàng đột nhiên biến thành cái quái dị gì.

“Thế nào? Có cảm giác không?” Hần hỏi.

Thẩm Lạc Hà ngồi xuống, lấy tay ấn ngực, lắc lắc đầu, “Không có cảm giác gì đặc biệt.”

“Vậy đúng rồi, chỉ cần dùng thứ tự sai lầm mới thấy không thoải mái, xem ra theo lời hần nói chắc không vấn đề gì.”

Nhìn dáng vẻ hần quan tâm như vậy, không phải là sợ chính mình hảo tâm làm chuyện tốt lại hại nàng chết sao?

20. Chương 20

Thẩm Lạc Hà sau khi tỉnh lại dựa theo Cừ Minh Dạ dặn, ăn xong điểm tâm liền uống viên thuốc kia, ăn xong không bao lâu vốn có tinh thần người lại bắt đầu mệt mỏi, mơ mơ màng màng lại ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại vẫn là sáng sớm.

Nàng nghĩ đến lần trước tỉnh lại chắc là nằm mộng, nhưng thấy viên thuốc trên bàn đã không thấy, lúc này mới xác định chuyện đó là thật, xem ra là thuốc kia có tác dụng mới có thể làm cho người ta mỗi một như vậy, cũng không biết nàng đã ngủ bao lâu.

Thẩm Lạc Hà sửa sang lại xong đẩy cửa phòng ra, làm bọn hạ nhân quét sân vườn hoảng sợ.

“Thẩm cô nương, cô nương đã tỉnh, cô đã ngủ hai ngày !”

“Hai ngày?” Thẩm Lạc Hà cũng sốt, nhưng lập tức lại cảm thấy không có gì kỳ quái, thân thể nàng hiện tại một chút cảm giác khác thường đều không có, nàng cho chuyện này cũng không phải chuyện xấu.

“Cô chờ một chút, ta đi gọi người!” Người nọ buông cái chổi xuống “Roẹt” Một cái người đã không thấy tăm hơi.

Tại sao ngạc nhiên như vậy !

Thẩm Lạc Hà trong lòng cười một tiếng, lại không khỏi liên tưởng có phải có người vô cùng lo lắng cho nàng không đây?

Chỉ chớp lát, nửa cánh cửa bên kia xuất hiện hai bóng người vội vàng đến, đi ở phía trước chính là hạ nhân dẫn đường, rồi sau đó mặt người kia.....

Thẩm Lạc Hà trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt, đợi người nọ đến gần trong lòng nàng run lên, người tới lại là Hồ Lục!

“Thủ Lĩnh! Cô đã tỉnh, ta còn nói nếu cái tên họ Cừ kia trị chết cô, ta sẽ lấy mạng của hần!” Tuy rằng Hồ Lục công khai với người trong nhà này muốn lấy mạng chủ tử họ, hạ nhân trong phủ hiển nhiên đã nghe được, nhưng hạ nhân dẫn hần tới lại nhắc lên cái chổi tiếp tục quét rác làm như chính mình không tồn tại.

“Sao người lại tới đây?” Nàng phát ra câu hỏi nghi vấn: “Ta không phải bảo lại lo cho người trong thôn sao?”

“Đừng nói nữa, đương nhiên là đã xảy ra chuyện mới đến tìm cô ! Ta ngày hôm qua đã đến nhưng bọn hần nói cô còn đang ngủ, ta đây làm sao tin tưởng? Bọn họ lại cho ta vào nhà xem, kết quả thủ lĩnh thật sự ngủ

ngon,mặc ta làm như thế nào cô cũng không phản ứng, nếu không xác định cô còn có hô hấp ta cho là cô bị bọn họ hại!” Hổ Lục một hơi nói xong một chuỗi dài.

Thẩm Lạc Hà nghe xong đại khái câu chuyện,không hỏi cũng có thể tưởng tượng theo tính cách Hổ lục,ngày hôm qua trong phủ này nhất định rất đặc sắc.

“Trần trên xảy ra chuyện gì?”

Khi Thẩm Lạc Hà ra cửa,vốn tưởng rằng tìm được Cưu Bạch Tú có thể có hi vọng, cho nên không tính ở lại nhiều ngày như vậy,cho nên chỉ phân phó hai người tính nhiệm Hổ Lục, Tiểu Tứ ở lại quan sát động tĩnh trong thôn.

“Thủ lĩnh cô quá nhiều ngày không xuất hiện ở trước mắt mọi người, không biết tôn tử người nào chiếm được tin tức tiết lộ cho Lưu Bưu,tận dụng thời thời cơ ..cũng không nghĩ Thẩm lão cũng giúp bọn không ít,bọn họ mang theo người xông vào trong trấn đoạt kho vũ khí của chúng ta!”

Lòng Thẩm Lạc Hà nhất thời trầm xuống, kho vũ khí là lúc ấy mọi người quyết định rửa tay không làm, cho nên để chung vũ khí vào một nơi biểu hiện quyết tâm.

“Lưu Bưu đoạt kho vũ khí của chúng ta,còn cỡi kỵ mã kêu gọi mọi người đi cùng hần, kết quả không ít huynh đệ thật đúng là đi với hần!”

“Chỉ sợ những người có một số thuộc về phe hần, đi rồi cũng tốt, đỡ cho chúng ta làm chuyện gì cũng phải dè dặt huynh đệ mình.” Thẩm Lạc Hà trong lòng đã sớm có tính toán, nhìn Hổ Lục nói:“Ta đã không có việc gì,bây giờ liền trở về cùng người.”

“Được! Vậy ta đi chuẩn bị ngựa!”

Vừa nghe thấy,Thẩm Lạc Hà lại sợ hần đi quá nhanh, vội gọi lại, nói:“Ta đi tìm Cưu Minh Dạ cáo biệt,nói như thế nào thì lần này cũng do hần giúp....” Nàng, nàng nên đi gặp thẳng mặt hần nói mới đúng.....

“Còn cáo biệt cái gì! Hần căn bản là không ở đây!” Hổ Lục sốt ruột thúc giục :“Ngày hôm qua ta đến không bao lâu, hần liền ra đi ngoài đến bây giờ cũng chưa trở về, có thể là sợ ta tháo một chân hần,cho nên đi ra ngoài trốn rồi! Thủ lĩnh,cô tại sao không nói với tôi hần không phải là Cưu Bạch Tú, trong phủ này cũng không có sự gì với cô,cô rốt cuộc tới nơi này làm cái gì?”

Không chịu nổi bị hỏi liên tục như vậy,Thẩm Lạc Hà nghĩ như vậy cũng được, không thấy cũng tốt, thấy thì làm thế nào?

Bảo Hổ Lục không được nói chuyện này ra, nàng ngay cả cơm cũng không ăn liền vội vàng xuất phát trở về Thái Hợp trấn.

Hai ngày sau Thẩm Lạc Hà cuối cùng cũng về Thái Hợp trấn, một người khác cũng đi theo đuổi tới.

Đó chính là về mặt u ám của Cưu Minh Dạ, mà Thái Hợp Trấn làm cho người ta cảm giác u ám cũng không ít.

Trấn nhỏ này vốn nóng nhiệt hiện giờ trở nên tiêu điều, trên đường lớn vẫn có thể thấy được người đi đường lui tới, nhưng theo sắc mặt thần thái thì bọn họ chắc chỉ là khách qua đường,các người bán hàng hai bên phố cũng không biết dọn đi đâu, cửa hàng khai trương một nửa cũng đình chỉ.

Vừa vào trấn Cưu Minh Dạ liền nhận ra không khí này không đúng, dắt ngựa chậm rãi đi trên đường, hần lưu tâm chú ý cảnh vật xung quanh,ngoại trừ tiêu điều hơn so với trước đó lại phẳng phất như có gì khan khác.

“A!Đây không phải Cưu thiếu gia sao?”

Cưu Minh Dạ cùng một đại thẩm nhìn thoáng qua, vị đại thẩm kia kinh ngạc quay đầu lại,Cưu Minh Dạ cũng quay đầu lại nhìn,suy nghĩ một hồi mới nhận ra vị này chính là vị đại thẩm bán rau ở chợ.

“Cưu thiếu gia, ngài tại sao đã trở lại?” Vị đại thẩm thập kia kinh ngạc chạy gần lại hần,tiến lên hai bước nhìn cẩn thận.

“Ta đến tìm Lạc Hà.” Cưu Minh Dạ nói như thế.

Ai ngờ vị đại thẩm kia vừa nghe liền lộ ra vẻ mặt “Quả thế”, hơn nữa vẻ mặt cũng lộ ra thật sâu thương hại, không đợi hắn nói, đại thẩm kia đã trước cắt đứt lời hắn: “Cũng khó trách người còn muốn tìm đến nàng, đứa nhỏ Lạc Hà kia làm việc thật không nói lý, làm đại nam nhân như ngài còn mặt mũi nào!”

Cư Minh Dạ rất tỉnh táo hiểu lời đại thẩm vừa nói, lại không biết là chuyện gì, vì thế thuận theo ột nụ cười khổ.

Đại thẩm vừa thấy quả nhiên càng thêm đau lòng, “Tuy rằng Lạc Hà là chúng ta nuôi lớn lên, nhưng việc này chúng ta đều đã quả trách qua nàng, bắt đắ dĩ chính là nàng nghe không vào, người nói xem mọi người đều biết cô ta đã định hôn ước với người, lại đều nhìn thấy người mỗi ngày ra vào cùng một chỗ..... Ách, ‘Ở chung’ một đoạn thời gian, nghĩ nàng sớm muộn gì cũng tiến vào cửa Cư gia, lần này nàng đi gặp mặt cha mẹ chồng tương lai, vốn cũng là chuyện tốt nhưng ai biết nha đầu kia..... Ai ya!”

Đại thẩm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thử dài thật mạnh, “Nha đầu kia bày đặt lo xa, cố tình coi trọng người khác, còn từ hôn chạy trở về, người nói xem nàng như vậy về sau còn ai dám cưới nàng!”

Thì ra là thế, Cư Minh Dạ cuối cùng hiểu được Thẩm Lạc Hà sau khi trở về nói chuyện với mọi người như thế nào, nàng nói nàng đi kinh thành gặp cha mẹ chồng tương lai, lại ngoài ý muốn gặp phải chân mệnh thiên tử mà người đó không phải là “Cư Bạch Tú”, vì thế nàng cố ý từ hôn về Thái Hợp trấn.

Tốt lắm, vừa có thể giải độc trên người vừa không cần liên lụy Cư Bạch Tú thành thân với nàng, xem ra thật nhất cử lưỡng tiện.

Cư Minh Dạ biểu hiện bộ dáng thật sự đau thương, lắc lắc đầu, nhắm trúng đại thẩm lại đau lòng an ủi hắn vài câu.

“Đúng rồi đại thẩm, mới có vài ngày Thái Hợp trấn tại sao trở nên tiêu điều như vậy?”

“Mọi người đi hơn phân nửa, hỏi sao có thể không tiêu điều.” Nói đến đây đại thẩm cũng không thoát tâm sự nặng nề, “Cho nên ta mới nói Cư thiếu gia người không nên tới, chúng ta nơi này xảy ra chuyện lớn cũng không ai có tâm tư đi buôn bán, người lớn tuổi, phụ nữ và trẻ em đều trốn ở nhà, các nam nhân mỗi ngày tập hợp thương lượng, A, đúng rồi, nói đến đây ta cũng phải mau về nhà mới được, Cư thiếu gia người phải cẩn thận a.”

Sau khi cáo biệt đại thẩm, Cư Minh Dạ đại khái hiểu rõ nơi này đã xảy ra chuyện gì, cũng không đi dạo, lên ngựa thẳng đến nhà Thẩm Lạc Hà.

Có lẽ hắn ngay từ đầu đã bắt măn chính là nàng không từ già mà bỏ đi, nhưng hiện tại có lẽ cộng thêm một việc nữa, nàng chuyện gì cũng không thương lượng với hắn.

Đến nhà Thẩm Lạc Hà, người đầu tiên thấy hắn chính là Tiểu Tứ, hắn cũng giống đại thẩm kinh ngạc.

“Thủ lĩnh, cô xem ai tới !” Tiểu Tứ chạy như bay vào phòng.

21. Chương 21

Mới vừa tiến chân mấy huynh đệ, Thẩm Lạc Hà đau đầu xoa thái dương, bị Tiểu Tứ la lớn đầu lại càng đau.

Không phải là Lưu Bư chứ, hắn cũng tới quá sớm !

Thẩm Lạc Hà mới từ ghé trên đứng lên, Cư Minh Dạ cũng đồng thời vào cửa.

Hai người ta nhìn người, người nhìn ta, giống như không nhận ra đối phương, thẳng đến Tiểu Tứ nói một câu “Ta đi pha trà” Sau đó hai người mới phục hồi tinh thần.

“Người.....” Thẩm Lạc Hà không nghĩ người đến chính là hắn, theo như nàng tính toán bây giờ hắn không phải đã ở biên quan sao?

Cư Minh Dạ cũng không khách khí, tìm một nơi ngồi xuống. “Ta đến xem nàng, hỏi nàng vì sao đi không từ già.”

“Ta không có đi không từ già!” Thắm Lạc Hà nén lại xúc động chạy đến ôm hấn, cứng rắn kiên cường nói: “Chẳng qua đột nhiên xảy ra chuyện, người lại không ở nhà, ta chỉ có thể đi trước mà thôi.”

“Lúc đó ta đang ở chỗ Cưu Bạch Tú.” Cưu Minh Dạ nói: “Thấy nàng ngủ mà không tỉnh, ta lo lắng thuốc kia có vấn đề hay không, cho nên lấy một phần thuốc khác đi tìm Bạch Tú, để hấn giúp đỡ xem xét thành phần thuốc kia, thời gian hấn bên kia tìm hiểu, lúc trở lại nàng đã biến mất.”

Nguyên nhân lại là chính mình! Thắm Lạc Hà cúi đầu.

“Nhờ hồng phúc của người, mấy ngày nay ta không có chuyện gì xem ra thuốc kia là thật, đợi ta xử lý xong tất cả vấn đề, ta nhất định sẽ đến nhà người nói lời cảm ơn”

Vốn nhìn thấy nàng thật vui mừng, nhưng nghe giọng nói của nàng cứng ngắt như vậy, Cưu Minh Dạ khẽ nhú mày, không hiểu có phải mình đã gây lỗi gì nữa không.

“Thật sự không thành vấn đề? Tại sao ta chỉ mấy ngày không thấy nàng, nàng lại có thể làm cho chính mình tiêu tụy như vậy?” Hấn hỏi.

Thắm Lạc Hà cũng biết sắc mặt của nàng rất kém, chẳng qua là không có cách nào, Lưu Bưu đoạt đi kho vũ khí chính là không để ý mối giao tình với Thắm gia, nhất là khi biết nàng đã trở lại trong trấn, hấn nhất định sẽ mang theo người đến giải quyết những người phản đối hấn, chiếm cả trấn này.

Nàng dĩ nhiên không thể đi cũng không thể nhìn đám huynh đệ này không công chịu chết, lại càng không muốn cho Lưu Bưu thực hiện được ý đồ của mình, mấy ngày này lòng nàng tràn đầy phiền muộn, cơm cũng không ăn làm sao có thể không tiêu tụy.

Chẳng qua chuyện này vô luận như thế nào cũng không thể để dính dáng đến hấn.

Thắm Lạc Hà quyết tâm, đối với sự quan tâm của hấn nàng mỉm cười, “Có sao? Có thể là ngủ quen giường mềm ở quý phủ, ngược lại ngủ không quen giường của mình, chuyện này qua hai ngày nữa sẽ được giải quyết, chung quy là trở về chính mình gia cho dù điều kiện thiếu một chút nhưng được cái an tâm.”

Nàng nghĩ hấn chính là lo lắng độc của nàng có được giải hay chưa sao? Hấn cũng không phải Cưu Bạch Tú, cũng không có lòng tốt đến như vậy!

Hấn đến chỉ là vì thấy nàng! Nhưng lời này vô luận như thế nào hấn cũng không mở miệng nói được.

“Thì ra là thế,” Cưu Minh Dạ nở nụ cười, “Thanh danh Cưu gia bên ngoài luôn không tệ, ta lại thuộc hạ của Thương tướng quân, ta quan tâm nàng do xuất phát từ lòng hảo tâm, nàng muốn tiếp tục ở lại làm chuyện của nàng, không hề cần ta nữa sao.”

“Không, nếu người sau này cần ta giúp đỡ, ta nhất định tương trợ.”

“Ta có cái gì cần nàng tương trợ, nàng không phải tự mình cũng khó bảo toàn sao!” Cưu Minh Dạ thật sự tức giận.

Thì ra nàng đối với hấn chỉ là cảm kích! Một đêm kia thì nói thế nào? “Nàng đem thanh danh của mình phá hỏng như vậy, ở chung một chỗ cũng đủ mất mặt, còn có thể gọi nàng đến giúp đỡ sao? Nàng tung ra tin đồn này không sợ không ai dám lấy nàng?”

Thắm Lạc Hà kinh ngạc, không nghĩ tới hấn biết nhiều như vậy.

“Ta vốn không muốn lập gia đình!” Nàng quyết tuyệt nói: “Vốn muốn nói Cưu gia đòi hủy hôn nhưng Cưu gia giúp ta nhiều như vậy, ta làm sao có thể để bọn họ mang tiếng bất nghĩa, chuyện như bây giờ hoàn toàn hợp ý ta!”

“Lạc Hà, không phải Cưu gia giúp nàng là ta giúp nàng! Chẳng lẽ cho tới nay ta ở trong lòng nàng chỉ có hai chữ ‘Cưu gia’? Nàng thiếu chẳng qua chỉ là người Cưu gia, Vậy còn ta thì sao?”

“Đối với người.....” Tại sao lại hỏi vấn đề này? Hấn muốn nghe cái gì đây? Nàng nói hấn là ân nhân cũng không được, vậy hấn rốt cuộc muốn nàng nói cái gì mới có thể vừa lòng?

Thắm Lạc Hà trong lòng rối rắm, nàng thật sự không rõ nam nhân này muốn cái gì, hấn có thể từ trên người nàng có được cái gì đây?

“Lúc trước nàng bắt ta là bởi vì nàng lầm nhận ta là Cừu Bạch Tú: Sau lại không tha bởi vì ta là người nhà họ Cừu. Lúc sau tin ta bởi vì ta là thuộc hạ Thương tướng quân,ta giúp nàng nhưng người nàng cảm kích chính là họ Cừu?Đi không từ giả,rồi lợi dụng ta hủy thanh danh nàng,ta Cừu Minh Dạ từ đầu tới đuôi chỉ là công cụ lợi dụng của nàng thôi sao?”

Không! Đương nhiên không phải! Hắn làm sao đem chuyện giữa hai người nói thành là một loại lợi dụng!

Nàng nhất định tổn thương đến hắn, kích thích tới chỗ thần kinh yếu ớt của hắn,cho nên hắn mới cảm thấy bị nàng lợi dụng? Nàng không có nha,nàng chẳng qua không hiểu làm sao báo đáp hắn mà thôi.

Nhưng hiện giờ nàng chỉ cần để hắn nhanh rời khỏi nơi này.

“Nếu ta nói..... Là đúng?”

“Nàng nhất định đang nói dối! Đêm hôm đó nàng muốn giải thích như thế nào,nàng nhiệt tình đáp lại ta, chẳng lẽ đó cũng là lợi dụng sao? Có thể làm được đến loại tình trạng đó sao?”

Thẩm Lạc Hà cũng không ngờ đến,vào lúc này nàng lại có thể bình tĩnh đáp trả hắn, hỏi lại:“Tình trạng gì ta không hiểu lắm, nhưng việc đó không phải vốn chỉ vì vui vẻ sao.”

“Thẩm Lạc Hà!”

“Cừu đại thiếu gia,người thật xa chạy tới nơi này không phải lo lắng ta, mà là muốn đến lấy tiền chữa bệnh phải không?Nhưng người thấy rồi đó,trần này rách nát như thế tiền hàng tháng kiếm được cũng vì sinh kế mọi người,chúng ta thật không có dư.” Nàng làm bộ như đang suy tư,không lưu dấu vết rời khỏi bên người hắn,“Bất quá người tốn nhiều công sức như vậy, ta chỉ có một câu ‘Cảm ơn’ quả thật quá mức rẻ tiền, cũng khó trách người tức giận, bằng không người ghi phiếu nợ cho ta?”

Được,tốt lắm! Hiện tại lại nghĩ hắn đến đòi tiền!

Thân là người Cừu gia,chữa khỏi bệnh cho nàng,còn riêng chạy tới xác nhận một chút,lý do đòi tiền này quả thật hợp tình hợp lý!

“Được! Nàng nói chuyện làm ăn với ra, ta cũng nên nói chuyện làm ăn với nàng!” Hắn nói:“Lộ phí của huynh đệ chúng ra, phí Bạch Tú cố vấn, phí ở nhà của ta,tính xong có lẽ là hai trăm lượng.”

“Được, ta viết phiếu nợ cho người.”

“Phiếu nợ? Không phải muốn dùng tới năm năm chứ? Nàng cho Cừu gia làm chuyện buôn bán gì? Hiện tại liền giao tiền cho ta!” Hắn vỗ cái bàn,“Không có ta sẽ chờ đến khi nàng có!”

Vừa nghe đến đây,Thẩm Lạc Hà cũng nóng nảy, hắn rõ ràng đang tìm lý do không đi, mà đáng vẻ hắn cũng như là “Ta chính là không đi nàng có thể làm gì ta”.

“Người muốn đợi đến khi nào thì tùy người,tóm lại tiền ta là không có hơn nữa nơi này cũng không tiếp đãi người, người muốn đợi thì tự mình tìm nơi ở đi.” Thẩm Lạc Hà cắn răng, lường trước hắn không có nơi nào ở sẽ ngoan ngoãn rời đi.

Ai ngờ Cừu Minh Dạ ngay cả võ mồm cũng không lãng phí với nàng,“Cứ quyết định như vậy đi.” Sau đó đi nhanh ra ngoài.

“Ack.....” Nhìn bóng dáng hắn, nàng thật sự muốn đi lên ngăn lại,hỏi hắn chẳng lẽ muốn ăn ngủ đầu đường xó chợ sao.

22. Chương 22

Nhưng mà không được vào thời điểm này nhất định không thể chịu thua, dù sao hắn cũng chỉ là dọa nàng mà thôi, hắn vốn không đến mức vì chuyện này mà tức giận ảnh hưởng đến chính sự .

Không biết là Cừu Minh Dạ nghị lực kinh người hay là tất cả người bên cạnh Thẩm Lạc Hà đều phản chiến, làm cho Thẩm Lạc Hà đau đầu thêm, đã qua hai ngày Cừu Minh Dạ vẫn còn đợi ở Thái Hợp Trấn.

Trần trên chỉ có duy nhất một lão bản khách điểm biết lưu lại sẽ có nguy hiểm, sớm mang theo một nhà già trẻ đi ra bên ngoài tị nạn, Thẩm Lạc Hà đoán Cừ Minh Dạ không có chỗ đi chỉ có thể về nhà, ai biết nàng lại quên đi một chuyện, chẳng qua người bên nhìn thấy, nàng là nữ nhân thoát hôn mà hẳn lại là nam nhân cuồng dại.

Tất cả bọn họ che chở hẳn, đem nàng làm người xấu, Thẩm Lạc Hà làm sao có thể không biết, đợi đến ngày thứ ba, Lưu Bư cuối cùng đã chuẩn bị sẵn sàng, mang theo người xuất hiện ở tại cửa khẩu Thái Hợp Trấn, mà khi đó mọi người cũng theo lệ tụ tập ở Thẩm gia.

Nhận được tin tức, tất cả đều trong dự liệu, mọi người nhìn xem đối phương trong lòng sớm hiểu rõ.

“Ta nói chuyện với hẳn, các người đáp ứng quá của ta, tuyệt không hành động thiếu suy nghĩ, đừng quên người các người còn ở nơi này, các người xảy ra chuyện, ta không biết giao phó với các nàng ra sao.”

Thẩm Lạc Hà vừa ra đến cửa, dặn dò mọi người thêm lần nữa

“Thủ lĩnh, chúng tôi nghe cô sẽ không làm chuyện xúc động, nhưng cô cũng nên nhớ đến người nhà cô cũng còn ở nơi này. Nếu cô có việc, chúng ta cũng vậy không biết làm sao giao phó.” Hồ Lục đứng ở trước nhất thay thế mọi người nói.

“Người nhà của ta?” Mẹ nàng chết sớm, cha cũng đã chết, làm sao còn có người nhà?

Nhìn đôi mắt ấy, nàng nhất thời hiểu được ý bọn họ, hiểu được bọn họ tại sao trước kia đều nghe nàng, trời, trong lúc này lại nói chuyện ấy.

Hồ Lục nhếch miệng cười, “Thủ lĩnh dù sao cũng là nữ nhân, tâm tư sao có thể thoát qua mắt phụ nữ có chồng kia? Các nàng nói, nếu thủ lĩnh không quan tâm tên tiểu tử Cừ Minh Dạ kia thì lòng thủ lĩnh nhất định không có trên người hẳn, nhưng nếu thủ lĩnh giận giữa với hẳn, cố ý đuổi hẳn đi, vậy nói rõ trong lòng cô có tên tiểu tử kia, kết quả không ngoài dự tính, hành động của thủ lĩnh vẫn còn non!”

“Các người, các người lại nói chuyện đó vào lúc này!” Nàng thở dài, tức giận đến trong lòng chua chát.

“Đây chính là chuyện rất lớt! Nếu tiểu tử kia đi có phải thủ lĩnh định dùng tính mạng mình để chúng ta bình an rồi đi? Chúng ta lúc trước quyết định ở lại nơi này còn có ý nghĩa gì? Chúng ta chính là muốn giữ hẳn ở lại Thái hợp trấn, tiểu tử kia đối với cô cuồng dại như vậy, ở trước mặt hẳn xảy ra chuyện, trong lòng cô cảm thấy sao?”

“Các người nói thật xằng bậy, hẳn đối với ta không phải cuồng dại, đi thôi!” Thẩm Lạc Hà nhịn xuống trong lòng ngực dâng lên nước chua, quay đầu ra cửa.

Phía sau mấy hán tử cười, nói: “Thủ lĩnh vẫn là rất trẻ ha ha!”

Nàng nghĩ mình vẫn là một người, nhưng đột nhiên phát hiện thì ra quanh nàng còn có huynh đệ bằng hữu, nàng tại sao không sớm phát giát?

Thật ra nàng vẫn luôn rất hạnh phúc.

Trần khấu, chỉ thấy Lưu Bư cười trên một con tuần mã, phía sau có khoảng hai mươi người cũng giống hẳn ngồi trên ngựa.

Lúc trước bọn họ đoạt vũ khí, đương nhiên cũng thuận tiện đưa ngựa đi, thấy khuôn mặt Lưu Bư cười vô lại, hẳn cũng rõ bọn họ không đao không ngựa, căn bản không thể đe dọa.

Thẩm Lạc Hà chậm rãi đi tới chỗ cách ngựa một khoảng, nàng không nói chuyện với hẳn như vậy.

“Lưu Bư, đây là mảnh khố của ngươi?” Nàng ý có liếc về phía sau hẳn, mấy người kia vốn là người của nàng.

Lưu Bư nghe nói cười ha hả, “Còn tưởng rằng câu đầu tiên cô muốn nói là gì, thì ra là chuyện này! Lạc Hà muội muội, tục ngữ nói thật là tốt, cha muội hiện tại đã mất, các huynh đệ dựa vào cái gì phải đi theo muội tiếp tục chịu khổ ở nơi nhỏ như thế này? Cái gì nghề nghiệp đứng đắn, căn bản không thích hợp với những người như chúng ta!”

“Vậy có thể tìm thúc bá nữ nhân gây phiền toái?”

“Thức bá? Đúng vậy! Nhưng lão nhân gia không phải đã mất sao, hơn nữa Lạc Hà muối muối,ta như thế nào nhẫn tâm tìm muối gây phiền toái, ta chỉ muốn chiếu cố muối,muốn uội sống tốt,chẳng qua không phải bị cự tuyệt sao,muối đã không nhận phần thân tình này của ca ca,không phải muốn tiếp tục cản trở công việc của ca ca chứ, tục ngữ còn nói nam nhân nên lấy sự nghiệp làm trọng.” Nói đến đây Lưu Bưu lại nhìn nàng, cười cười,“Bất quá lòng bàn tay cũng là thịt, chúng ta nhiều năm ở tại nơi này ít nhiều cũng có tình cảm, nếu muối muối thay đổi tâm ý, ca ca sẽ quan tâm đến muối,chúng ta về sau vẫn ở tại Thái Hợp trấn này, huynh đệ của muối đương nhiên cũng ở đây, dĩ hòa vi quý!”

“Vài ngày không thấy, học vấn cũng lên cao không ít, nhưng người nghĩ ta sẽ đáp ứng sao?”

“Không đáp ứng? Không thể nào! Ta nghĩ đến muối nói với ta này giờ vốn là còn do dự đoạn tình cảm này, dù sao ta chưa cưới vợ mà nàng lại là người mọi người đều biết bị nam nhân chơi đùa,bảo là lấy muối đúng là cần phải do dự.” Hắn nói được bất quá giống như nghiệm,nhìn đám người phía sau Thẩm Lạc Hà đều thay đổi sắc mặt giống như lửa cháy đổ thêm dầu,“Bất quá ta lại thấy muối thật đáng thương,ta đã cho người đi hỏi thăm qua,Cư gia căn bản không có dấu hiệu muốn thành thân.”

Lời đó lọt vào tai Thẩm Lạc Hà, mặt không đổi sắc, ngược lại cười lạnh,“Người chính là biết được Cư gia sẽ không làm chỗ dựa vững chắc cho ta,mới cả gang vào trấn gây rối,nói sao nữa cũng là ta giúp người nha.”

Rõ ràng bị người coi khinh,Lưu Bưu biến sắc, nháy mắt không nhìn được ,“Lạc Hà,muối nói như vậy, có thể tưởng tượng đến hậu quả không?”

“Có hậu quả gì, nói ra cũng chỉ là kết quả này.” Thẩm Lạc Hà rút loan đao ra nói:“Ta vốn muốn lấy chính mình bảo toàn mọi người,nhưng mà ý tưởng này đã muốn không tồn tại,Lưu Bưu,người tự nhận mình là thủ lĩnh,vậy kết thúc đi.”

Bị nữ nhân khiêu chiến làm sao có thể không đồng ý,Lưu Bưu không hề sợ hãi xoay người xuống ngựa,rút bả đao ra,“Muối cũng nên biết,vô luận kết thúc như thế nào, cuối cùng cũng chỉ có một kết quả.”

“Vô nghĩa.” Thẩm Lạc Hà phát tay cổ tay lập tức bị người giữ lấy, đao trong tay bị người phía sau thành lĩnh rút đi.

Nàng kinh ngạc phía sau có người tại sao nàng không phát hiện,nhìn ra phía sau,đao của nàng nằm gọn trong tay Cư Minh Dạ.

“Ta còn nói hôm nay tại sao trên đường thanh tĩnh như vậy,thì ra tất cả mọi người núp ở đây.” Hắn vung vẩy cây đao,“Lạc Hà, sớm đã nói với nàng,cô nương cầm cái này không tốt.”

Thẩm Lạc Hà bị Lưu Bưu nói như vậy cũng có thể thờ ơ,gì thật đúng là vừa tức vừa vội, cảm tức nhìn đại hán phía sau,tại sao không coi chừng hắn còn để hắn chạy tới nơi này làm gì.

Những người đó đều tự nhìn trời chỉ là không nhìn nàng.

Chỉ chút thời gian,Cư Minh Dạ đã cầm đao vượt qua nàng đứng mặt đối mặt với Lưu Bưu.

Hắn rằng Lưu Bưu nặng nề ra nụ cười lạnh,“Ta tưởng là ai thì ra là cái tên giả mạo Cư công tử? Tại sao còn dám ở trong này,Lạc Hà chưa bỏ người sao? Hay nói chuyện gì làm cũng đã làm mới bỏ không được? Khó trách nàng không theo ta!”

Khóe môi Cư Minh Dạ nhếch lên, cước bộ đột nhiên gia tốc, cuối cùng chỉ cách Lưu Bưu một khoảng.

Chỉ thấy đao hắn rơi xuống, bả đai của Lưu Bưu “Roẹt” một tiếng rơi xuống, mà tay hắn còn chảy máu không ngừng.

Hắn không phải tên ngốc không biết đánh trả, mà là không có ý thức được đối phương động thủ,chờ hắn hiểu được thì đau đớn đã truyền đến não.

Chỉ nghe một tiếng quỷ kêu của hắn,cũng không phải một chọi một sao lại phải chạy, thẳng đến nơi toàn mới trở lại,tiếp đón huynh đệ:“Ai không phục liền giết, về sau nơi này chính là của chúng ta !”

Những người đó chậm chạp bất động,hiển nhiên là bận tâm gương mặt lạ hoắc kia,Lưu Bưu lại nói:“Chúng ta nhiều người như vậy lại sợ một mình hắn sao?”

Mọi người đều bị động tác cực nhanh của hắn làm hoảng sợ, nhưng nghĩ đến Lưu Bưu nói có lý, tất cả đều phân chấn đứng lên, cưỡi ngựa rút đao.

23. Chương 23

Cừ Minh Dạ và Thương Thủy Dao đều thành ân nhân cứu mọi người, mỗi ngày Thẩm Lạc Hà cũng không cần ra cửa, hoa quả mới, rau dưa, thịt và rượu sẽ tự động đưa đến, nhiệm vụ của nàng chính là chân không bước ra khỏi nhà ở lại chăm sóc Cừ Minh Dạ, bởi vì hắn chỉ tên nàng chăm sóc mình.

Hôm nay Thẩm Lạc Hà theo lệ đi đến đổi thuốc cho Cừ Minh Dạ, đẩy cửa ra chỉ thấy hắn ở trong phòng duỗi cánh tay.

“Có thể động rồi sao?” Nàng nhìn lướt qua.

“Ừm, Thương Thủy Dao đâu, còn ở đây gây rối à?” Cừ Minh Dạ tự giác ngồi xuống ghế, cởi bỏ lớp áo lộ ra thân trần.

“Hắn hiện tại là ân nhân của mọi người cho nên bọn họ không để hắn đi, hắn mỗi ngày đều hỏi ta, thương thế của người thế nào, tại sao hắn không thấy người?” Nàng đi đến gần tủ, lấy ra kim sang được và vải băng.

“Để cho hắn nhìn thấy ta khỏe mạnh, hắn nhất định sẽ thúc giục ta đi.”

Đơn giản là vậy sao? Thẩm Lạc Hà thật sự là không hiểu tiêu chuẩn hắn nhìn người ra sao, nàng nói lời lạnh nhạt với hắn, hắn luôn nói tốt với nàng, mà Thương Thủy Dao cứu hắn một mạng, hắn vẫn có thể xem người ta như một chương ngại.

Tưởng tượng đến Thương Thủy Dao xuất hiện hoàn toàn chỉ là trùng hợp, nàng một thân mồ hôi lạnh, nếu hắn đến muộn nửa canh giờ như vậy kết cục lại chính là khác.

“Nàng xem thử?” Cừ Minh Dạ hỏi nàng.

Nàng lúc này mới nhớ tới cái gì, bắt đầu cởi lớp băng cũ trên người hắn, trong đầu vẫn suy nghĩ may kết cục kia không trở thành sự thật.

Nếu hắn đối với bạn thân mới có thể cố tình gây sự, đối với nàng loại xuất thân không tốt này là một phần đồng tình, vậy tại sao nguyện ý cùng chết với nàng?

“Ta đã giải thích xong với Thương công tử.” Nàng đem lớp băng cũ đặt lên bàn, xem xét vết thương của hắn.

“Cùng hắn giải thích? Giải thích cái gì?”

“Người không phải cố ý thất tín với hắn chẳng qua là bị ta giữ lại, không có cách nào trở về.” Miệng vết thương cơ bản đã khép lại, nhìn dạng này nhất định lưu lại sẹo, Thẩm Lạc Hà tiếc hận thở dài, tại chiến trường cũng chưa biến thành như vậy, xem ra hắn thật sự không thích hợp cuộc sống người bình thường, hết chân bị thương, lại bị đao chém, còn không an toàn bằng ở chiến trường.

“Bị nàng giữ lại? Cho nên?” Cảm giác được ngón tay nàng chỉ nhẹ nhàng đụng lên vết thương, có chút ngứa lại có chút đau, nhưng hắn thoải mái nhắm mắt lại rất giống đang hưởng thụ.

“Hắn cho ta hai trăm lượng.”

“Cái gì?”

“Ta không phải.”

“Không, ta là nói “giữ lại” chính là ta thiếu tiền người?”

“Hừm.”

Cừ Minh Dạ tức giận xoay người, mà nàng đang xem xét miệng vết thương hắn, sợ tới mức vội bắt tay lại, sợ hắn động dùng sức quá lớn sẽ làm iệng vết thương vỡ ra.

“Lạc Hà, nàng không nghĩ ta đòi ở lại đây không về kinh thành là vì hai trăm lượng chứ?” Nàng dám nói hắn người nghe cũng dám tin!

“Ta biết trong lòng ngươi không thoải mái muốn làm ta khó xử, nếu trả lại ngươi hai trăm lượng có thể làm ngươi vui vẻ,lại có cái gì không tốt.”

Kết quả nàng vẫn cảm thấy máu chốt chính là hai trăm lượng kia! Cừu Minh Dạ vừa tức vừa giận chuyện như vậy chính mình phải nói thật mất mặt, mà nếu hắn không nói,thực hoài nghi nàng cả đời cũng sẽ không hiểu.

“Ta không thoải mái,là không thoải mái nàng cái gì cũng không nói với ta!” Hắn nắm lớp bông băng cũ vò lại trong tay,“Ta đã biểu hiện toàn tâm toàn ý là muốn nàng tin ta, kết quả có chuyện nàng vẫn giấu ta, dùng một lý do buồn cười qua loa trách ta, cho tới bây giờ đều không nghĩ đến nói chuyện với ta phải không”

Thẩm Lạc Hà có điểm liên hệ không được nguyên nhân của hắn,sững sốt sau một lúc lâu mới hỏi:“Thương lượng cái gì?”

“Nàng nói thương lượng cái gì? Nàng nghĩ rằng ta không nhìn ra điểm quái dị trên trán sao? Nghĩ đến những người khác cũng giống nàng không nói gì với ta sao? Ta đã sớm đoán được nàng buồn cái gì, chờ nàng đến tìm ta thương lượng,hoặc là ít nhất giống những người khác như vậy,đem phiền não chính mình nói cho ta biết, coi như là kể khổ cũng tốt, vì sao chuyện ngay cả đại thẩm qua đường cũng có thể làm được,đặt ở trên người ngươi lại khó như vậy,nàng từng nói tin tưởng ta,lời nói ấy là giả sao?”

Những điều nàng lo lắng,hắn đều chuẩn bị tốt giúp nàng ứng phó chuyện lần này, nàng lại tự mình quyết định không nói nữa chữ với hắn,bảo hắn phải nói như thế nào để giúp nàng, hắn còn chưa tốt đến trình độ đó!

“Ta đương nhiên tin tưởng ngươi, nhưng đây là hai việc khác nhau a!” Vừa nghe thấy Thẩm Lạc Hà cũng có chút sốt ruột,“Đây là chuyện chúng ta, ngươi đã giúp ta nhiều như vậy,lỡ như chuyện không tốt xảy ra nhân mạng,ta làm sao có thể kéo ngươi vào,ngươi chính là vì loại lý do này suýt nữa làm cho chính mình chết.”

Nàng vẫn còn trách lên hắn !

Cừu Minh Dạ đột nhiên trầm mặc, nàng không muốn kéo hắn vào chuyện nguy hiểm này đương nhiên là tốt ,nhưng nàng tại sao lại cho đám huynh đệ đó vào,chẳng lẽ vì bọn họ làm người trong trấn sao.

Nàng từ đầu đã không coi hắn là người một nhà, sợ làm phiền đến hắn cho nên sẽ không tìm hắn thương lượng?

“Ta đây thấy nàng sợ ta kéo vào ‘cám ơn’ mới đúng!” Hắn chặn ngang lấy chai thuốc trên bàn,liền mở nắp thuốc đổ lên vai,cũng không quản hắn có nhìn thấy vết thương ở đâu hay không.

“Ngươi làm gì?” Hắn nghĩ đó là bột mì sao?

“Nhìn không thấy sao? Ta đây tự sức thuốc được không cần nàng giúp,nàng đi uống rượu với bọn Hồ Lục đi!” Hắn tức giận đến đỏ mặt một cái hết nửa bình, nếu nàng vẫn xem hắn là người ngoài cuộc nhất định nghe hiểu được lời hắn nói.

Nói nửa ngày,căn bản là đàn gảy tai trâu!

“Một mình ngươi làm sao bôi thuốc!” Thẩm Lạc Hà cũng không hiểu,nàng cũng không phải hại hắn,hắn tức giận như vậy làm chi,còn nói nàng ngày ngày thanh thần cùng Hồ Lục uống rượu,nàng nào có lòng thanh thần kia, toàn bộ thời gian cũng không đủ chăm sóc hắn .

“Ta đây không phải đã xong rồi sao không có việc gì nàng có thể đi rồi.” Nói là bôi xong rồi, kỳ thật là đem rãi thuốc xong rồi, trên sân nhà nầu một tầng bột phấn làm người đau lòng, đây chính là thuốc tốt cha nàng đoạt được trong tay người Miêu, nhiều năm như vậy cũng không dám dùng.

Nhìn hắn đem dây băng quấn tùm lum trên người mình, như vậy làm người ta vừa tức giận vừa buồn cười,nhưng chung quy là tức nhiều hơn một chút, dù sao vết thương hắn đã dần khép lại, nàng cắn răng một cái,đi thì đi!

Không để cho chính mình có thời gian do dự, Thẩm Lạc Hà xoay người đóng sầm cánh cửa.

Hắn làm cho nàng..... Làm cho nàng trở nên càng ngày càng sợ hãi đối mặt hắn, giống như bản thân thật sự làm sai cái gì.

.....

Chờ nàng về đến nhà, Cừu Minh Dạ đã ngồi trong phòng mở rộng cửa, rất khó lý giải trước đó hắn không muốn thấy nàng, vì thế nàng kiên trì rảo bước tiến vào phòng hắn.

Hắn đang ngồi ở trước bàn trà nhìn nàng.

“Là người bảo ta đi !” Nàng lớn tiếng dọa người.

Lời còn chưa dứt mặt Cừu Minh Dạ đều thành màu cà, so với hắn bình thường càng khó coi hơn.

Nàng thật thực sự để ý sao! Đúng vậy là hắn nói nàng đi chơi với mấy người đó không cần quan tâm đến hắn, nàng lại thật sự đi ? Khi hắn bị thương nàng rất quan tâm hắn, chỉ chớp mắt không đến vài ngày, nàng có thể thật sự nghĩ hắn không sao, đi vui vẻ uống rượu đùa giỡn ?

Có phải xác nhận hắn không chết được, yên tâm không cần chịu trách nhiệm, còn múa đao? Nàng thật ra rất biết hưởng thụ, còn vui vẻ cùng Thương Thủy Dao nhảy múa?

Mười phần sai! Vừa thấy cơn chiều không phải nàng đưa tới, hắn ra cửa đợi nàng, hắn một đường đi theo nàng đến quảng trường, nàng nhất định một lòng nghĩ rốt cục có cơ hội cùng mọi người vui chơi, cũng không chú ý mình đang bị theo dõi!

Bất quá, ai lại biết nàng là vì mọi người, nàng vừa ngồi xuống, tên tiểu tử Thương Thủy Dao liền dán tới, hai người vừa nói vừa cười, còn ẩn tình đưa tình không biết đang nói chuyện gì, nàng hy vọng hắn nhanh rời đi nơi này vậy sao? Vừa thấy mặt liền nói cho Thương Thủy Dao biết hắn khỏi hắn, có thể rút đi !

Ngại phải chiếu cố “Ân nhân” này sao, bọn họ hai người đã lâu không gặp mặt!

Cừu Minh Dạ thấy dáng vẻ Thẩm Lạc Hà như hợp tình hợp lý, càng xem càng nhận định hắn bất quá là một tên hề, vừa nghĩ đến trước đó hắn là một gánh nặng không thể không hầu hạ, dạ dày có chút chua xót.

“Nàng nói những thứ kia là thật sao?”

Nàng đương nhiên nghe không hiểu hắn đang nói cái gì, ai ngờ hắn ngậm miệng không nói, bình tĩnh trừng mắt nhìn nàng nửa ngày mới nói một câu không có ý nghĩa kia..

Cừu Minh Dạ đứng lên, vừa nói vừa tới gần nàng: “Ta vốn nghĩ đến nàng nói với người khác những lời kia chỉ là vì bọn họ không hề nhắc tới hôn sự của nàng và Cừu Bạch Tú, cho tới bây giờ không để ý qua, nhưng hiện tại ta không thể không một lần nữa hỏi nàng những lời kia là giả sao .”

“Những thứ kia chỉ là ly do thôi!”

“Thật không? Vậy tại sao thái độ của nàng trước sau khác xa như vậy, ta không cho nàng là loại người qua cầu rút ván, trong lòng nàng vẫn quan tâm ta, ít nhất là có ta, nhưng từ sau khi Thương Thủy Dao đến, lòng của nàng liền không ở chỗ ta, hắn là đại anh hùng, cứu các người cứu mọi người, còn có thể với cùng nàng nói cười, nam nhân như vậy làm sao không làm người động tình?” Hắn càng nói trong lòng càng chua.

“Người nói ta quan tâm Thương Thủy Dao?” Thẩm Lạc Hà không hiểu nhìn hắn, nói nửa ngày thì ra khó chịu chuyện này, nàng đương nhiên sẽ đối tốt với Thương Thủy Dao, như theo lời hắn nói bởi vì hắn là đại anh hùng mọi người nơi này.

Nhưng hắn là đại anh hùng của mọi người, cũng không phải một mình nàng!

24. Chương 24

“Như thế nào, ngày mai ta đi là được, không bao giờ ... đến nơi quỷ quái này, nhưng ta vẫn khuyên nàng một câu, Thương Thủy Dao hắn không phải loại người nhìn giống dễ dàng tiếp cận, nàng cho là hắn đối với nàng tốt, có lẽ là hắn đối với tất cả mọi người đều tốt.”

“Vậy còn người?” Nàng rất cục nịnh không được hỏi lại: “Người đối với cũng rất tốt, chẳng lẽ người đối với tất cả mọi người đều như vậy?”

Cư Minh Dạ sững sốt, ngoài ý muốn nhìn nhìn thấy trong mắt nàng chợt lóe tinh quang, giống như hấn lần đầu tiên nhìn thấy nàng, khi đó nàng cười mặc một bộ y phục đỏ thắm, hai mắt có ánh sáng, phong thái yếu điệu.

Lời nói của nàng hấn nghe qua quả thực như một loại chỉ trích, giống như hấn ở trong mắt nàng chính là một hoa hoa công tử! Cư Minh Dạ cố gắng thoát khỏi cảm giác hít thở không thông, một hơi thiếu chút nữa không thể đi lên, “Ta đối tất cả mọi người đều như vậy? A, nàng gặp qua ta ngủ cùng nữ nhân nào sao? Gặp qua ta hỏi han ân cần với các nữ nhân khác sao? Gặp qua ta đối mặt với nữ nhân khác mặt dày mày dạn như vậy sao?”

“Không có.” Thật sự không có, cẩn thận ngẫm lại, nữ nhân bên người hấn dường như chỉ có..... Nàng?

Nhưng mà hấn là nam nhân, như thế nào có thể.....

“Là nàng nghĩ ta đối với tất cả mọi người đều tốt, bởi vì ta ở trong lòng nàng đơn giản chính là nam nhân như vậy, tất cả cố gắng của ta chung quy không thay đổi được ấn tượng ban đầu nàng đối với ta, ta tốt với nàng dù sao cũng đều có mục đích, muốn người của nàng, muốn tiền của nàng, dù sao ta là người như thế, cuối cùng cái gì cũng chiếm không được!”

Bộ dáng táo bạo của hấn như là muốn bóp chết nàng, nhưng cuối cùng hấn lựa chọn phát giận, hung hăng đấm lên bàn, đấm đến bộ trà trên bàn nảy lên.

Hấn không chiếm được người của nàng, cũng không chiếm được tiền của nàng? Nhưng mà hấn không phải đã chiếm được sao? Người của nàng.....

Chẳng lẽ nói hấn nói “Người của nàng” là có ý nghĩa khác sao, cũng không phải nói đến thân thể..... Như vậy, hấn làm này tất cả là muốn được lòng của nàng sao?

Thẩm Lạc Hà nắm chặt nắm đấm, buông lỏng xuống, nàng chạy tới một phen ôm chặt cổ Cư Minh Dạ.

Cư Minh Dạ tức giận đến thân thể phát run biến thành lão thụ ngàn năm, bị vòng ôm này làm trở tay không kịp.

“Nàng cho rằng làm như vậy hữu dụng sao?” Tuy rằng chính hấn cũng không hiểu được cụ thể bản thân đang nói gì, nhưng hấn chính là muốn đem lời nói thành cứng rắn hơn, giống như không quá thành công, hấn nói năng có chút mơ hồ.

“Là ta nghĩ người đối với tất cả mọi người đều tốt, cho nên người cũng không phải là người lợi dụng lòng tốt của người ta, người đối với ta không phải như vậy?” Nàng ôm hấn, nàng nhớ vòng ôm của hấn, mùi vị trên người hấn.

“Ta đối với nàng đương nhiên không giống!”

“Ta đây đối với người cũng không giống, đối với những người khác cũng không giống, không giống Thương Thủy Dao, không giống Hồ Lục, không giống Tiểu Tứ.....” Nàng đem chính mình dẫn tại trước ngực hấn, nghe tim hấn đập.

Tim hấn dường như tạm dừng đập một chút, nàng nghe được hấn hít vào một hơi, vẫn như cũ là cái loại cứng rắn kiên cường, “Có, có cái gì không giống? Nàng rõ ràng đối với bọn họ rất tốt.”

“Thật không? Có giống ta đối với người không?”

“Nàng làm gì đối tốt với ta? Nàng đối với ta cũng chỉ có.....”

Nàng ngửa đầu bá đạo hôn lên môi hấn, trong lúc nhất thời hấn nói không được nữa, cũng không phải hấn không tức giận, mà là hơi thở hấn không thể tiết ra ngoài, ngay cả nói chuyện cũng rất phí sức lực.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng cứ như vậy chủ động liếm hấn cắn hấn, giống như con mèo nhỏ hiếu kỳ chơi đùa môi hấn, không để cho hấn có cơ hội nói nửa chữ.

Đây là ý gì?

Trên người nàng mùi thơm càng ngày càng nhiều quán nhập hơi thở hân, Cưu Minh Dạ liền trở nên càng trầm, ngọt ngào,môi mềm, mang theo hương vị rượu gạo như say mộng xuân.

Hắn thật sự không có tiền đồ, nữ nhân cũng chỉ dùng dáng vẻ này đối phó nam nhân! Mà hắn cũng chỉ có thể vì nữ nhân này trở nên cực không tiền đồ xuân nam nhân!

Hắn không muốn biến thành nửa người dưới như động vật, hắn mới không muốn nàng xem nhẹ, nhưng mà hắn.....

Ngắn ngủi đến không nhớ rõ đấu tranh,Cưu Minh Dạ kéo eo của nàng qua, đem nàng ôm chặt về phía mình,đồng thời đối khách thành chủ, ngọn lửa xâm nhập nàng nhu thuận khẽ nhếch cái miệng nhỏ, rất lớn thu lấy hương thơm của nàng.

Nhưng hắn chính là muốn như vậy, dùng tất cả cơ hội có thể ôm nàng, hôn nàng,muốn nàng! Bất kể nàng xuất phát từ nguyên nhân gì, chỉ cần cho hắn cơ hội như vậy, hắn sẽ không cho phép chính mình bỏ qua, hắn không thể chịu được nàng không nhìn hắn, không quan tâm hắn, không thích hắn,coi hắn là một thứ thứ yếu,xem hắn là gánh nặng!

Hắn ấn cái gáy của nàng, cuộn sạch tất cả trong miệng nàng , thẳng đến nàng khó thở đẩy hắn ra, hắn mới buông tha kiềm chế nàng.

Vừa tiếp xúc với không khí, Thẩm Lạc Hà ngum lớn hô hấp,bị hôn đến sưng khóe môi còn mang theo nước bọt khi hai người dây dưa cùng một chỗ, nhìn qua gợi cảm xinh đẹp.

Tim của Cưu Minh Dạ đập như cái trống,thấy nàng nâng lên một đôi con ngươi trong suốt to tròn nhìn chính mình, hơi nước vờn quanh trong mắt,hình như có nan giải phong tình hướng hắn hỏi cái gì.

Hắn khó khăn dời tầm mắt nhưng mà không thể thành công,chỉ có thể ngược lại dùng phương pháp khác dời đi lực chú ý,“Nàng không phải nói làm việc này chỉ vì khoái hoạt,làm sao có thể coi là tốt với ta!”

“Nhưng mà làm cùng người khác thì không thấy vui vẻ.” Ý của nàng là chuyện như vậy nàng chỉ thích làm với hắn, nhưng hắn nghe tới tai lại thành một loại lửa cháy đổ thêm dầu.

Nhiệt độ cơ thể Cưu Minh Dạ tại một khắc kia bay lên mười độ,hắn rất có tự tin,nhưng hiện tại nếu có đồ gì trong tay hắn, kết cục chỉ có thể là bị bóp vỡ.

“Người khác? Người nào người khác?”

“A?”

“Nàng so sánh ta với ai?” Hắn đi nhanh qua kéo cổ áo của nàng, một đôi mắt u ám dọa người.

Nàng vốn chính là loại người vì giảm bớt tác dụng phụ của độc tố mà tìm nam nhân lên giường, ở bọn họ có lần đầu tiên, sau đó hắn mỗi đêm đều bò lên giường của nàng, nàng cho dù chống cự qua nhưng chưa từng hối nguyên nhân, lại càng không giống nữ nhân khác từ đó... mà ... chung tâm.

Hắn còn thật tự hỏi,nàng lại cùng nam nhân lên giường,làm như chính mình về sau không cần lập gia đình.Nếu nói nàng thật sự nhất thời hứng khởi đi theo nam nhân khác tìm “trò vui”,vậy cũng không phải không có khả năng .

Cũng không phải không có khả năng Hắn xem nàng sát như vậy,đuổi đến nhanh như vậy nàng làm sao trong khoảng thời gian ngắn như vậy tìm nam nhân khác!

“Cưu Minh Dạ, ta không thể hô hấp” Nàng không thể nói chuyện với khuôn mặt dữ tợn kia, bởi vì chân của nàng nhanh bị hắn nhấc lên khỏi mặt đất .

Cưu Minh Dạ cũng trở lại bình thường, phát hiện chính mình sử dụng lực quá độ,nếu trước mắt đối lại là nam nhân, hắn nhất định đem đối phương đánh cho cha hắn cũng nhận không ra,nhưng trước mắt lại là nữ nhân hắn không thể hạ thủ.

Hắn hận! Lúc đồng thời buông tay, lực hắn cũng không tan mất, mà đem lực hướng xuống dưới, chỉ nghe “Roẹt” một tiếng,y phục của Thẩm Lạc Hà nhanh bị hắn mạnh mẽ xé mở, hợp với áo trong cùng nhau rách toang, rất giống như bị dã thú xé nát.

Thẩm Lạc Hà còn chưa phản ứng lại đây là xảy ra chuyện gì, phản xạ bảo vệ cảnh xuân trước ngực, mà động tác hần so với nàng nhanh hơn, ngược lại bắt lấy hai tay nàng, đem nàng ấn tại góc tường.

Mặt hần, mắt hần, đều ở trước mặt nàng phóng đại, “Ý của nàng là nàng đối tốt với ta lắm, bởi vì hay theo ta làm chuyện này sao? Ta nên cảm tạ hay tán dương nàng đây?”

“Ta không có ý đó, là người đem ta nghĩ thành như vậy.....” Nàng cuối cùng hiểu được hần tại sao hiểu lầm lời của nàng.

Bọn họ cũng không có thể làm cho chính mình tin tưởng đối phương đối với mình là tốt nhất, không tham gia gì tạp chất, nàng không tin hần yêu nàng, hần cũng không cho rằng lòng của nàng chỉ có hần nha.....

“Không phải ý đó, vậy là ý gì?” Tay hần tiến vào vạt áo bị mình xé toan, bàn tay lớn nắm lấy một bên ngực nàng.

25. Chương 25

Đến nửa đêm, bọn họ cùng nằm ở trên giường, cùng đắp chăn bông, hần ôm nàng, nàng tựa ở trước ngực hần, hai người đều mệt chết đi nhưng không ai ngủ được.

“Ta làm sao có thể rời đi nàng?” Nghĩ đến lời nàng nói, hần đi rồi nàng sẽ thương tâm, Cừ Minh Dạ trong bóng đêm mở miệng đầu tiên, “Cho tới bây giờ đều chỉ có nàng đùa giỡn, ta làm sao có thể rời khỏi nàng.”

“Chàng không phải sẽ lập tức đi tiền tuyến, tuy nói hiện tại chiến sự vững vàng nhưng nhìn qua triều đình vẫn như cũ không có ý rút binh, không thấy được chàng, ta sẽ nhớ chàng, nếu đã như vậy không bằng không có lúc đầu, ta sẽ dần dần quên người.....” Thẩm Lạc Hà vuốt cơ ngực trơn nhẵn của hần, nói ra bản khoả chính mình.

Không nghĩ tới nàng nói như vậy, Cừ Minh Dạ có phản ứng thật lớn, nghiêng đầu kỳ quái liếc nàng một cái, “Ai nói ta muốn đi tiền tuyến?”

“Sao? Là chàng chính miệng đáp ứng Thương Thủy Dao, lúc ấy ta còn ở đây!”

Cừ Minh Dạ trở mình xem thường, cực kỳ bất đắc dĩ thở dài, “Tiểu ngu ngốc, ta chỉ ứng phó thôi!”

“Cái gì, là giả sao?”

“Bằng không thì là gì! Chẳng lẽ ta thật sự không nói một tiếng rời đi?”

“Nhưng mà không phải người thu dọn hành lý.”

Cái này, Cừ Minh Dạ thở dài, “Lạc Hà, ta thu thập hành lý, là vì sớm có thể đưa Thương Thủy Dao đi!”

“Rời đi?” Nàng càng hồ đồ.

“Sau đó nàng và Thương Thủy Dao lửa nóng!”

Nàng vỗ hần một cái, “Ta nào có cùng hần lửa nóng, là chàng giận đối với ta!”

“Đúng đúng đúng, là ta không đúng, không nên cho nàng cơ hội đi ra bên ngoài, đêm đó ở kinh thành nàng rõ ràng rất nhiệt tình với ta, nhưng trong nháy mắt lại thay đổi biến thành Thẩm Lạc Hà lãnh đạm, ta đương nhiên sẽ bất an, vốn nghĩ đến chính mình có hy vọng, cuối cùng bất quá là tự mình đa tình!”

Nói xong lại giống như lỗi của nàng, Thẩm Lạc Hà không phục, ngậm miệng không nói, bị hần dụ dỗ một hồi mới không tình nguyện nhỏ giọng nói: “Rốt cuộc là ai tự mình đa tình, chàng quan tâm ta đương nhiên ta biết, nhưng chàng nghĩ ta muốn lãnh đạm với nàng sao? Chàng rõ ràng không tính có kết quả với ta, lại biểu hiện giống như ta phụ chàng, bảo ta phải làm sao bây giờ?”

“Ta không muốn có kết quả với chàng?”

“Buổi tối hôm đó! Ta vô tình nghe được chàng nói chuyện với đệ đệ của mình! Chàng cũng đừng phủ nhận!” Thật ra nàng cũng không muốn nhớ đến chuyện đêm đó, giờ nghĩ lại trong lòng như có gai, Cừ Minh Dạ ôm nàng là bị nàng bức!

Cư Minh Dạ cố sức suy nghĩ nửa ngày, mới lộ ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ.

“Xem ra chàng đã quên!” Nàng lên án, “Chàng không biết đối với ta như thế nào cũng chưa từng muốn cưới ta làm vợ!”

“Trời, những lời đó là ta nói với Bạch Tú, hử và ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau cho nên biết rõ tính cách của ta, đương nhiên có thể hiểu được lời ta nói, ta không phải không muốn lấy nàng, mà là căn bản không muốn cưới vợ!” Hửn gật đầu hít vào một hơi, giống như hạ quyết định gì đó kéo nàng sang một bên, ở trong đêm đen mặt đối mặt nhìn lẫn nhau.

Nàng chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng mờ mờ trong mắt hửn, hửn nói: “Ta sớm nói qua, ta là người từ nhỏ đã không thích chờ đợi hay chạy đến nơi đông vui, ngay cả chính mình ngày mai muốn làm cái gì cũng không biết, làm sao ta dám nghĩ đến chuyện lấy vợ sinh con, cho nên ta mới hoang mang! Bởi vì từ khi gặp nàng, cùng nàng tiếp xúc, ta phát hiện chính mình không muốn chạy lung tung, ta nhiều khi đến cả chính mình cũng không hiểu nổi, không rõ là ta tự thay đổi hay là từ khi có nàng mới thay đổi”

Bởi vì Cư Bạch Tú biết tính cách hửn, tự nhiên hiểu được hửn “hoang mang” vì bản thân đang thay đổi mà không phải hoang mang nàng, mặt Thẩm Lạc Hà đỏ ửng, may mắn đối phương nhìn không thấy.

“Ta rất sợ mình chỉ là nhất thời ý loạn tình mê mà ra quyết định, sau này tat hay đổi không muốn cưới vợ chẳng phải sẽ làm trễ nãi người ta hay sao? Vì cưới vợ mà làm trái ý nguyện của mình, mọi người cũng giống nhau không vui.”

“Vậy cuối cùng, chàng có kết luận sao?” Cho dù biết hửn nhìn không thấy nàng, nàng vẫn lén liếc nhìn hửn.

Nàng có thể cảm giác được hửn nở nụ cười, “Còn có thể có kết luận gì, nghe được người một mình trở về nơi thị phi kia, ta sợ tới mất hồn, còn lo lắng đuổi theo đến đây, người nói ta còn kết luận gì nha?”

“Chàng..... Chàng rõ ràng nói với đệ đệ mình, ta không phải cô nương tốt..... Ta.....”

“Nàng vốn không phải là cô nương tốt!” Hửn vuốt mái tóc ten, một tay kéo nàng ôm vào trong ngực, ở bên tai nàng thở dài nói: “Nàng cô nương hay vọng động, lỡ mắng lại bạo lực cùng sống chung với một đám nam nhân, bắt nam nhân làm tân lang của nàng, lại mạnh mẽ chiếm lấy thân thể nam nhân, sau đó còn ý đồ quăng hửn, càng miễn bàn nói đến vũ đạo lộng kiếm.”

“Vậy chàng.....”

“Nhưng ta chính là thích cô nương hư như nàng, cho nên ta sợ người khác nói nàng tốt, các cô nương đều thích nghe người ta khen mình tốt, có người khen nàng tốt, có lẽ lòng của nàng sẽ chạy, cho nên ta chỉ có thể giữ chặt nàng”

Hửn ôm nàng, “Nhưng Bạch Tú luôn ở trước mặt ta khen chàng tốt, hửn là người tốt, chàng cũng là người tốt, vậy thì có chuyện gì đâu?”

Kết quả, hửn là sợ Bạch Tú coi trọng nàng sao?

Nàng quay về ôm hửn, đồng dạng thở dài: “Chàng có phải là nghĩ quá nhiều không?”

“Đối với nàng, nghĩ như thế không tính là nhiều, ai bảo nàng hay thích làm theo ý mình, cho dù ta nghĩ nhiều hơn nữa cũng không biết người làm thế nào!”

“Ta? Ta là nghĩ như thế nào nha..... Ta nghĩ, Thái Hợp trấn này là nhà của ta, ta từ nhỏ cùng cha đi khắp nơi, chưa từng có một gia đình, trước kia không quan trọng hơn, ta sẽ bắt nó biến thành nơi thuộc về chúng ta, trừ lần đó ra, ta cái gì cũng không suy nghĩ.”

“Ta đây thì sao? Cũng không suy nghĩ sao?”

“Không muốn, đã không cần suy nghĩ.” Nàng ôm lấy hửn, “Bởi vì ta đã có được chàng nha.....”

“Lấy được rồi không suy nghĩ? Chàng thật đúng là người xấu.....”

Hửn nở nụ cười, “Nói như vậy, nàng không đuổi ta đi?”

“Ừm? Đó là hai việc khác nhau.”

“Gi?”

“Chàng đáp ứng Thương Thủy Dao làm sao có thể nói không giữ lời, chàng muốn hắt đuổi theo chàng cả đời sao?”

“A? Vậy theo ý của nàng phải....” Không thể nào, không thể nào, không thể nào!

Nửa đêm canh ba, rất nhiều người trong nhà họ Thẩm bị tiếng kêu thảm thiết của nam nhân truyền ra làm sợ tới mức bình tĩnh lại, đó là tiếng kêu thảm thiết của một người nghĩ mình đã chạm đến hạnh phúc rồi lại vô tình bị đập xuống.

26. Chương 26

Nam nhân nói không giữ lời nàng không thích, đáp ứng rồi phải làm được, nàng sẽ chờ hắt.....

Thật sự phải đợi, thật sự phải đợi, thật sự phải đợi hắt nha!

Sau khi dùng xong bữa trưa hôm sau, Thẩm Lạc Hà và những người khác đưa Cưu Minh Dạ và Thương Thủy Giao đến cửa trấn.

Thương Thủy Dao rạng rỡ, mà Cưu Minh Dạ rất không chí khí cẩn thận mỗi bước đi, hắt không mệt, chỉ có ngựa mệt mỏi.

Thẩm Lạc Hà đứng trước đám người, không có một mình đi ra cáo biệt với hắt, nàng giống những người khác nhìn bọn họ phát tay, cười nói.

Nàng chờ hắt, hiện tại nàng cái gì cũng không sợ, nàng sẽ luôn ở tại trong trấn này, tại trong nhà này chờ hắt tới đón nàng, lấy nàng.

Dù sao ngoại trừ hắt bên ngoài không có nam nhân nào dám lấy nàng.

“Nghe nói kỹ nữ trong doanh cũng rất được.....”

Thẳng đến bóng dáng bọn họ càng ngày càng xa, Thẩm Lạc Hà mới đưa hai tay hợp thành loa, cười lớn hướng phía trước hô.

Cách một hồi, trong làn bụi truyền đến hai chữ, chỉ là giọng nói kia mạng theo vô hạn ủy khuất.

“Người xấu.....” Thanh âm kia nói.

Thẳng đến hai năm sau, câu nói “Người xấu” kia vẫn như cũ thường xuất hiện ở trong đầu Thẩm Lạc Hà, chỉ cần tưởng tượng đến, nàng đều đã nhin không được cười ra.

Hai năm sau, Thái Hợp Trấn đã trở thành một nơi phồn hoa nhất kinh thành, những người đi qua nhiều dừng lại nơi này, bỏ sung lương thực hoặc nghỉ ngơi một ngày.

Ngày này, Thẩm Lạc Hà cũng lui tới giống nhau, sớm rời giường, trải qua một lần nữa gieo trồng thì thấy Tiểu Tứ chuẩn bị đến Tư thực.

Hai ngày trước, những người vùng lân cận không dám đến Thái Hợp trấn, Thẩm Lạc Hà tình tường nhớ rõ, tất cả thay đổi từ khi mở trường tư thực, đó là nàng dùng thời gian hai tháng, mỗi ngày đi kinh thành nhờ cậy một lão tiên sinh rất cuộc cũng đã mời được.

Hiện tại ngay cả vị lão tiên sinh kia cũng dọn vào Thái Hợp Trấn, từ khi có trường tư thực mọi người mới dần dần vào ở, cửa hàng cũng trước sau mở cửa, càng ngày càng nhiều người bên ngoài vào trấn nhỏ này.

Khi Thẩm Lạc Hà đi vào chợ nơi này đã ồn ào tiếng cười, nhìn qua là học sinh vào kinh, có người đưa người nhà đi thăm thân nhân, cũng có một ít vì đi thi mà phải xa nhà, hai năm nay mỗi ngày đều nhìn những người này, đại khái cũng biết được thân phận bọn họ.

“Lạc Hà, nghe nói chưa? Chúng ta đánh thắng trận!” Đại nương bán đồ ăn nhìn thấy nàng, vội vàng gọi nàng tới, “Nghe nói chúng ta đánh trận này cực hay, đánh cho thiên tử cực kỳ vui mừng, cô nói xem có phải là do Cưu thiếu gia đánh không?”

Thẩm Lạc Hà cười nói:“Đó là Thương tướng quân dẫn quân,tính cũng không đến lượt hần !”

“Vậy thì không đúng,Thương tướng quân có thể một mình đánh hơn mười vạn người sao? Người ta là tướng quân chính là muốn có người hầu, sau đó chủ ý đều là người phía dưới đưa ra, ta phỏng chừng đây là công lao của Cừu gia,nghe nói đánh xong triều đình triệt binh, Vậy Cừu thiếu gia có phải cũng trở về hay không?”

“Không biết, đó cũng đâu phải trường học đánh chuông tan liền về, làm sao nói trở về là trở về .” Thẩm Lạc Hà cười cười, tiếp tục đi về phía trước.

Đang chào hỏi người làm ăn Hồ Lục nhìn thấy Thẩm Lạc Hà, cũng chạy đến kéo nàng sang một bên,“Thủ lĩnh! Nghe nói trong kinh thành phải đến một người!”

“Ừm, nói là hôm nay đến.”

Thái Hợp Trấn ngày càng trở nên phồn hoa, thật ứng với câu Thương Thủy Dao từng nói,“Nơi này cần người cai quản ”.

Không hiểu tại sao Triều đình lại chú ý đến cái trấn nhỏ này, nói là phải phái Huyện lão gia đến quản lý một chút, nha môn trấn bọn họ không phải để bài trí.

“Biết tới đây là người nào sao?”

“Tới khi đến sẽ biết? Như thế nào, người không thích người mới đến sao?” Nàng cười hỏi.

“Chúng ta cực khổ hai năm,bây giờ lại bị huyện lão gia gì đó quản,ta không muốn bị hần ta quản!”

“Vậy cậu muốn quản?”

“Còn thủ lĩnh gì nữa, bắt đầu lại từ đầu thôi!”

Thẩm Lạc Hà cười ha ha,nếu bắt nàng làm mã tặc một lần nữa nàng cũng không làm! Thấy nàng cười,Hồ Lục cũng ngây ngô nở nụ cười.

Bất quá huyện lão gia mới tới là ai ,dáng vẻ thế nào?

Lòng hiếu kỳ dâng lên mọi người đều đi theo cổ kiệu,nghe muốn một đường theo tới nha môn để xem huyện lão gia là ai,mà lão gia này cũng không phiền,phía sau cổ kiệu một đám người dài đi theo, nhìn qua hơi có chút buồn cười.

Khi cổ kiệu đi qua bên người Thẩm Lạc Hà,nàng cũng tò mò nhìn qua, ai ngờ vừa nhìn thế nhưng cổ kiệu ngừng lại.

Kiệu của huyện lão gia dừng ở trên đường lớn,như vậy còn thể thống gì ? Thẩm Lạc Hà đang nghĩ ngợi,màn kiệu được vén lên,bước ra là một nam tử trẻ tuổi một thân quan phục.

Trên đường nhỏ phát ra tiếng kinh hô,những người đó hai năm trước cũng ở Thái Hợp trấn, mà nhiều hơn chính là nhìn tân quan gia xuống kiệu,đi đến trước mặt vị cô nương kia,trên mặt đầy nụ cười.

Đội quan gia đi đến trước mặt nàng,nàng từ dưới nhìn lên đánh giá hần cuối cùng nhìn hần mỉm cười.

“Chàng đến cũng không nói.” Nàng nhìn hần, nở nụ cười.

“Có ý gì ?”

“Quan này làm sao có thể làm ?” Nàng lại hỏi.

“Bọn họ thiếu ta.” Hần nói:“Nhà của nàng chính là nhà của ta, lòng của nàng ở tại nơi này,ta cũng sẽ làm tất cả để có nàng, cho nên liền đòi chức quan này,chẳng qua có chút phiền toái.”

“Làm sao phiền toái?”

“Nàng sau này muốn ở đâu? Hay là muốn vào phủ của ta?”

“A..... Đây thật sự là một vấn đề, ta còn nghĩ phòng ở .”

“Vậy chờ sau khi nàng gả cho ta mới tiếp tục nghĩ đi!” Hần nâng vai của nàng lên, diện mạo cùng hai năm trước một chút biến hóa cũng không có,“Lạc Hà, ta rất nhớ nàng,đã để nàng đợi lâu,ta đã trở về.”

Thắm Lạc Hà ình là không có nước mắt, chuyện vui như vậy tại sao phải rơi nước mắt ? Nhưng tầm mắt của nàng mơ hồ, nếu không phải hấn thân quan phục đi đến, nàng cho là mình đã nằm mơ!

Nàng nhào vào trong ngực hấn, thuận tiện hung hăng cho hấn một quyền, “Hỗn đản! Muốn lấy ta trước hết phải cầu hôn, tự nhiên lại xuất hiện, thì tính sao !”

Trên đường yên tĩnh giăng co hai giây, sau đó vang lên vô số người tiếng hoan hô, có người phát ra từ nội tâm, có người đi theo vô giúp vui.

Nhưng chuyện đó có quan hệ gì , tất cả mọi người hạnh phúc không phải đã đủ sao?

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-duoc-truong-phu-nhu-y>